

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ve
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Sisters Planet

İşkin Ritmi

Kylie Scott

Kylie Scott, çok satan romanı
Aşkın Müziği ile başladığı Stage Dive serisine
Aşkın Ritmi'yle devam ediyor.

Stage Dive'ın bateristi Mal Ericson, imajını acilen
toparlamalıydı, en azından bir süreliğine.

Koluna takacağı iyi bir kız bu sorunu çözerdi.

Mal, bu planın kalıcı olması niyetinde değildi, ama
hayatındaki tek doğru kızı bulmayı hesaba katmamıştı...
Anne Rollins, gençlik hayallerini ve odasının duvarlarını
süsleyen rock tanrısıyla tanışmayı hayal bile etmemişti,
özellikle de bu koşullar altında: Anne'in altından
kalkamadığı maddi problemleri vardı. Fakat yine de
partinin vahşi bateristinin sahte kız arkadaşını oynaması
için sunulan teklifi kabul etmek pek de iyi sonlanamazdı.

Adam ne kadar seksi olursa olsun!.. Değil mi?

"Ateşli ve eğlenceli, baş döndüren aşk romanlarından
hoşlanan okurlar bu serinin her kitabına bayılacaklar."

—BOOKLIST (STARRED REVIEW)

"*Aşkın Ritmi* hayal kırıklığına uğratmıyor. Ateşli, yaramaz
ve komik! Bu adamların kesinlikle hayranları oldum ve
Stage Dive nereye turneye giderse gitsin, peşlerindeyim!"

—UP ALL NIGHT BOOK BLOG

Çeviren: Alp Levi

20 TL

www.yalanciyayinlari.com
facebook.com/yalanciyayinlari
Twitter.com/yalanciyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşkın Ritmi
Özgün Adı | *Play*
Kylie Scott

Yayına Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Editör | Berke Kılıç
Kapak Tasarım | Aslıhan Kopuz
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Nisan 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-34-0

Türkçe Çeviri © Alp Levi, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Kylie Scott, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Bölüm 1

Bir sorun vardı. Kapıdan içeri girdiğim anda hissetmiş-tim bunu. Bir elimle ışığı açtım, diğeriyle de çantamı kanepeye fırlattım. Loş ışıkla aydınlatılmış koridorun ardından gözümde patlayan ışık kör ediciydi. Gözleri-min önünde küçük ışıklar çaktı. Işıklar söndüğünde de gördüğüm tek şey boşluklardan ibaretti; daha bu sabah, yerlerinde eşyaların olduğu boşluklardan.

Kanepe mesela.

Cüzdanım yere çarptı ve içindeki her şey dışarı fırladı: pedler, bozukluklar, makyaj malzemeleri. Bir deodorant yuvarlanıp odanın köşesine gitti. Hem televizyon hem de televizyonun durduğu dolap ortadan kaybolduğu için boşalan köşeye. Bitpazarından aldığım eski moda masa ve iskemleler yerli yerinde duruyordu, dolup taşan kitaplığım da öyle. Ama odanın büyük kısmı çırılçıplak kalmıştı.

“Skye?”

Cevap yok.

“Ne oluyor yahu?” Aptalca bir soruydu bu, odada ne-ler olup bittiği apaçık ortadaydı. Karşımda, ev arkadaşı-mın odasının kapısı ardına kadar açıktı. İçeride karan-lıktan ve toz yumaklarından başka bir şey yoktu. İnkâr etmenin faydası yoktu.

Skye beni satmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İki aylık kiranın, yemek masraflarının ve faturaların ağırlığı üstüme çökerken omuzlarım düştü. Boğazım bile sıkışmıştı. Bir dostun seni satarsa böyle oluyordu demek ki. Zar zor nefes alabiliyordum.

“Anne, kadife paltonu ödünç alabilir miyim? Söz veriyorum, ben...” Yan komşum Lauren içeri daldı; kapıyı çalmak gibi bir huyu yoktu. Ve tıpkı benim gibi, olduğu yerde donakaldı. “Kanepen nerede?”

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. İşe yaramadı. “Skye aldı galiba.”

“Skye gitti mi?”

Ağzımı açtım ama söyleyecek ne vardı ki?”

“O gitmiş ve sen onun gideceğini bilmiyor muydun?” Lauren başını eğdi ve uzun, koyu saçlarını sağa sola saldı. O saçlarını hep kıskanırdım. Benimkiler kızıl-sarıydı ve ince telliydi. Uzunluğu omuzlarımı aştığı anda, kafamı yağ dolu bir kovaya batırmışım gibi öylece sarkarlardı. O yüzden saçlarımı çenemi geçecek kadar uzatmazdım.

Saçlarım önemli değildi.

Kira parası bulmak önemliydi.

Yiyecek yemek bulmak önemliydi.

Saç stilleri? O kadar değil.

Gözlerim yanıyordu, yaşadığım ihanet canımı fena yakmıştı. Skye ve ben yıllardır dosttuk. Ona güvenirdim. Çocuklara laf atar, sırlarımızı paylaşır, birbirimizin omzunda ağlardık. Mantıklı gelmiyordu bu.

Ama durum ortaydı.

Maalesef hem de apaçık ortadaydı.

“Hayır.” Sesim garip geliyordu bana. Yutkunup boğazımı temizledim. “Hayır, gideceğini bilmiyordum.”

“Garip. Siz ikiniz hep iyi anlaşırdınız.”

“Evet.”

“Niye öylece basıp gitsin ki?”

“Bana borcu vardı,” diye itiraf ettim, çantamdan düşenleri toplamak için diz çöküp eğildim. Tanrı’ya dua etmek için değil. Ondan umudu keseli çok olmuştu.

Lauren nefesini tuttu. “Şaka yapıyorsun. Orospuya bak!”

“Tatlım, gecikiyoruz.” Diğer yan komşum Nate kapı eşiğini olduğu gibi dolduruyordu, gözlerinde sabırsız bir ifade vardı. Uzun boylu, yapılı, havalı bir adamdı. Normalde Lauren’den erkek arkadaşını kıskanırdım. Ama o anda Nate’in görkemi benim için bir şey ifade etmiyordu. Boku yemiştım.

Nate etrafına bakınarak, “Ne oluyor?” diye sordu. “Selam Anne.”

“Selam Nate.”

“Eşyaların nerede?”

Lauren ellerini havaya savurdu. “Skye almış!”

“Hayır,” diye düzelttim onu. “Skye kendi eşyalarını aldı. Ama yanında benim paramı aldı.”

Sesi hoşnutsuz bir ifadeyle bir oktav kadar düşen Nate, “Ne kadar?” diye sordu.

“Yeteri kadar,” dedim. “İşini kaybettiğinden beri onun masraflarını karşılıyordum.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Nate.

“Evet!” Cidden, evet.

Çantamı yerden kaldırıp açtım. Altmış beş dolar ve tek bir çeyreklik. Kendimi nasıl bu kadar salmışım ben? Kitapçıdan aldığım maaş çekim gitmişti ve kredi kartımın limiti tükenmişti. Lizzy geçen hafta ders kitaplarını alabilmek için yardım istemişti ve onu geri çevirmeme imkân yoktu. Kız kardeşimi üniversitede okutmak önce geliyordu benim için.

Bu sabah Skye’a konuşmamız gerektiğini söyledim.

Tüm gün boyunca kendimi bombok hissettim, midem bulanıyordu. Çünkü işin doğrusu, ona ailesinden veya yeni, havalı erkek arkadaşından bana bir şekilde geri ödeme yapabilmesi için yardım istemesi gerektiğini söyleyecektim. O iş ararken ikimizin de bu evde barınmasını ve yiyecek bir şeyler bulabilmesini daha fazla sağlayamıyordum artık. O yüzden onlardan birine kalacak bir yer bulma konusunda da danışması gerekecekti. Evet, onu sokağa atıyordum. Suçluluk hissi bir taş gibi mideme oturmuştu.

İronik, gerçekten.

Onun beni mahvettiği için pişman olma ihtimali ne kadardı? Pek yoktu.

El çantamın içindekileri toplamayı tamamladım ve fermuarını çektim. “Ah, evet, Lauren, palto dolabımda. En azından öyle olduğunu umut ediyorum. Keyfine bak.”

Kiraya sekiz gün vardı. Belki bir mucize yaratabilirdim. Banka hesabı olan, paradan anlayan yirmi üç yaşındaki kızlar vardı mutlaka. En azından, birinin kalacak bir yere ihtiyacı vardır herhalde, değil mi? Bundan evvel gayet iyi gidiyordum aslında. Ama kız kardeşimle benim, mali istikrardan daha çok ihtiyaç duyduğumuz şeyler vardı her zaman. Kitaplar, giysiler, şehirde felekten bir gece, hayatı yaşamaya değer kılan tüm o küçük sürprizler. Yeterince fedakârlık yapmıştık. Ve şimdi buradaydım, sıfırı tüketmişim, tükenmişim.

Önceliklerimi daha iyi belirlemem gerekiyordu galiba. Öngörüm yere batsın.

En kötüsü şu olurdu; yeterince sinsi olabilirim muhtemelen Lizzy’nin yatakhaneğinde, yerde yatabilirdim. Tanrı biliyor ya, annem parasızdı. Ondan yardım istemezdim. Büyük halamın incilerini satsam belki daha

küçük, kendi başıma üstlenebileceğimden daha ufak bir evin depozitosunu karşılayabilirdim.

Bu işi bir şekilde halledecektim. Öyle yapacaktım tabii. Bozuk şeyleri tamir etmek benim ustalık alamımdı.

Ve bir daha Skye'ı görürsem onu gebertecektim.

Eşiğe yaslanan Nate, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Ayağa kalktım, siyah pantolonumun dizlerini silkeledim. "Bir çaresine bakacağım."

Nate bana bir bakış attı, ben de mümkün olduğu kadar sakın bir tavırla bakışına karşılık verdim. Ağzından çıkacak bir sonraki lafta acıma olmasa iyi olurdu. Günüm yeterince berbat geçmişti zaten. Müthiş bir azimle ona gülümsedim. "Ee, siz nereye?"

Lauren odamdan, "David ve Evelyn'de parti var," diye seslendi. "Bizimle gelmelisin."

Nate'in kız kardeşi ve Lauren'ın eski ev arkadaşı olan Evelyn birkaç ay önce rock müzik tanrısı ve Stage Dive grubunun gitaristi David Ferris'le evlenmişti. Uzun hikâye. Doğruyu söylemek gerekirse olayı hâlâ çözme-ye çalışıyordum. Eskiden Lizzy'le aynı okula giden ve Ruby's Café'de müthiş kahveler yapan şirin, sarışın bir kızdı o. Sonrasında apartmanımız paparazzilerle dolup taşar olmuştu. Skye sokak kapısının önünde röportajlar veriyordu, gerçi bir şey bildiğinden değil. Bense arka kapıdan giriyordum eve.

Evelyn'le olan ilişkim çoğunlukla, onun burada yaşadığı zamanlarda merdivenlerde karşılaşırken merhabalaşmaktan ve her sabah işe giderken Ruby's Café'ye uğrayıp koca bir bardak dolusu kahve almamdan ibaretti. Birbirimize karşı sıcaktık ama tam olarak arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim. Lauren'in giysilerini ödünç alma eğilimini bildiğim için, onu çok daha iyi tanıyordum.

“Gelsin, değil mi, Nate?”

Nate homurdanarak olumlu bir cevap verdi. Ya buydu ya da canı sıkındı. Ne dediğini pek anlayamıyordum.

“Sorun yok,” diye mırıldandım. Kanepenin ve dolabın dayandığı duvarların dibinde çöpler birikmişti, Skye’ın geride bıraktığı ıvır zıvır kümeleri idi bunlar. “Okuyacak yeni bir kitabım var ama biraz temizlik yapsam daha iyi olur. Uzun zamandır mobilyaların altının tozunu almıyorduk. En azından, zamanı gelip de buradan taşındığımda götürecek pek bir eşyam olmayacak.”

“Gel bizimle.”

“Lauren, davet edilmedim,” dedim.

“Çoğu zaman biz de davet ediliyoruz,” dedi Nate.

“Bize bayılıyorlar! Tabii ki orada olmamızı isterler.” Lauren odamdan çıktı ve erkek arkadaşına pis pis baktı. Siyah, eski ceketim ona benden çok daha fazla yakışıyordu, bu yüzden Lauren’e gizliden gizliye kin beslememe ye karar vermiştim. Bunun için cennete gitmezsem başka hiçbir şey beni oraya gönderemezdi. Belki de gitmeden önce bir veda hediyesi olarak verirdim ceketi ona.

“Hadi Anne,” dedi bana. “Evelyn sorun etmez.”

“Gidiyor muyuz?” Nate sabırsızlıkla araba anahtarlarını şangırdattı.

Rock yıldızlarıyla takılmak, çok yakında sokağa atılacağını öğrendikten sonra yapılabilecek en uygun şey sayılmazdı. Belki iyi günümde olduğum zaman oraya şöyle bir uğrayıp merhaba diyebilirdim. Ama o gün bugün değildi. Kendimi yorgun, yenik hissediyordum. On altı yaşına bastığımdan beri kendimi çoğunlukla böyle hissettiğim için, pek de etkili bir bahane değildi bu. Ama Lauren’in bunu bilmesi gerekmiyordu.

“Sağ olun millet,” dedim. “Ama eve daha yeni geldim.”

“Eee, tatlım evin şu anda boku yemiş durumda,” dedi Lauren, bir bakışta toz kümelerini ve dekor eksikliğini zihnine kaydetmiş gibiydi. “Hem, cuma gecesindeyiz. Cuma gecesi kim evde oturur ki? İş kıyafetlerini mi giyeceksin, kot pantolon mu? Ben olsam kot giyerdim.”

“Lauren...”

“Hayır.”

“Ama —”

“Hayır.” Lauren omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı. “Bir dostun seni kullandı. Bunun beni ne kadar öfkeliendirdiğini sana anlatamam. Bizimle geliyorsun. İstersen gece boyunca bir köşeye girip saklan. Ama burada tek başına oturup kafanı o hırsız kaltağa takmayacaksın. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Kulağa çok aptalca geliyordu bu ama biliyordum. Bilmiştim veya. Her neyse.

“Sana demedim mi, Nate?”

Nate omuz silkip anahtarlarını biraz daha şangırdattı.

“Git. Hazırlan.” Lauren beni yatak odama doğru itti.

Şu anki durumumda, bu David Ferris’le tanışmak için tek fırsatım olabilirdi. Evelyn hâlâ arada bir buraya uğruyordu ama David Ferris’i hiç görmemiştim. Olur da onunla karşılaşım diye arada bir merdivenlerde “takılmama” rağmen, Stage Dive grubunun dört üyesi arasındaki favorim değildi. O onur baterist Mal Ericson’a aitti. Birkaç yıl önce ona fena vurulmuştum. Ama yine de... meşhur David Ferris. Grubun tek bir üyesiyle tanışma şansını kaçırmamak için bile gitmem gerekiyordu. Birkaç yıl önce o gruba karşı küçük bir hayranlık geliştirmiştim. Onlar kaslı rock tanrıları oldukları için değil. Hayır, tamamen müzikal açıdan bakıyordum olaya.

“Tamam, bana on dakika izin ver.” Kendimi zengin ve ünlülerle tanışmak için fiziksel olmasa da zihinsel ola-

rak hazırlayabileceğim minimum zaman dilimi buydu. Neyse ki umursama faktörüm şu aralar “siktir et” seviyesinin son derece yakınlarında dolaşıyordu. Bu gece Bay Ferris’le tanışmak için en iyi fırsat olacaktı. Kontrolümü kaybetmeyip şaşkın bir yer israfı olmama ihtimalim bile vardı.

“Beş dakika,” dedi Nate. “Maç başlayacak.”

“Biraz gevşer misin?” diye sordu Lauren.

“Hayır.” Adam çatlar gibi bir ses çıkardı ve Lauren kıkırdadı. Geriye dönüp bakmadım. Bilmek istemiyordum. Duvarlar son derece inceydi, o yüzden Lauren ve Nate’in geceleri seviştiklerinde neler yaptıkları pek de sır sayılmazdı. Neyse ki gün içinde çoğunlukla işte oluyordum. O saatler bir gizemdi benim için ve o gizemi çözmeyi pek de düşünmüyordum.

Öff, tamam. Bazen düşünüyordum, çünkü bir süredir kendimden başka kimse bana zevk vermiyordu. Ve görünüşe göre, tedavi edilmesi gereken bir röntgencilik eğilimim vardı.

Gece boyunca çiftlerin birbirlerine sürtünmelerini izlemek istiyor muydum gerçekten?

Reece’i arayabilirdim ama bana bu gece biriyle buluşacağını söylemişti. Reece çıkacak kız bulma sorunu yaşamazdı. Reece, erkek-fahişe eğilimleri dışında mükemmel biriydi. Hafif tabirle, sevgisini etrafa yaymaya bayılan biriydi. Portland’ın yaşı on sekiz ve kırk sekiz arasında değişen heteroseksüel kadın nüfusunun büyük kısmıyla yakınlığı varmış gibi görünüyordu. Benim dışımda herkesle yani.

Bunu sorun etmiyordum.

Sadece dost olmamızda hiçbir sorun yoktu. Ama bazen, müthiş bir çift olabileceğimize gerçekten inanıyordum. Reece’in etrafında çok rahat hissediyordum kendi-

mi. O kadar çok ortak noktamız vardı ki ilişkimiz daha ciddiye binebilirdi. Bu arada beklemeyi, kendi işime bakmayı sorun etmiyordum. Gerçi şu anda yaptığım hiçbir şey veya hiç kimse yoktu ama demek istediğimi anlamışsınızdır.

Reece, ben Skye hakkında mızızlanırken beni dinlerdi. Muhtemelen buluşmasını da iptal ederdi, buraya gelirdi ve ben surat asıp otururken bana eşlik ederdi. Ama kesinlikle “sana söylemiştim” de derdi bana. Skye’m masraflarını karşıladığımı öğrendiğinde mutlu olmamıştı. Onu beni kullanmakla suçlamıştı. Bu konuda yüzde yüz on haklı olduğu çıkmıştı ortaya.

Ama yaram kurcalanıp oynanamayacak kadar tazyeydi. O yüzden... Reece yok. Lizzy muhtemelen, tıpkı Reece’in yapacağı gibi canıma okurdu zaten. İkisi de “Skye’ı kurtarma” planımdan hoşlanmamışlardı. Kararımı verdim, partiye gidecektim ve dünyam bombok olmadan önce eğlenecektim.

Mükemmel. Yapabilirdim bunu.

Bölüm 2

Yapamadım.

David ve Evelyn, Pearl bölgesindeki lüks bir apartmanda oturuyorlardı. Kocaman bir yerdi burası; güzel, eski, kahverengi tuğladan bir binanın üst katının yarısını kaplıyordu. Bizim minicik, buz gibi, duvarları incecik binamızdan sonra Evelyn için olağanüstü bir yer olmalıydı burası. Müthiş olmalıydı. Eski apartman dairesi kent merkezinin köşesindeydi, üniversitenin yakınlarındaydı, ama David ve Evelyn çok havalı ve pahalı Pearl bölgesinin tam ortasında yaşıyorlardı.

Neyse ki Evelyn beni gördüğüne mutlu oldu. Bir sıkıntı yaratma durumunu atlatmış oldum böylece. Ben gözümü dikip bakmamaya çalışırken Evelyn'in kocası olan rock yıldızı bana bakıp başını eğdi. Ona bir şeyler imzalatmak için sabırsızlanıyordum. Alınını mesela.

"Mutfaktan dilediğinizi alın," dedi Evelyn. "Bir sürü içecek var, pizzalar da birazdan gelir."

"Teşekkürler."

David ilk kez konuştuğunda, "Lauren ve Nate'in komşusu musun?" diye sordu. Tanrım, koyu renk saçları ve biçimli yüzü nefes kesiciydi. İnsanların bu kadar ağgözlü olmaması gerekiyordu, müthiş yetenekli biri olması yetmiyor muydu sanki?

“Evet,” dedim. “Eskiden Evelyn’in komşusuydum ve Ruby’s Café’nin müdavimiyim.”

Evelyn bana göz kırparak, “Her sabah uğrar mutlaka,” dedi. “Çift shot, yağsız sütlü, karamelli latte.”

David başını salladı ve gevşer gibi göründü. Kolunu eşinin beline doladı ve Evelyn ona bakıp sırtıttı. Aşk yakışmıştı ona. Beraberliklerinin uzun sürmesini umut ettim.

Ben hayatımda dört kişiyi gerçekten sevmiştim. Tümü romantik aşklar değildi tabii. Ama hepsine güvenmiştim. Üçü güvenimi boşa çıkarmıştı. O yüzden başarılı olmak için yüzde yirmi beş şansım olduğunu düşünüyordum.

David ve Evelyn yiyişmeye başladıklarında oradan çıkıp etrafı taramaya koyuldum.

Bir sanat eserini andıran, son derece şık mutfaktan bir bira aldım ve içimde yepyeni bir azim duygusuyla kocaman oturma odasına baktım. Bunu yapabiliirdim. Sosyalleşme ve ben en iyi dostlar olacaktık. Etrafta birkaç düzine insan vardı. Kocaman bir düz ekrandan bangır bangır maç sesleri geliyordu ve Nate ekranın tam karşısına oturmuştu, yüzünde coşkulu bir ifade vardı. Kalabalıkta birkaç kişiyi tanıdım, çoğu asla önlerine çıkmaya cüret edemeyeceğim tiplerdi. Kurumuş boğazımı ıslatmak için biradan bir yudum aldım. Bir partide tek kalmak değişik bir işkence yöntemidir. Bugün olanlara bakıldığında, bir sohbete başlamak için gereken güçten yoksundum. Güvenecek insanı bulmak konusunda o kadar beceriksizdim ki muhtemelen kalabalıktaki eli baltalı tek katili seçerdim kendime.

Lauren beni yanına çağırdığı anda cep telefonum kotumun arka cebinde vızıldamaya başladı. Popom titredi ve beni tepeden tırnağa sarstı. Lauren’e el salladım ve telefonumu cebimden çıkardım, gürültüden ve sohbetten

uzaklaşmak için hızla yürüyüp balkona çıktım. Balkon kapısını kapatırken Reece'in ismi ekranda parladı.

Gülümseyerek, "Selam," dedim.

"Çıkacağım kız buluşmayı iptal etti."

"Yazık."

"Sen ne yapıyorsun?"

Rüzgâr saçlarımı uçurup ürpermeme neden oldu. Yılın bu vaktinde Portland için sıradan bir havaydı bu, ekim ayları kesinlikle buz gibi, yağmurlu, karanlık ve berbat olabiliyordu. Mavi yün ceketime iyice gömüldüm. "Bir partideyim. Kendi kendini eğlendirmen gerekecek. Özür dilerim."

"Parti mi? Ne partisi?" diye sordu Reece, söylediğim ilgisini çekmiş gibiydi.

"Tam olarak davet edilmediğim bir parti, o yüzden seni davet edemem."

"Kahretsin." Esnedi. "Boş ver. Değişiklik olsun diye bu gece erken yatabilirim."

"İyi fikir." Tırabzanlara doğru yürüdüm. Altımdaki sokakta arabalar geçip gidiyordu. Pearl bölgesi barlarla, kafelerle ve genel olarak havalı bir atmosferle doluydu. Buz gibi havaya rağmen dışarıda bir sürü insan dolaşıyordu. Şehir ışıkları etrafımdaki karanlığı delip geçiyordu, rüzgâr uğulduyordu. Sinirli, varoluşsal bir krizi akla getiren, müthiş bir görüntüydü bu. Hava nasıl olursa olsun, Portland'ı seviyordum. Burası evim olan Güney California'dan çok farklıydı, çok hoşuma giden bir şeydi bu. Burada evler gün ışığı için değil, kar ve buz için inşa edilmişlerdi. Kültürü daha garipti, bazı yönlerden daha gevşekti. Veya belki de doğduğum yerle ilgili güzel bir şey hatırlamakta zorlanıyordum. Kaçmışım oradan, tek önemli olan da buydu.

"Gidip sosyalleşmeliyim, Reece."

“Canın sıkkın gibi. Ne oldu?”

Homurdandım. “Yarın işte konuşuruz.”

“Şimdi konuşalım.”

“Sonra Reece. Mutlu ifademi takınmalı ve gidip Lauren’i gururlandırmalıyım.”

“Anne, zırvalamayı bırak. Sorun nedir?”

Yüzümü buruşturdum ve cevap vermeden önce biramdan bir yudum daha aldım. Neredeyse iki yıldır beraber çalışıyorduk. Reece’in sesimdeki ifadeyi çözebilmesi için yeterli bir zamandı bu belli ki. “Skye gitti.”

“Güzel. Zamanı gelmişti. Ödeme yaptı mı sana?”

Cevap olarak sustum.

“Hassiktiiiir. Anne. Cidden.”

“Biliyorum.”

“Ben sana ne dedim?” diye hırladı. “Demedim mi...”

“Reece, başlama. Lütfen. O zaman bunu yapmanın doğru olduğunu düşündüm. O benim dostumdu ve yardıma ihtiyacı vardı. Onu öylece—”

“Evet, bırakabilirdin. Seni kullanıyordu!”

Derin bir nefes alıp yavaşça nefesimi bıraktım. “Evet, Skye beni kullanıyordu. Sen haklıydın, ben hatalıydım.”

Ben sabırla beklerken Reece bir sürü küfrü ardı ardına sıraladı. Bu konuşmayı yapmak istemememde şaşılacak bir şey yoktu. Bu kadar rezil bir durumu hoş bir şekilde anlatmak mümkün olamazdı. İçimde bir öfke kaynadı ve bu soğukta beni ısıttı.

Reece bezgin bir sesle, “Ne kadar lazım sana?” diye sordu.

“Ne? Hayır. Senden ödünç para almıyorum, Reece. Daha beter borca batmam çözüm değil.” Hem Reece işin sahibi de olsa, bana verebilecek fazladan parası olduğundan emin değildim. Reece de tasarruf etme konusunda benim kadar beceriksiz biriydi. Bunu her gün işe gider-

ken giydiği tasarımcı elinden çıkmış giysilerinden biliyordum. Portland'ın Kazanova'sı olmak için kocaman bir gardıroba sahip olmak gerekiyordu belli ki. Dürüst olmak gerekirse, bu giysileri üstüne yakıştırmayı gayet iyi beceriyordu.

Reece iç çekti. "Devamlı başkalarına yardımcı oluyorsun ama sana yardım edilmesinden nefret ediyorsun."

"Bir yolunu bulurum."

Kederli bir iç çekiş daha. Tırabzandan sarkıp başımı eğdim, soğuk ve ıslak rüzgârın yüzümü tokatlamasına izin verdim. Güzel bir histi bu, şakaklarımda zonklamaya başlamak üzere olan baş ağrısını bastırıyordu. "Kapatacağım, Reece. Burada bira ve pizza var. Yeteri kadar uğraşırsam kendi mutlu evimi bulabileceğimden eminim."

"Apartmanı kaybedeceksin, değil mi?"

"Taşınmam gerekecek sanırım, evet."

"Benimle kal. Kanepemde yatabilirsin."

"Çok tatlısın." Gülmeye çalıştım ama boğazımdan daha çok boğulur gibi, öksürüğe yakın bir ses yükseldi. İşi şakaya vuramayacak kadar berbat durumdaydım. Reece yan odada yabancınn tekiyle işi pişirirken onun kanepesinde uyumak mı? Hayır. Bu mümkün değildi. Skye'ın benimle oynamasına izin verdiğim için kendimi aptal ve küçülmüş hissediyordum zaten. Reece'in o gayet aktif seks hayatına tanıklık etmek çok fazla gelirdi bana.

"Sağ ol, Reece. Ama o kanepenin üstünde çok, pek çok kişiye ağza alınmayacak şeyler yaptığından eminim. Orada herhangi birinin uyuyabileceğini sanmıyorum."

"Sence orası geçmiş sekslerin hayaletlerinin istilası altında mıdır?"

"Öyle olsa şaşırmazdım."

Reece bir kahkaha attı. "İhtiyacın olursa iğrenç kanepem orada, tamam mı?"

"Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

"Görüşürüz Reece."

"Şey, Anne?"

"Evet?"

"Pazar günü çalışabilir misin? Tara'nın bir işi çıkmış. Ona senin onun yerine çalışabileceğini söyledim."

"Pazar günlerini Lizzy'le geçiriyorum," dedim dikkatle. "Bunu biliyorsun."

Reece susarak cevap verdi.

Bir suçluluk hissinin içime oturduğunu hissedebiliyordum. "Başka bir gün çalışsam? Boş gününü değiştirebilir mi?"

"Boş ver. Ben hallederim."

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Sonra konuşuruz."

Ve yüzüme kapattı.

Telefonumu cebime koydum, biramdan bir yudum daha aldım ve şehre baktım. Karanlık bulutlar, hilal halini almış ayın önünde dolanıyorlardı. Hava soğumuş gibiydi, yaşlı bir kadınmışım gibi kemiklerim ağrıyordu. Daha fazla içmem gerekiyordu. Her şeyi çözerdi bu, en azından bu gece için. Ama biram bitmek üzereydi ve içeri dönmek için tereddüt ediyordum.

Öff.

Yeter.

İçkim biter bitmez, kendine acıyan yalnız kız partisini de bitirecektim. Gölgede saklanmayı bırakacak, kafamı gömdüğüm kumlardan çıkaracak ve içeri dönecektim. Kaçırılmayacak bir fırsattı bu, sanki o grubun herhangi bir elemanıyla karşılaşmayı milyon kez düşünmemişim gibi. David Ferris'le tanışmıştım zaten. Evet, düşler gerçeğe dönüşebiliyordu. Hazır iş başındayken

daha büyük göğüsler, daha küçük bir popo ve daha iyi dostlar dilemeliydim.

Ve kız kardeşimin üniversite eğitimini karşılamaya, kafamın üstünde de bir çatı bulundurmaya yetecek kadar para tabii.

Kalın bir ses, “Bir bira daha ister misin?” diye sorarak beni korkuttu. Başımı yukarı kaldırdım; gözlerimi kocaman açılmıştı. Yalnız olduğumu sanıyordum ama bir adam bir köşeye çökmüş, oturuyordu. Omuzlarına kadar inen dalgalı, sarı saçları hafifçe parlıyordu ama geri kalanı gölgelere gizlenmişti.

Vay canına.

Hayır. Bu o olamazdı.

Yani, olabilirdi tabii. Ama olamazdı, bu imkânsızdı.

Artık her kimse, telefonda konuştuklarımın yarısını duymuş olmalıydı, bu da benim zamanın en büyük salaklarından biri olduğumu ispatlamak için fazlasıyla yeterliydi. Bir bira şişesi açılırken bir şangırtı, sonra da tıslama sesi yükseldi ve adam şişeyi bana uzattı. İçeriden gelen ışık şişenin üstündeki damlacıklara vurup şişeyi parlattı.

“Teşekkürler.” Ona yanaştım, loş ışıktaki onu görüp biraya uzanabilecek kadar yaklaştım.

Hassiktir. Bu oydu, Malcolm Ericson’dı.

Hayatımın zirve noktasına ulaşmıştım. Genç kızken yatak odamın duvarına Stage Dive’in bir iki fotosunu yapıştırmış olabilirim. Tamam, belki de üç fotoğraf vardı. Veya on iki. Her neyse. Demek istediğim, grubun tümünü kapsayan bir poster vardı. Fotoğrafçı tüm grubu aldığını düşünmüştü en azından. Jimmy öndeydi, mikrofona bağırırken yüzünü buruşturmuştu. Sağında, gölge ve dumanın içine yarı yarıya gizlenmiş bir halde David duruyordu, gitarının üstüne eğilmişti. Ve solda, sahnenin

önüne doğru, Ben denen kas yıgını duruyor, basgitarını çalıyordu.

Ama onlar umurumda değillerdi. Tam olarak umurumda sayılmazlardı yani.

Çünkü arkalarında duruyordu o, oradaydı, ışıklar davul setine vurup parıldıyordu. Belinden yukarısı çıplaktı, ter içindeydi. Posterde tam da bagetini davula indirmek üzereyken çıkmıştı. Sağ kolunu savurmuş, hedefine, vurmak üzere olduğu zile odaklanmıştı. Parçalamak üzere olduğu zile.

Coşkuyla çalıyor, bir tanrıya benziyordu.

Kim bilir kaç gün, annemle kız kardeşime baktıktan, iyi ve sorumluluk sahibi bir kız gibi davrandıktan sonra yatağıma yatıp o fotoğrafa bakmıştım. Ve işte buradaydı.

Parmaklarımız kaçınılmaz olarak birbirine sürtündü. Benim parmaklarımin titrediğini gözünden kaçırmasına imkân yoktu. Neyse ki yorumda bulunmadı. Aceleyle köşedeki yerime döndüm, elimde biramla öylece yaslandım. Havalı insanlar duvara yaslanırdı. Gevşek görünürlerdi.

Adam hafifçe kıkırdadı ve kimseyi kandıramadığını gösterdi bana, sonra oturduğu yerde doğruldu ve dirseklerini dizlerine dayadı. Yüzü tamamen aydınlandı ve orada donakaldım. Zihnimden her şey silinip gitti.

Şüphe yoktu. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde, bu oydu.

Adamda bir fahişenin dudakları vardı, dalga geçmiyorum. Yüksek elmacık kemikleri ve çenesinde bir çukur vardı. O çukurun neresinin çekici geldiğini hiçbir zaman anlayamamıştım. Şimdi anlıyordum. Ama adam bir bütün olarak aklımı başımdan almıştı. Gözündeki muzip parıltı ve pis pis sırtan dudakları olmadan hiçbir şey ifade etmiyordu bu adam. Tanrım, pis pis sırtan adamlar-

dan nefret ederdim. Ama görünüşe göre, onları tepeden tırnağa yalamak da istiyordum galiba, çünkü ağzım sulanmaya başlamıştı.

“Ben Mal,” dedi.

“B-biliyorum,” diye kekeledim.

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. “Bildiğini biliyorum.”

Heh. Çenemi kapattım.

“Birinin günü kötü geçmiş galiba.”

Hayır, verecek bir cevabım yoktu hâlâ. Ona sadece boş boş bakarak cevap verebildim.

Karanlıkta ne yapıyordu? Partinin ruhuydu bu adam. Ama buradaydı, yalnız başına içiyor, tıpkı benim gibi saklanıyordu. Yavaşça gerindi ve oturduğu yerden kalktı. Teşekkür ederim Tanrım! İçeri girecekti ve beni bir başıma bırakacaktı. İçeri girip birileriyle sohbet etmeye çalışmam gerekemeyecekti. Birdenbire bu kadar sarsılmama rağmen şanslı günümdeydim.

Ama gitmedi.

Bana doğru yürüdü, ince, kaslı bedeni pervasız bir zarafetle hareket ediyordu. Benden belki on, on beş santim kadar uzun boyluydu. Niyeti buysa beni tedirgin edebilecek kadar yapılıydı yani. Kaslı kolları tişörtünün kollarını zorluyordu. Baterist kollarıydı bunlar. Nefis görünüyordlardı, dövmelemlerle kaplıydılar ve olması gereken yerlerde gayet şişkinlerdi. Harika bir his yaşattıklarına da bahse girerdim.

Ve onu öylesine bariz bir şekilde dikizliyordum ki birinin beni tokatlaması gerekiyordu.

Böyle devam edersem kendi kendimi tokatlayacaktım. Çok sert bir şekilde.

Tırabzanda yanıma yanaşarak, “Adın ne?” diye sordu

bana. Tanrım, sesi bile iyi geliyordu bana. Ensemdeki minik tüyler neşeyle dimdik oldular.

"Adım mı?"

Öylesine yakınımda duruyordu ki dirseklerimiz birbirine değiyordu. Çıplak dirseği, çünkü üstünde sadece bir kot pantolon, bir çift Converse ayakkabı, dar bir "Queens of the Stone Age" tişörtü vardı. Malcolm Ericson bana dokunmuştu. Bir daha asla yıkanmayacaktım.

Harfleri uzatarak, "Eeeevvvet, adın," dedi. "Sen bunu bilmene rağmen adımı söylememin sebebi, senin bana adını söylemen içindi. Bu işler böyledir."

"Bildiğimi biliyor muydun?"

"O delice bakışların açık etti aslında."

"Ah."

Bir an sonra homurdandı. "Boş ver, çok uzun sürdü bu. Ben sana bir isim uydururum."

"Anne."

"Anne, ne?"

"Anne Rollins."

Müthiş bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. "Anne Rollins. Gördün mü, hiç de zor değilmiş."

Dişlerimi sıkıp gülümsemeye çalıştım. Bir deliye benziyordum muhtemelen. Onu çıplak hayal etmek için çok fazla zaman harcamış bir deliye. Tanrım, ne utanç ama.

Bira şişesini usulca benim şişeme vurdu. "Şerefe, Anne. Tanıştığımıza memnun oldum."

Titrememi hafifletmesini umarak biramdan bir yudum daha aldım. Alkol bu işle başa çıkabilmeme yardımcı olabilecek kadar süratli bir biçimde çarpmıyordu beni. Belki de daha sert bir şeyler içmeliydim. Bir rock yıldızıyla ilk baş başa sohbet muhtemelen sert bir içki eşliğinde yapılmalıydı. Evelyn, Vegas'ta tekila sarhoşu olurken kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Sonunda işe yaramıştı da.

“Bu gece seni buraya getiren nedir, Anne?”

“Nate ve Lauren’le birlikte geldim. Beni onlar getirdiler. Komşularım. Yan dairemde oturuyorlar.”

Başını salladı. “Evelyn’in arkadaşı mısın?”

“Evet, ben, eee... ona karşı hep arkadaş gibiydim. Havadan tahmin yürütmek istemiyorum... demek istediğim, yakın arkadaş olup olmadığımız konusunda ne demeliyim tam olarak, bilmiyorum ama—”

“Evet mi, hayır mı Anne?”

“Evet,” dedim, sonra da bir kez daha ağız ishaline yakanmak istemediğim için ağzımı hemen kapattım.

“Evelyn iyidir, evet. Davie onu bulduğu için şanslı.” Sessizce şehir ışıklarına baktı. Yüzündeki muzip ifade kayboldu ve alnı kırıştı. Üzgün görünüyordu, kaybolmuş gibiydi biraz. Onun meşhur parti kralı kişiliğinden eser yoktu. Bunu bilmem gerekirdi. İnsanlar Evelyn’in yeni Yoko Ono olduğunu, onun David’e yapıştığını, şöhretini ve zenginliğini bir parazit gibi emdiğini düşünüyorlardı. Bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmadığını bilmem için Evelyn’in en iyi dostu olmam gerekmiyordu. Mal’in gerçek kişiliğinin, internette dolaşan zıvalıklarla hiç alakası olmama ihtimali vardı.

Ama daha önemlisi, kendimi ne kadar utandırmıştım ben?

“Gözlerimde gerçekten de delice bir bakış yoktu, değil mi?” diye sordum, alacağım cevaptan korkuyordum.

“Evet, vardı.”

Kahretsin.

“Sen Evelyn’in arkadaşı mısın yani? Demek istediğim, müzik sektöründe falan değilsin, değil mi?” diye sordu, bir kez daha bana odaklandı. Yüzündeki ifade silinip gitmiş, ruh hali değişmişti. Ona ayak uyduramıyordum. Avuç içleriyle tırabzanda hızlı bir ritim tutturmaya koyuldu.

"Hayır. Buradan birkaç sokak ötedeki bir kitapçıda çalışıyorum."

"Tamam." Cevabımdan açıkça memnun olmuş gibi görünerek bana baktı. "O telefon konuşması neydi?"

"Bir şey değil."

"Öyle mi?" Bana yanaştı. "Burnuna ne oldu?"

Elimi hemen yüzüme kapattım, görmesini engelledim. Küçük bir şişlikti sadece ama yine de... "Kız kardeşim küçükken kırdı."

"Kapatma. Bence çok tatlı."

"Harika." Kolumu indirdim. Görmüştü zaten, ne gereği vardı ki?

"Niye kırdı?"

"Bir gün kızdı ve suratıma oyuncak bir kamyon fırlattı."

"Nasıl kırdı diye sormadım. Niye kırdı?"

İç çekmek üzereyken durdurdum kendimi. "Bir kedi yavrusu istiyordu, benimse kedilere alerjim var."

"Köpek yavrusu alsaydınız ya?"

"Ben istedim ama annem hayır dedi. Kız kardeşim yine de beni suçladı."

Kaşlarını çatı. "Büyürken evcil hayvanın olmadı mı yani hiç?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Bu korkunç bir şey. Her çocuğun bir evcil hayvanı olmalı." Benim adıma gerçekten öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Evet, şey, zaman geçti, ben de bunu atlattım sayılır." Kaşlarımı çatıp biraz daha bira yudumladım. Buna ihtiyacım olacağını söylüyordu her şey. Sohbetimiz tam anlamıyla acayip bir yere doğru gidiyordu çünkü.

Ayağa kalktı, hafif bir gülümsemeyle beni izledi. Kafayı yeniden oynatmam bu kadar kolay oldu işte. Dudak-

larım kendi iradeleriyle hareket ederek umutlu, salak bir sırtış halini aldılar.

Malcolm.

Mal Ericson.

Adam o kadar güzeldi ki. Uzun zamandır uykuda olan hormonlarım birdenbire dans etmeye koyuldular. Pantolonumun içinde bir şeyler oluyordu. Çok uzun zamandır olmayan bir şeyler.

"Gözlerin delirmeye başladı yine," diye fısıldadı.

"Siktir." Gözlerimi sımsıkı kapattım. Yedi yıl önce Lizzy'nin beni ve erkek arkadaşımı iş üstündeyken basması epey utanç verici bir durum olmuştu, özellikle de koşup anneme haber verdikten sonra. Annem bunu umursayabilecek durumda değildi gerçi. Ama şu durum daha da beterti.

"Yanakların kıpkırmızı olmuş. Benimle ilgili yaramaz şeyler mi düşünüyorsun, Anne?"

"Hayır."

Usluca, "Yalancı," diyerek takıldı bana. "Çamaşırsız düşünüyorsun beni."

Bu doğrudu.

"Bu çok iğrenç bir şey. Özel hayatıma tam bir tecavüz." Bana yanaştı, nefesi kulağımı ısıttı. "Hayal ettiğin her neyse, daha büyük."

"Bir şey hayal ettiğim yok."

"Ciddiyim. Canavar gibi. Kontrol edemiyorum."

"Malcolm—"

"Onu evcilleştirmek için bir kırbaça ve iskemleye ihtiyacın olacak, Anne."

"Kes şunu."

"Bu senin için sorun olur mu?"

Kıpkırmızı kesilen suratımı ellerimle gizledim. Kıkırdamıyordum. Bir an bile kıkırdamıyordum, çünkü olgun

kadınlar böyle yapmazlardı. Kaç yaşındaydım ben, on altı mı?

Apartmanın içinden Nate bağırmaya başladı. Sürgü cam kapılar, sesi pek hafifletemiyordu. Nate televizyona küfürler yağdırırken ve kollarını deliler gibi sallarken gözlerim açıldı. Lauren bir kahkaha patlattı ve beynim yeniden devreye girdi, vücuduma her türlü acil durum sinyallerini yollamaya başladı. Kendimi daha beter küçük düşürmeden buradan basıp gitmem gerektiğini fark etmemişim gibi. Aferin sana, beyin. Mal'e gözlerimi dikip bakmadığımda düşünebiliyordum en azından.

Muhteşem, tam zamanında yapılmış bir keşifti bu.

Ve ta ki o bana yaslanıp, burnumun dibine kadar sokulup, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettirene kadar da işe yaradı.

Gözlerini kısıp dikkatle bana bakarak, "İki ön dişinin arasında minik bir boşluk var," dedi. "Bunu biliyor musun?"

"Evet."

Sanki bir uzaylıymışım veya kapı eşiğine bırakılmış bir hilkat garibesiymişim gibi inceledi beni. Bakışları vücuduma kaydı. Paltom, kot pantolonum ve çizmelerim üstümdyken bir şey görecekti değil ama bu bilgi hiçbir işime yaramadı. Tembel, takdir dolu sırtışı dizlerimi titretti. Bakışlarının tekrar yüzüme odaklanması yüzyıllar sürdü sanki.

Bayağı sağlam biriydi. Tek bir parça kıyafetimi bile çıkarmadan, gayet profesyonel bir biçimde beni eritmeyi başarmıştı.

"Gözlerinde çok hoş bir rengin gölgesi var... mavi mi o?" diye sordu. "Bu karanlıkta görmek zor."

Boğazımı temizledim. "Evet, mavi. Bunu yapmasan, lütfen!"

“Neyi?” diye sordu, biraz sinirlenmiş gibiydi sanki.
“Ne yapıyorum ki?”

“Gözlerini dikip bana bakıyorsun ve geriliyorum.
Bundan hoşlanmıyorum.”

“Önce sen baktın bana. Ayrıca, buraya gelmeden çok önce gerilmiştin zaten. Tahmin etmem gerekirse, genellikle gergin birisin. Ama endişelenme, yardım etmek için buradayım. Hadi, canını sıkan her şeyi Mal Amca’ya anlat.”

“Çok nazıksın ama ben iyiyim.”

Bana daha da yaklaştı, ben de geri çekildim. Ama gidebileceğim bir yer kalmamıştı ne yazık ki. “Telefonda neden bahsediyordun, Anne?”

“Ah, bilirsin... özel meseleler. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Arkadaşının seni kullandığını ve oturduğun evi kaybetmek üzere olduğunu söylüyordun, değil mi?”

“Evet.” Olduğum yerde çöktüm, kalbim ağrıyordu. Siktiğim Skye’ı. Çok eğlenceli biri değildim belki ama sevdiğim insanları kollardım. Aptallık etmiştim. Annem hastalandığında ona bakmış, yapılması gerekeni yapmıştım. Başka seçeneğim yoktu. Ama şu anki mali durumuma bakılacak olursa, birilerini kollamak kötü bir alışkanlık haline gelmeye başlamış gibi görünüyordu. “Evet. Aşağı yukarı öyle.”

Gözleri birdenbire, paniğe kapılmış bir ifadeyle kocaman oldu. “Siktir. Ağlama. Ben Davie değilim. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum.”

“Kes sesini, ağlamayacağım.” Gözlerimi kırptırdım, yüzümü çevirdim. “Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim sana.”

“Gözyaşlarına boğulacağını sanmıyordum ki. Tanrım!”

Biram bitmişti, gitme zamanıydı. Sulu gözlerim bana ihanet etmeden önce buradan kaçmam gerekiyordu zaten. Ve Mal'in zamanını benimle konuşmaktan, bana takılmaktan daha iyi harcayacağı yerler olmalıydı. Tüm hayatımdaki en utanç verici ve en müthiş sohbet olmuştu bu. Bir süreliğine tüm sorunlarımı unutmuştum.

Beni gülümsetmişti.

"Eh." Tokalaşmak için elimi uzattım, o son teması istiyordum, bir kez olsun ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Resmi yıllardır yatak odamın duvarına asılı duruyordu. Bu beni öldürse bile iyi ayrılacaktım oradan. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

Gülerek, "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun sen?" diye sordu.

"Hayır, ben —"

"Omzumun üstünden bakmayı kes, Anne. Yüzüme bak," diye emretti.

"Bakıyorum!"

"Bana bir kez daha o deli bakışlarınla bakmaktan mı korkuyorsun?"

"Evet, muhtemelen." Bıkın bir tavırla dilimi şaklattım. "Hayranlarına normalde bu kadar takılır mısın sen?"

"Hayır. Bu kadar eğlenceli olabildiğini fark etmemiştim."

Elim havada kalmıştı. Geri çekmek üzereydim ki elimi tuttu. Yüzüne baktım, bu kez kafayı yememekte kararlıydım. Sorun şu ki, Mal Ericson fiziksel olarak kusursuzdu. En ufak bir falsosu yoktu. Ama bana böyle işkence etmeye devam ederse, bu durumu değiştirecektim.

Bana yanaşarak, "Bu bakış ne anlama geliyor?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun şu anda?"

Midem ters takla attı ve kafamın içindeki her türlü şiddet düşüncesi bir kenara savruldu. "Hiç."

"Hımm. Pek de iyi bir yalançı değilsin."

Elimi çekmeye çalıştım. Sıkıca tuttu.

"Son bir soru daha. Arkadaşlarınla bunun gibi problemleri sık sık yaşıyor musun?"

"Ne?"

"Çünkü telefonda diğer arkadaşınla konuşuyorken, kulağıma öyle geldi." Önümde bir kule gibi yükseldi ve gökyüzünü tamamen kapattı. "İnsanların seni kullanmasıyla ilgili bir sorunun varmış gibi geldi."

"Bu konuda konuşmamız gerekmiyor." Elimı çevirip kurtarmaya çalıştım. Avuç içlerim ter içinde olsa bile imkânsız bir şeydi bu.

"Diğer arkadaşının seni kullandığı için üzgün olduğunu bilmesine rağmen telefondaki arkadaşının senden bir iyilik istediğini fark ettin mi? Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kolumu hızla çektim ama o bana sımsıkı tutunmaya devam etti. Cidden, bu piç kurusu ne kadar da güçlüydü böyle?

"Çünkü bence bu alçakça bir hareketti. Aramızda kalsın, bence çok iyi dostların yok Anne."

"Hey. Çok iyi arkadaşlarım var benim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Seni kazıkıyorlar, üzgün olduğunda da senden bir şeyler bekliyorlar. Cidden ama. Bunu sadece götler yapar."

"Mal—"

"Daha kötüsüye senin buna izin vermen. Bunu anlamıyorum."

"Onlara izin falan vermiyorum."

"Veriyorsun," dedi, sesi giderek yükseliyordu. "Öyle bir veriyorsun ki."

"Tanrı aşkına, kapatma düğmen falan yok mu senin?"

"Bu iğrenç bir şey! Midem bulandı," diye bağıarak

tüm sokağın hayatım hakkında bilgi sahibi olmasını sağladı. "Bu sona ermeli! Buna daha fazla izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun, Portland?"

Dişlerimi sıkarak, "Bırak beni," dedim.

"Sen eziğin tekisin, Bayan Rollins."

"Ezik falan değilim," diye hırladım, içimdeki her şey bu fikre isyan etmiş gibiydi. Belki de bu duygudan kaçıyordum. Öylesine bitkindim ki duygularımı birbirinden ayırt edemiyordum.

Gözlerini devirdi. "Hadi ama... öyle olduğunu biliyorsun. Yüzünden okunuyor."

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Başımı salladım.

"O yüzden bunu iyice düşündüm ve senin sınırlara ihtiyacın olduğuna karar verdim, Anne. Sınırlar. Senin. Dostundur." Her kelimeyi parmağının ucuyla burnuma hafifçe vurarak vurguladı. "Beni duyuyor musun? Kafan alıyor mu?"

O anda kontrolümü kaybedip haykırmaya başladım. "Sınırlar mı istiyorsun? Gözümün önünden kaybolmaya ne dersin? Bu sence nasıl bir sınır, ha? Bu seni hiç ilgilenmez, iğrenç pislik seni."

Cevap vermek için ağzını açtı ama saldırmaya devam ettim.

"Benim hakkımda bir bok bildiğin yok. Önüme çıkıp sırf zevk olsun diye moralimin içine edebileceğini mi sanıyorsun? Hayır. Defol git. Siktir git!"

Her şey sustu, içeride çalan müzik bile. Korkunç, dehşet dolu bir sessizlik hüküm sürdü. İnsanlar bizi camın arkasından, yüzlerinde merak dolu ifadelerle izliyorlardı. Lauren'in ağzı kusursuz bir O harfine dönüşmüştü.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Anne?"

Ne yapmıştım ben? Lauren beni bu güzel partiye davet

etmişti ve ben sapıtıp misafirlerden birine saldırıyordum. Toprağa uzanıp ölme vaktiydi, bunu hissedebiliyordum. "Lütfen bırak elimi."

"Anne, bana bak."

Asla.

"Hadi, gözlerini ver bana."

Yavaşça, bitkin bir ifadeyle ona döndüm. Kusursuz dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Müthişti bu. Şu anda seninle öylesine gurur duyuyorum ki."

"Delisin sen."

"Yoooo."

"Evet. Gerçekten delisin."

"Şu an bunu düşünüyorsun. Ama biraz zaman tanı. Dediklerimi düşün."

Bir şey söylemeden başımı salladım sadece.

"Seninle tanışmak harikaydı, Anne. Çok yakında yeniden konuşacağız," dedi, bırakmadan önce elime bir öpücük kondurdu. Gözlerinde anlamını çözmek istemediğim bir ışık vardı. Kesinlikle güvenmediğim bir parlıltı. "Söz veriyorum."

Bölüm 3

İçeri daha yeni girmiştim ki David Ferris dibimde belirdi, muhtemelen beni dışarı atmak için. Bu tür etkinliklerde rock yıldızlarına bağırarak hiç hoş karşılanmayan bir şey olmalıydı.

“Selam.” David bana hitap ediyordu ama gözleri odanın öte yanında, Lauren ve Evelyn’in birbirlerine sokulduğu yerdeydi. Bir sorun vardı galiba, çünkü Lauren ellerini kollarını sallayarak konuşuyordu. Evelyn birkaç saniyede bir koluna tokatlar yiyip duruyordu ama bunu sorun etmiyormuş gibiydi.

“Selam.”

“Eğleniyor musun?” diye sordu.

“Ee, tabii.”

David başını salladı, tavrı evvelden olduğu gibi umursamaz ve sakindi.

“Harika,” diye fısıldadım.

İçtiğim iki bira ve girdiğim tuhaf tartışma nedeniyle biraz başım dönüyordu. İçmek belki de o kadar iyi bir fikir değildi galiba. Özellikle de önemli insanlarla konuşmam ve onlara bağırarak çağırmaya küfretmek yerine mantıklı laflar etmem gerektiğinde. Müzik bir kez daha bangır bangır çalmaya başlamıştı, insanlar kaynaşıyor ve gevezelik ediyorlardı. Kimse başını çevirip bakmadı bile bana. Yabancıların hayatlarını mahvetmenin Mal’in her

zaman yaptığı bir şey olduğunu ve kimsenin artık bunu umursamadığını umut ediyordum. "Onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Onunla derken? Mal'le mı?"

"Evet."

"Ah, evet. Konuştum." Aramızda geçenleri herkesin duyduğunu düşünmüştüm.

"Hımm." Odanın öte yanında Evelyn kahkahayı patlattı. David'in dudaklarında bilgiç bir gülümseme belirdi. "Tartıştınız mı?"

"Yok, yok bir şey," diye kekeledim. "Bir şey yok."

David bana baktı ve alnını kırıştırdı, gülümsemesi silinip gitmişti. Uzunca bir zaman boyunca, bana öylece baktı.

"Boş ver." Yürüyüp gitti ve beni kafam çorbaya dönmüş bir halde orada bıraktı.

Mal'le konuşmamam mı gerekiyordu? İlk önce o yaklaşmıştı bana. Ben ona gözlerimi dikip bakmış olabilirdim ama sohbeti başlatan oydu. Ve bağırmayı. Gezegendeki en meşhur davulculardan biriyle iletişime geçmem benim suçum değildi. Ama Mal'in şehrin manzarasını izlemesi geldi aklıma. Benimle bir kez daha dalga geçmeye başlamadan önce kaşlarını çatması. Değişken ruh hali. Ve şimdi David'le yaptığım bu konuşma...

Durum giderek garipleşiyordu.

Konu para ve başarıysa, Mal bunu halletmişti. Los Angeles sahilindeki güzel evinin fotoğrafını görmüştüm. Genellikle açık saçık giyimli kadınlarla kaplı olurdu bu fotoğraflar. Para mutluluğu satın alamazdı. Bunu biliyordum. Gerçi şu anki durumuma bakılacak olursa pek işime yarayan bir bilgi değildi bu. Hem Mal bir ünlüydü, dünya çapında bir şöhreti, bir sürü yere yolculuk yapmasını gerektiren harika bir işi vardı. Ne cüretle mutluluktan havalara uçmazdı bu adam? Sorunu neydi bunun?

Güzel soru.

"Kaşlarını amma da çatmışsın." Lauren kolunu benimkine geçirdi ve beni partinin içine çekti. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Senle Mal'in kavga ettiğinizi duydum."

"Herkes duydu galiba zaten." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Lauren bir kahkaha attı. "Mal insanları sinirlendirmeye bayılır."

"Eh, beni sinirlendirdi."

"Bir tahminde bulunayım, arayan arkadaşın Reecy miydi?" Sesi küçümseme doluydu. Evelyn evlenip taşındığında Lauren'le beraber takılmaya başlamıştık. Nate'in hafta sonlarında sık sık çalışması gerekiyordu ve Lauren kendi başmayken sıkılma eşiği çok düşüktü. O yüzden beraber bir kahve içer veya sinemaya giderdik. Güzel oluyordu. Özellikle de Skye'in son birkaç ay boyunca benden sakınmaya başladığı zamanlarda. Yeni erkek arkadaşıyla beraber olduğu bahanesinin arkasına sığınıyordu ama asıl sebebini merak etmeye başlıyordum şimdi.

Olan biten her şeyden şüphelenmekten nefret ediyordum. Tüm güvenimi kaybetme duygusundan. Mide bulandırıcı, iğrenç bir histi bu.

"Reece'in buluşacağı kız onu ekmiş," dedim. "Evelyn pizzayla ilgili bir şey söylememiş miydi? Açlıktan ölüyorum."

"Bir gün o çocuğun yedek planı olmayı bırakacaksın."

Doğrudum. "Sadece arkadaşız, Lauren."

Beni mutfağa yönlendirdi. Mermer tezgâhın üstünde bir sürü pizza kutusu yayılmıştı.

"Lütfen," dedi öfleyerek. "O azgının teki. Senin ondan hoşlandığını biliyor ve buna oynuyor."

“Hayır, oynamıyor. Tekrarlıyorum, sadece arkadaşsınız.” Kendimi Mal Ericson’un önünde utandırmayı daha yeni bitirmiştım. Reece Lewis’in etrafındaki olası aptalca davranışlarımla ilgili düşünceler başka bir zamana kalabiliirdi.

Veya hiçbir zamana. Bu da olurdu.

“Uğraşırsan daha iyi birini bulabilirsin,” dedi bana.

Belli belirsiz bir ses çıkardım. Neyse ki bu konuşmayı bitirmeme yetti bu. Sonra midemden müthiş bir gurultu yükseldi. Mmm, erimiş peynir. Skye’la yapacağım konuşma için o kadar endişelenmişim ki öğle yemeğini atlamıştım. Boş midemde çalkalanıp duran iki şişe dolusu bira vardı, bir şeyler yemem gerekiyordu. Ama pizza malzemeleri beklediğim gibi değildi. “Kereviz ve ıspanak mı bu?”

“Büyük ihtimalle.” Lauren başını salladı ve bana bir peçetenin üstüne koyduğu, dumanı tüten bir dilim jambonlu-ananaslı pizza dilimi uzattı. “Al, bunun tadına bak. Evelyn’in vejetaryen saçmalığıyla mahvetmediklerinden biri. Onu seviyorum, gerçekten. Ama kızın şimdiye kadar tanıştığım kimsede olmayan, tuhaf bir pizza zevki var. Acayip bir şey.”

Pizzayı anında dişledim ve dilimle ağzımı bir güzel yaktım. Bir gün pizza soğuyana kadar beklemeyi öğrenecektim. Bugün değil, bir gün.

Oturma odasında müziğin sesi birdenbire bir milyon desibel kadar arttı. Kulaklarım çınlamaya başladı. Duvarlar sarsıldı. Black Rebel Motorcycle Club grubu apartman dairesinde gümbürdemeye koyuldu. Biri daha da yüksek sesle, “Par-ti!” diye böğürdü.

Lauren gülümseyip sesini duyurabilmek için bana sordu. “Mal partiye katılmaya karar verdi!” diye bağırdı. “Eğlence şimdi başlıyor.”

Stage Dive'ın kalın boyunlu başçısı Ben Nicholson da geldi ve başımı biraz daha döndürdü. O ve Mal shot bardaklarını doldurmaya başladılar. Ben büyük kısmı içilmemiş biramı bırakmadım elimden. Onu tutmak elle-rime yapacak bir şeyler veriyordu. Sonra da rock yıldızla-rıyla dolu bir partiden beklediğim çoğu şeyle karşılaştım. Eh, pek fazla uyuşturucu dönüyor sayılmazdı, apartman hayranlarla da dolu değildi. Ama çok sayıda kişi sarhoş oldu ve korkunç bir gürültü vardı. Lizzy'nin arada bir beni katılmam için ikna ettiği üniversite partilerine benziyordu biraz. Ama kırmızı Solo marka bardaklarda içilen ucuz biranın yerine, CÎROC ve Patrón şişeleri elden ele dolaş-tırılıyordu. Neredeyse herkesin kıyafeti tasarımcı elinden çıkmaydı ve son modaydılar ve berbat bir öğrenci evinde değil, milyon dolarlık bir apartman dairesindeydik.

Yani aslında Lizzy'le beraber gittiğim partilerle alakası bile yoktu. Dediğimi unutun.

Lauren, Evelyn ve ben dans edip çene çalmıştık. Eğle-niyordum. Lauren beni dışarı sürükleyerek bana bir iyilik yapmıştı. Yalnız başıma evde oturup sıkıntıdan patlamak yerine çok iyi zaman geçiriyordum. Mal bir süreliğine Da-vid ve Ben'i de yanına alarak başka bir odaya çekilmişti. Onu kontrol etmiyordum tabii.

Biraz mutfakta takıldım ve ismi Dean olan bir ses tek-nisyeniyle sohbet ettim. Görünüşe göre çok uzun süredir grupla beraber olan ve aile dostu sayılan Tyler adında bi-riyle çalışıyordu. Dean tatlı ve zeki biriydi, kapkara saçları vardı ve dudağına bir piercing takmıştı. Evet, seksi sayıla-bilecek biriydi. Beni otel odasına davet etti, aklımı çelebilecek bir öneriydi bu. Ama içimdeki tüm gerginlik zihnimde dönüp duruyordu sanki. Şu anda beni gevşetmek için bir Seks Tanrısı'na ihtiyacım vardı.

Dean'a mutfak kapısında iyi geceler diledim.

Ve Mal'le çocuklar geri döndüklerinde müziğin sesi bir kez daha sonuna kadar açıldı. Herkes kaçınılmaz olarak çiftler halini almıştı. David ve Evelyn ortadan kaybolmuşlardı. Kimse bir yorumda bulunmadı. Lauren kanepenin köşesinde, Nate'in kucağında oturuyordu ve elleri birbirlerinin her santimini okşuyordu. Esnememi bastırdım. Harika bir partiydi bu ama saat gecenin üçüne geliyordu. Benzinim bitmişti. Yakın zamanda buradan gitmemiz gerekecekti.

Bunu umut ediyordum. Birkaç saat içinde uyanıp güne hazır olmam gerekiyordu. Mal'in sözleri zihnimde öylesine şiddetli bir şekilde zonkluyordu ki güne hazır olma kısmında sorun yaşayabilirdim. Fazlaca saf ve beş parasız mıydım? Evet. Ezik falan değildim.

"Benny, oğlum," diye böğürdü Mal. Sehpanın üstünde, uzun bacaklı bir kumralla dans ediyordu. Kız Mal'e bir sarmaşık gibi dolanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Mal onu nasıl oluyorsa güvenli bir mesafede tutmayı başarıyordu. Yani, neredeyse.

Ben çok erkeksi bir tavırla, "Hey," diye cevap verdi.

"Kız arkadaşım Anne'le tanıştın mı?" Mal bir kanepenin ucuna çökmüş olan bana işaret etti. Donakaldım. Saatlerdir başka şeylerle ilgileniyordu. Beni tamamen akıldan çıkardığını sanıyordum.

"Kız arkadaş mı buldun?" diye sordu Ben.

"Evet. Çok tatlı, değil mi?"

Beni şöyle bir süzdü, sonra da çenesini eğdi. David'in daha önce yaptığı harekete son derece benzer bir işaretti bu. Belki de rock yıldızlarının gizli selamı gibi bir şeydi.

"Dışarıda konuşuyorduk. Aynı eve taşınacağız," dedi Mal. Kollarındaki kumral kaşlarını çatıp ona baktı. Mal bunun farkına bile varmadı. Ama daha önemlisi, ne zır-

valıyordu bu adam? "İş ciddi, abi. Çok ciddi. Dostlarıyla bazı sorunları var. Berbat bir durum. Her neyse, şu anda ona destek olmam için falan bana ihtiyacı var, anladın mı?"

Ellerim sessizce zavallı, masum bira şişesini boğazlamaya koyuldu.

"Dave ve Evelyn olayını mı yapacaksın?" diye sordu Ben.

"Kesinlikle. Duruluyorum artık. Değiştim ben. Gerçek aşk falan filan..."

"Doğru. İlginç olmalı," dedi Ben. "Sence ne kadar sürecektir bu?"

"Benim ve Anne'in şehvet dolu tutkusu ölümsüz olacak, oğlum Benny. Bekle ve gör."

Ben bir kaşını kaldırdı. "Bahse var mısınız?"

"Öt bakalım ahbap!"

"Beş bin kâğıdına varım ki biz turneye çıkıncaya kadar ayrılacaksınız."

"Siktir git. Buna değmez. Yirmi olsun."

Ben kahkahayı patlattı. "Hayatımda kazanacağım en kolay yirmi bin dolar olacak bu."

Tüm o erkeksi havayı ve para muhabbetini bölerek, "Bana mı taşınyorsun?" diye sordum. Arkadaşsal sorunlarımdan bahsetmiyordum bile.

Mal yüzünde müthiş bir ciddiyet ifadesiyle, "Evet bal-kabağım," dedi. "Sana taşınyorum."

Bu korkunç lakabı duyunca ürperdim ama şu anda asıl sıkıntıya odaklanmaya karar verdim. "Bunu ne zaman konuşmuştuk tam olarak?"

"Ben o konuyu açtığımda sen gitmiş olabilirsin aslında. Ama bu gerçeği değiştirmiyor." Ben'e döndü. "Tam da annem buraya gelirken, mükemmel zamanlama. Ona

bavılacak. Annem hep güzel bir kız bulmamı ve bir aile kurmamı falan istiyordu.”

“Portland’ı sevmediğini sanıyordum,” dedi Ben.

“Portland’ı sevmiyorum. Ama Anne’den hoşlanıyorum.” Bana göz kırptı. “Hem Davie’nin de Los Angeles’a döneceği yok. Jimmy bile taşınmaktan ve belki yan bina-daki daireyi satın almaktan bahsediyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Yeni dadısını gördün mü?”

“Hayır, henüz değil. Eskisine, o iri siyah adama ne oldu?”

“Ah, hayır. O gideli çok oldu. Ondan sonra birkaç tane daha geldi. Yeni kız geleli birkaç hafta oluyor.” Mal kendi kendine güldü. Son derece şeytani bir sesle. “Eğer Jimmy etrafında birini istemiyorsa, hayatlarını tamamen çekilmez kılabilir.”

“Hadi ya. Sonra anlatırsın.”

Mal biraz daha güldü. “Her neyse, Anne’le aramız çok iyi. Kalabilirim.”

Kumral ona son derece öfkeli bir ifadeyle bakıyordu. Benim bakışlarım biraz daha şaşkıncı herhalde. Belki de başka bir Anne’i kastediyordu. Ne konuştuğu hakkında en ufak bir fikri olan bir Anne’i.

“Sevgilin sana böyle sarılan bir kızı umursamıyor mu?” Ben kaşını kaldırıp bana baktı. “Bana da böyle bir kız arkadaş lazım.”

“Ah, siktir. Haklısın. Cidden ama tüm bu tek eşlilik olayı! Alışmak o kadar uzun sürüyor ki.” Mal öfkeden tüten kumralı üstünden çekip aldı, kollarındaki kaslar gerildi. Kızı usulca yere koydu. “Özür dilerim. Eminim ki çok tatlısındır ama kalbim sadece Anne için çarpıyor.”

Kumral bana doğru tiksinti ve öfke dolu bir bakış fırlattı, saçlarını salladı ve sırtını döndü. Kızın öflemelerini

umursamayan Ben onu belinden tuttuğu gibi kucağına oturttu. Kızın duyguları bir milisaniye içinde değişiverdi. Dürüst olmak gerekirse Ben kocaman, gürbüz bir adamdı. Ona çok az kişi hayır diyebilirdi.

Mal ayaklarıma kapandı. İrkilerek sandalyemi birkaç adım geri çektim.

“Beni affet, Anne! Yoldan çıkmak istememiştim.”

“Sorun değil.” Onun ne kadar içtiğini bilmiyordum tam olarak. Bir kamyon dolusu falan herhalde.

“Farkında mısın, balkabağım?” Mal kendini yanımdaki kanepeye fırlattı, dizlerinin üstündeyken bile tepemde kule gibi kalıyordu. “Ben’e öyle deli deli bakmıyorsun.”

Ona en az iki kez ateş etmem gerekiyordu. Bana balkabağım dediği için bir kez, her fırsatta beni utandırdığı için bir kez daha. Bunun yerine biramı müthiş bir kararlılıkla inceledim.

“Sana deli deli mi bakıyor?” diye sordu Ben.

“Ah, evet. Anne?” Bir parmağını çenemin altına kaydırды ve hafifçe parmağını kaldırarak beni ona bakmaya zorladı.

Mal gözünü dikip bana baktı ve ben de kendimi tutamayarak ona baktım. Yüzü yumuşadı. O sarhoş, şen ifade kayboldu. Bana öylece baktı ve birinin ruhunu görmeye ilgili tüm o şeyler mantıklı gelmeye başladı bana. Ürkütücü bir şeydi bu. Aramızda bir bağlantı kurulduğunu hissediyordum. Uzanıp tutunabileceğim bir şeymiş gibi.

Bu gerçek olamazdı.

Ama harika bir saniye boyunca, sadece onunla ben vardım. Kendi küçük baloncuğumuzun içindeydik ve başka hiç kimse veya hiçbir şey yoktu. Garip, huzur verici bir şeydi bu.

Gözlerini benden almayarak, “İşte böyle,” dedi. “Ama

bunu senin için veya Davie için yapmıyor. Deli bakışları sadece benim için. Çünkü ben özelim."

Ben bir şey söyledi. Duymadım. Sonra Mal gözlerini kaçırdı ve o an uçup gitti. Büyü bozulmuştu. "Bu çok şirin, gerçekten. Bensiz yaşayamıyor."

"Görebiliyorum." Ben kahkahayı patlattı.

Dişlerimi sıktım. Mal Ericson da, oyunları da cehenneme gitsin.

"Daha vokaliniz Jimmy'le tanışmadım," dedim, en sonunda savaştığım gücü bulmuştum. Ya kelimelerimi ya da yumruklarımı kullanacaktım. Beni öylesine küçük düşürmüştü ki ikisini de yapabilirdim. "Belki de asıl favori odur, sen de onun ardından ikinci geliyorsundur. Bunu düşündün mü?"

Ağzı açık kaldı. "Böyle bir şey demedin bana."

Cevap vermedim. Bakalım dalga geçilmek ne kadar hoşuna gidiyor.

"Anne, beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun sen? Kıskaç halimden hoşlanmazsın!" Sarhoş manyak kükredi ve göğsünü King Kong gibi veya Hulk gibi veya artık her kime benzemeye çalışıyorsa onun gibi yumruklamaya başladı. "Sözünü geri al."

"Hayır."

"Benimle oynama Anne. Geri al, yoksa aldırıyorum."

Yüzümü buruşturdum, hayrete düşmüştüm. Ve o bana deli diyordu. Veya deli bakışlı. Her neyse.

Manyak herif omuz silkti. "Pekâlâ, balkabağım. Uyarmanın deme."

Ve o anda kendini bana attı. Panik halinde çığlığı kopardım. Müthiş bir ses çıktı. Bira şişem elimden fırlayıp yere düştü.

Kolay gıdıklanan biri olduğum söylenebilir. Haliyle gıdıklanmaktan nefret ediyordum. Mal'in parmakla-

rı üstümde dans ediyor, beni yokluyorlar, tüm hassas noktalarıma dokunuyorlardı, lanet olsun. Sanki biri ona vücudumun bir haritasını vermiş gibiydi. Nefes nefese kalmıştım, kıpırdanıyordum, ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

“Sınırlar, seni piç,” diye tısladım.

Cevap olarak son derece şeytani bir kahkaha patlattı.

Sonra kanepeden kaymaya başladım.

Dürüst olmak gerekirse düşüşümü engellemeye gerçekten de çalıştı ve bunu yapmak için vücudunu kullandı. Biraz önce bana işkence eden elleri beni tuttu. Dardağınık bir halde yere düştük, Mal’in üstüne iniş yaptım. Baş parkeye çarpıp seken Mal homurdandı.

Ayy. Acımış olmalıydı bu.

Bu çarpmaya rağmen kolları beni bırakmadı. Kendimi iyi hissettiriyordu bu adam, hayal ettiğimden bile daha iyi. Ve bilmeniz lazım ki bir sürü hayal kurmuştum ben, balkondayken bile. Mal’in gözlerindeki oyunbaz parıltı kayboldu ve her santimi gerildi. Gözlerini kırpmadan bana baktı, ağzı hafifçe aralanmıştı. Benim ne yapacağımı beklediği hissine kapıldım, işleri daha da ilerletecek miyim diye bekliyormuş gibiydi. Ben daha çok nefes alıp vermeye odaklandım. Sonra dudaklarıma baktı.

Nefes alıp vermeyi bıraktım.

Onu öpmemi bekliyor olamazdı. Şüphesiz bu da başka bir oyundu. Ama değildi, tam olarak değil. Bacağıma yaslanan erkekliğinin sertleştiğini hissedebiliyordum. İçimde bir şeyler buna cevap olarak gerildi. Bu kadar ateşlenmeyeli yıllar geçmişti.

İşe koyulacaktım. Dudaklarının verdiği hissi bilmem gerekiyordu. O anda onu öpmemem söz konusu bile olamazdı.

“Malcolm, hayır!” İkimizin yere yığılmış yattığını gö-

ren Evelyn yüzünde kusursuz bir dehşet ifadesiyle bize baktı. "Bırak onu. Arkadaşlarım olmaz. Söz vermiştin."

Utanç her zerremi doldururken içimde hissettiğim cinsel gerilim eriyip gitti. Herkes gülüyordu. Eh, David ve Evelyn dışındaki herkes. Partiye katılmaya o anda karar vermiş olmalıydılar.

"Arkadaşın ve ben beraber olmak için yaratılmışız. Kabullen bunu." Beni hafifçe sıktı. "Bir şey diyeyim mi, gördüğünde gerçek aşkı fark edersin sanıyordum. Şu anda beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, Evelyn."

"Bırak onu."

"Davie, karına hâkim ol, olay çıkarıyor." Dikkati dağılan Mal ellerini gevşetti ve ondan uzaklaşmayı başardım. Neyse ki dizim kasığına çarpmadı.

"Yerlerde yuvarlanan sensin," dedi David.

Evelyn sığıttığı dişlerinin arasından, "Arkadaşlarım. Olmaz," dedi yine.

"Gömleğini ters giymişsin, taze damat seni," dedi Mal, dudagının kenarı hızla yukarı kalktı. "Ne yapıyordunuz?"

Kulakları pespembe kesilen Evelyn kollarını göğsünde kavuşturdu. Kocası gülümsemesini gizlemeyi pek beceremedi. Ciddi bir sesle, "Ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmez," dedi.

"İkinizden de tiksiniyorum." Mal ayağa kalktı, sonra da elimi tutup kalkmama yardımcı oldu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sen?"

Bana salak salak sırtıttı ve başının arkasını ovaladı. "Hissedebilsem, başım epey ağrıyor olurdu muhtemelen."

Cevabım buydu işte. Kafası güzeldi. Ben eğlenceden ibarettim. Herhangi bir romantik eğilim sadece bana aitti. Hayatımın öyküsüydü bu, gerçekten.

dan zar zor kalkmaya ve arkadaşımın evinin koridorunda utanç yürüyüşü yapmaya niyetim yoktu.

İ-h.

"Anne, balkabağım, bırakma beni," diye haykırdı.

"Koş. Git." Evelyn beni kapıya kadar geçirdi. "Bu hale geldiğinde katlanılmaz biri oluyor. Çocukken ona yeterince sarılmamışlar gibi."

"Seni yeniden görmek güzeldi Evelyn," dedim.

Beni kendine çekip yanağıma hızlıca bir öpücük kondu. "Seni de."

"Seks tedavisine ihtiyacım var," dedi Mal arkamızdan. Sonra yeni bir dans yapmaya başladı. Belini ileri geri oynatıp duruyordu, elini birisinin poposuna şaplak atarmış gibi bir hareketle havada sallıyordu. Çıkardığı "Ah, evet" ve "daha sert, bebeğim" sesleri durumu daha beter hale getiriyordu. Eğer vajinaların dikkat kesilip kulaklarını dikme yetenekleri olsaydı, şu anda öyle yaparlardı. Tüm yolları biliyordu bu adam.

"Dürtülerini kontrol etmeye ve kahveye ihtiyacın var. Sana lazım olan şeyler bunlar." David'in alnı kırıştı. Bir eliyle Mal'i geriye itti ve yaptığı pornografik dansı yarıda kesti. "Daha da iyisi, en son ne zaman gerçekten uyudun sen?"

"Anne'le beraber uyuyacağım."

"Hayır, uyumayacaksın."

"Evet, uyuyacağım." Bir elini havaya kaldırdı. "Çünkü ben Sekslerin Efendisi Malcolm'um!"

Bir küfür mırıldanan David onun dibine kadar girdi. Ben hemen ayağa kalktı ve kucağına oturmuş kumralı yere devirdi. Zavallı kız, pekiyi bir gece geçiriyor sayılmazdı.

Mal'e diklenen David, "Evelyn'i duyduğun," dedi. "Arkadaşıyla olmaz. Bu hoş değil."

Mal'in gözleri öfkeli bir ifadeye büründü. "Bana posta mı koyuyorsun, Davie?"

"Aynen öyle."

"Bundan hoşlanmadım, dostum."

Ben bir kolunu Mal'in boynuna doladı, saçlarını da-
ğıttı. "Gel, başka bir oyuncak bul kendine."

Mal dudaklarını büzdü. "Ben çocuk değilim."

"Ona ne dersin?" Ben zayıf, havalı bir sarışına işaret etti, kız da cevap olarak gülümseyip saçlarını düzeltti. "Bahse girerim seninle tanışmak onun hoşuna gider."

"Vaaay, parlıyor."

"Neden gidip ona ismini sormuyorsun ki?" diye öneri-
de bulundu Ben. Mal'in sırtına bir şaplak attı.

"İsmi bilmem gerekiyor mu?"

"İşe yaradığını duymuştum."

Mal "hıh"layarak, "Belki senin için," dedi. "Ben sevişir-
ken sadece kendi ismini haykırıyorum."

Kahkahalar odada yankılandı. David'in bile ağzının
köşesi seğirmeye başladı.

Ama konu kadınlar olduğunda Mal orospunun tekiy-
di. Bunu doğrulamaya yetecek kadar şey görmüştüm. Da-
vid ve Evelyn onu uyarak bana bir iyilik yapmışlardı.
Mal başka kadınlara göz süzdüğünde midem kıskançlıkla
kasılmıyordu. Kasılan başka bir şey daha vardı. Bunun ne
olduğunu bilmiyordum ama başka bir şey olduğu kesindi.

Hayatımın en tuhaf gecesi idi bu. Hiç şüphesiz, birinci-
lik ödülü bu geceye aitti.

Eve gidince olanları Skye'a anlatmak için sabırsızlanı-
yordum. Gülmekten çatlayacaktı. Kahretsin, hayır, çatla-
mayacaktı. Mal'in tuhaflıkları o an için Skye'ı tamamen
unutmama neden olmuştu. Mal ne kadar sinir bozucu biri
olsa da şaşırtıcı bir biçimde, beni sürekli gülümsetiyordu.

Ve herif beni tam da o an yeniden hatırladı. Sanki ko-

rumaya ihtiyacım varmış gibi Evelyn ve Lauren'in arasına sığınmıştım. Vardı belki de. Tek bildiğim, Mal bana baktığında zihnim uzaklara, çok uzaklara gittiği idi.

Kötü çocukların bu büyü neydi böyle? Birinin bir tedavi bulması gerekiyordu.

Arzu nesnem bana göz kırptı. "Sonra görüşürüz, deli bakışlı."

Bölüm 4

“O kaltak beni arkadaşlıktan da çıkarmış,” dedi Reece. Kasada oturmuş, dükkândaki bilgisayarın ekranına gözünü dikip bakıyordu. Facebook ekranı tüm o mavi haşmetiyle doldurmuştu.

“Sürtük,” diye mırıldandım.

Skye’in yeni bir adı vardı ve hoş bir isim değildi bu. Sonuna kadar hak ettiği bir isimdi bu ama hoş değildi.

Reece ve ben, Skye’in nereye gittiğini bilebilecek herkesi aramıştık. Şansımıza durgun bir cumartesi sabahıydı bu. Hiçbir şey öğrenememiştik. İnsanlar ya bilmiyordu ya da bize söylemiyorlardı. Herkesin sesi üzgün geliyordu. Ama kimse yardımcı olamıyordu veya olmuyordu. İnsanlıktan tiksiniyordum bazı günlerde.

“Bence kesmeliyiz,” dedim.

“Ne? Neyi?”

“Bunu düşünmeyi. Onu bulsam ne yapabilirim ki hem?” Kollarımı kavuşturdum ve kalçamı tezgâha yasladım. Bu poz kendimi toparlamama yardımcı oldu. “Onu eşek sudan gelene kadar dövmek kanunlara aykırı. Götüne ikinci bir delik açmak ne kadar hoş olursa olsun, paramı geri getirmez. Polise gitmenin de bir manası yok, çünkü yazılı kanıt yok. Mahvoldum ben.”

“İşte tanıdığım ve sevdiğim şu mağlup duruş.”

“Kes sesini.” Gülümsedim.

Reece de bana gülümsedi, kalın siyah çerçeveli havalı gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler, yanağında da bir gamze belirdi. Müthiş bir gülümsemesi vardı. Kaç kere görürsem göreyim, asla alı şamıyordum buna. Gerçi bu gülümsemenin karşısında, Mal'in küstah sırtışında olduğu gibi aptal da hissetmi yordum kendimi.

İlginç.

Ama bir adamın beni tamamen beyinsiz, hormon yığı nı bir pelteye çevirmemesi de büyük bir olaydı. Reece ve ben çok yakındık. Ama nedense onun etrafındayken sürekli hissettiğim o his yoktu artık. Yine de, Mal'i neredeyse hiç tanı mıyordum. Reece gerçektir. Mal benim genç kızken yatak odamın duvarına astığım bir hayalden ibaretti.

Ve ne zamandan beri Reece'in gülümsemesini bir başkasını kiyle kıyaslıyordum ben?

Reece, "Gittiğin parti neyin nesiydi?" diye sordu, her zamanki şirinliğiyle başını kaşıdı. Koyu renk saçları al nundan sarkıyordu ve bir gün harika bebeklerimiz olacağını biliyordum. Evlilik söz konusu olmazdı asla, en azından benim için. O kurum çok az şey ifade ediyordu bana. Ama sadece günah içinde yaşayarak, hayat arkadaş ı olarak elde edilebilecek çok şey vardı.

Reece'den harika bir hayat arkadaşı olurdu.

Lauren geçen gece benim Reece'e karşı olan düşüncelerime işaret ettiği zaman bir şeylerin farkında gibiydi.

Ah, Reece.

İki yıl önce Portland'a taşındığımdan beri Lewis kitapçısında çalış ıyordum. Lizzy bir süreliğine oradan çıkmamı ve yerleşmesine yardımcı olmamı istemişti benden. Ben hâlâ buradaydım. Kız kardeşime yakın olmayı seviyordum ve Portland sıkı bir şehirdi. İşimi ve edindi-

ğim dostlarımı seviyordum. Her şey daha iyiydi burada.
"Lauren beni Evelyn'in evinde içmeye davet etti," dedim.

Reece hayrete düşmüş bir tavırla geri çekildi. "Stage Dive'daki herifle evlenen o kız mı?"

"Aynen."

"Ve sen beni davet etmedin mi? Kahretsin, Anne. Şarkılarından birkaçını seviyorum. O *San Pedro* albümü fena değildi. Ama yeni şarkılarının bir boka benzemediğini de söylemem lazım."

"Ben yeni albüme bayılıyorum. 'Üstümde' harika bir şarkı."

Reece pis pis sırttı, dudağının köşesi kıvrıldı. "Birinin dostuyla sevişmesiyle ilgili bir şarkı bu."

"O kısmını yok saymayı tercih ediyorum."

Batik desenli bir elbise giymiş yaşlı bir kadın içeri girdi ve dosdoğru kişisel gelişim/felsefe bölümüne yöneldi. İki genç, yeni yemek kitabı vitrininin yanında öpüşmeye başladı. Çok şirindiler, ama burası yeri değildi. Birinin eli biraz fazla aşağıya kayınca gürültüyle boğazımı temizledim. "Eller bellerin üstünde dursun, gençler."

Işık hızıyla dükkândan kaçarlarken kapının üstündeki zil feci bir şangırtı kopardı. Gençlerden birinin yüzü domates kırmızısına dönünce az kalsın ona acıyacaktım. Ellenmeyi gerçekten istiyor olmalıydı.

Reece kıkırdadı. Eh, olabilir. Bu dört duvar arasında sürekli birilerini basıp dururdu. Yakında son bulacağını umduğum bir alışkanlıktı bu. "Sakin ol. Kimsenin canını yakmıyorlardı."

"Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır."

Beklediğim en son insan içeri girerken kapının üstündeki küçük zil bir kez daha çınladı. Evelyn elinde bir kahve bardağıyla ve yüzünde temkinli bir gülümsemeyle

dükkâna girdi. Birkaç sokak ötede çalışmasına rağmen, onun daha önce buraya geldiğini hiç hatırlamıyordum. Bana daha önce hiç kahve getirmemişti. Yapacağı buysa tabii.

Şaşkınlıkla gözlerimi diktim.

Reece hemen kafasını kaldırdı. Sonra da Evelyn'in parmağındaki koskocaman yüzüğü gördü ve başını eğdi. Nehrin karşısında oturduğu için, benim gibi Ruby's Café'nin önünden geçmezdi. Evelyn'i tanııyordu.

"Bu sabah seni özledik," dedi, uzun karton bardağı önüme koydu. "Her zamanki kahveni almak için uğramadın. Ben de sana getiririm diye düşündüm."

"Harikasin. Nedense geç uyandım bu sabah."

"Anlıyorum." Gülümsedi.

Dumanı tüten kahveden bir yudum aldım. Mükemmeldi. Tek kelimeyle harikaydı. Evelyn kahve çekirdeklerinin tanrıçası olmalıydı. Birkaç hafta sonra grupta birlikte turneye çıktığı zaman ne yapacağımı bilmiyordum.

Ağlayacaktım herhalde.

Evelyn uzun sarı saçlarını örgü yapmıştı. Tıpkı benim gibi, tepeden turnağa simsiyah giyinmişti. Ama benim üstümde dar bir kot pantolon vardı, o ise dar bir etek giymişti. Koca göğüslerinin üstünde "Ruby's Café" yazısı yapıştırılmıştı, benim daha mütevazı memelerimin üstündeysen "Lewis Bağımsız Kitapçısı" yazıyordu. Parmağının üstünde buz gibi parlayan o yüzük olmasa, gayet sıradan bir kız gibi görünebilirdi. Bir milyonla evlendiği halde neden bir barista olarak çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu sorgulamak bana düşmezdi.

Onu Reece'le tanıştırmak için döndüm ama Reece ortadan kaybolmuştu, yüzüğü gördüğü anda Evelyn'e duyduğu tüm ilgi sönüp gitmişti.

"Ayrıca dün gece için özür dilemek istedim," dedi, kollarını tezgaha dayadı.

“Ne için?”

“Çoğunlukla Mal’in seni yere devirdiği o kısım için. Özür dilemem gereken başka bir şey yoksa tabii?”

“Hayır,” dedim, gülümseyerek bu sözlerini savuşturdum. Misafirine bağıra çağıra küfrettiğim o anı gündeme getirmeye gerek yoktu. “Sorun yok. Oyun oynuyorduk sadece.”

“Evet. Mal steroid kullanan bir köpek yavrusu gibidir. Kendi gücünün farkında değil.” Dükkâna şöyle bir göz gezdirdi, gözlerini meraklı bir ifadeyle kocaman açtı. “Burası harika bir yer. Neden daha önce gelmedim buraya?”

“Zamanın yoktu herhalde. Çalışmadığın zamanlarda da ders çalışıyordun sen. Şimdi de evlisin.”

“Bu doğru.” Yüzü ışıldadı. “Dün gece seni görmek güzeldi, Anne. Mal’in kalıcı bir zarar vermediğini işittiğime sevindim.”

“Yok, iyiyim. Kahve için de çok teşekkürler. Gerçekten ihtiyacım vardı. Geceleri o saate kadar uyanık kaldıktan sonra nasıl bu kadar erken kalkabildiğini bilmiyorum.”

Omzunu hafifçe silkti. “Sen gittikten sonra her şey olması gerektiği gibi gitti. Ben ve Mal çıktılar, herkesi de yanlarında götürdüler. David ve ben uyuyakaldık. Çok fazla parti vermiyoruz. Öyle olsa bu sabah mahvolmuş olurdum.”

“Ah.”

“Şimdiii, David senin bir süre Mal’le balkonda sohbet ettiğinizi anlattı...” Bu kahve ziyaretinin sebebi ortaya çıkmaya başlıyor gibiydi.

“Evet, ediyorduk,” dedim. “Sonra da David bana Mal’in bir şey söyleyip söylemediğini sordu. Ne demek istediğini hâlâ bilmiyorum.”

Evelyn dudaklarını büzdü. “Hımm.”

“Ve bunu soruşturmak için seni gönderdi,” diye tahminde bulundum. Gözlerindeki suçluluk duygusuyla dolu parıltıya bakılacak olursa doğru bir tahmindir bu.

“Her neyse, bir kahveyi hak ediyordun zaten. Ama evet, gerçekten de seninle konuşmamı rica etti.”

“Tamam.” Düşüncelerimi bir hizaya sokabilecek zamanı kazanmak için dudaklarımı yaladım. Masanın altındaki ayağım şöyle bir kıpırdandı ve halıda bir delik açmak için var gücüyle çalışmaya koyuldu. “Dürüst olmak gerekirse, çok fazla bir şey konuşmadık; özel veya kişisel bir şeyden de bahsetmedik. Eski oda arkadaşım ile ilgili biraz zırvaladık sadece.”

“Lauren bahsetti.” Evelyn’in gözleri acıma hissiyle doldu.

Omuz silktim. “Evet, boş ver. Ben hallederim. Ama gerçekten, Mal ve ben çoğunlukla ondan bahsetmedik. Genelde benimle dalga geçti sadece.”

“Yapar öyle.” Gözlerini dikip bir saniye daha bana baktı. Doğruyu çekip çıkarmaya çalışıyordu galiba. Mal için endişelendiği apaçık ortadaydı, ama bu kadar samimi bir sohbe girişecek kadar tanı mıyorduk birbirimizi. Garip, tedirgin bir durumdu bu.

“Bana anlattığın için teşekkürler,” dedi en sonunda. “Mal bir hafta önce buraya geldiğinden beri tuhaf davranıyor. Manik... her zamankinden daha fazla. Bazen uzaklara dalıp öylece bakıyor. Onunla konuşmaya çalıştık ama sorun yok diyor bize.”

“Üzüldüm.”

“Depresyonda mı, yoksa uyuşturucu mu kullanıyor, bunu bilmiyoruz. Ve Jimmy rehabilitasyona daha yeni girmişken...” Kederli bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. “Bundan kimseye bahsetmezsen memnun olurum.”

“Tabii ki.”

"Her neyse, bu günlük işim bitti. Gitsem iyi olur. David nerede olduğumu merak eder. Seni görmek güzeldi."

"Seni de."

"Tekrar gel, tamam mı?" Kapiya doğru gitti ve bana el salladı. Samimi bir istek gibi görünüyordu bu. Kalbimi ısıttı. Şu Skye kâbusundan sonra gerçek dostlar edinmek güzel olurdu.

"Geleceğim. Kafein için bir kez daha teşekkür ederim."

Bana rock yıldızı edasıyla çenesini hafifçe eğerek selam verdi ve çıkıp gitti.

Reece saklandığı yerden dışarı çıktı, elinde kendi kahve bardağı vardı. "Arkadaşın gitti mi?"

Gerçek dünyaya döndüm, zihnimi ismi Mal olan o bir seksenlik hayalden çekip çıkardım. Zihnim kayıp gidecek onun üstünde yoğunlaşmayı çok seviyormuş gibiydi. Hayatımda olup biten tüm diğer şeylere rağmen kafamı ona fena takmıştım. "Evet, işe geri dönmesi gerekiyor."

"Kaşlarını çatmışsın. O sürtük yüzünden endişeli misin hâlâ?"

Bu yalanı başımı sallayarak kabullendim. Ama tam olarak yalan sayılmazdı. Her şey endişelendiriyordu beni. Mal yanılmıştı. Ben gergin değildim, endişeliydim ve şimdi onun için endişeleniyordum. Başımı sallayarak kaşları çatık ifademi sildim, biraz daha kahve içtim. "Biz neden bugün biraz daha çalışmıyoruz, patron?"

"İşte bu yüzden burayı sen yönetmelisin." Reece derin derin iç çekti. Etkileyici bir işletme derecesi vardı, bense liseyi zar zor bitirmiştım, ama çoğu günde iş ahlâkına sahip olan benmişim gibi görünüyordu. Babam evi terk ettikten sonra annem en karanlık günlerinden geçerken onu bir başına bırakamamıştım. Eve gelip de onu komo-

dinin üstünde uyku ilaçlarını ve kodein haplarını sıralarken gördüğümde ikna olmuşum buna. O yüzden “evde eğitim alıyordum”. Çocuk Esirgeme Hizmetleri bir kez eve uğramıştı, biz de yeterince başarılı bir tiyatro oynamıştık.

Ama Lizzy’nin pazartesiden cumaya liseye gittiğinden emin oluyordum.

Reece fiyat etiketlerimi yapıştırmamız için tezgâha bir koli kitap koydu. “Bana geçen gecedен biraz daha bahset.”

“Ee, grubun birkaç elemanıyla tanıştım. Güzeldi.”

“Onlarla konuşabildin mi?” Reece mest olmuş gibiydi. Genellikle dükkândaki sohbetlerimiz benim hayatımın sıkıcılığı yüzünden onun hoppalıklarıyla ve kaçamaklarıyla sınırlı olurdu. Bu kelimeleri o kullanıyor, ben değil. Sohbet etmek için Portland şehir merkezindeki tüm kadınlarla yatmak gerekmediğinden eminim. Belki de onunla asla bir araya gelmemiş olmamızın sebebi buydu. Hobilerimiz birbirinden çok farklıydı.

Düşüncelerim bugün son derece karanlıktı ve karman çormandı.

Mutlu yüzümü nerede bırakmıştım ben? Muhtemelen hâlâ, yaklaşık on altı saat önce düşürmüş olduğum kapı eşiğinde yatıyordu. Malcolm Ericson benim hislerime dokunmaya başlamadan önce neşemi bir anlığına canlandırmıştı. Yine de, onu aklımdan geçirince bile hafiflemiş hissediyordum kendimi.

Çok garip.

Lizzy henüz mesajıma cevap yazmamıştı. Bu bir sürpriz değildi. Üniversite hayatı onu çok meşgul ediyordu. Ayrıca telefonunu şarj etmeyi de sık sık unuturdu. Ama kız kardeşimin benim yanımda olacağından şüphe etmiyordum. Onun ve yatakhanesinin zemininin. Ev sa-

hibime bir mesaj atmış ve ondan da cevap almamıştım. Kira ödememi geciktirme ihtimali sifıra yakındı. Rekor zamanda yeni bir oda arkadaşı bulsam bile, kiramın yarısını karşılayamıyordum.

Reece bundan hoşlansa da hoşlanmasa da yenilgiyi kabullenmenin, ileriye bakmanın zamanı gelmişti.

Mevzubahis arkadaşım elini yüzüme doğru salladı. "Anne, aydınlat beni. Onlarla konuşabildin mi, konuşamadın mı?"

"Pardon. Evet, baterist Mal'le konuştum."

"Ne hakkında?"

Dudaklardan düşmeyen soruydu bu.

"Pek bir şey değil, kısa bir sohbet oldu. Meşguldü. Bir sürü insan vardı." Nedense daha fazlasını itiraf etmek istemiyordum. Birkaç nedeni vardı bunun aslında. Reece'le başka bir adam hakkında sohbet etmek tuhaf olurdu. Ve konu Mal Ericson olduğunda, abartmanın suyunu çıkarıyordum. Bağlantı falan yoktu. Kimse kimsenin ruhunun içine bakmamıştı. Delirmiş hayal gücüm dün gece fazla mesai yapmış olmalıydı. O yüzden konuşmama son sürat devam ettim. "David iyi birine benziyordu. Ben de oradaydım ama onunla pek konuşamadım."

"Hava atıyorsun şu anda." Kendi kendine güldü.

Kaburgalarına dostça vurdum. "Sordun. Sorunca hava atmış sayılmam."

"Tamam, tamam, inanıyorum sana. Beni bir sonraki partiye götürebilir misin?"

"Orada yapılacak bir partiye gider miyim bilmiyorum, Reece. Dün gece orada olmam tamamen şans eseriydi."

"Ne işe yararsın sen?" diye takıldı bana.

Batık desenli elbise giymiş yaşlı kadın elinde *Simyacı* kitabının bir kopyasıyla tezgâha doğru geldi.

"Harika bir kitaptır. Bence çok seveceksiniz." Kadının

kitabını kasadan geçirdim ve poşetine koyması için ona uzattım. Birini çok sevdiğin bir kitapla birlikte eve göndermek kadar güzel bir şey var mıdır? Hayır, yoktur.

Birkaç kredi kartı ekstresini düzenlemekle meşgul olan Reece'e döndüm. "Bu akşam çıkmak ister misin?" diye sordum. "Yapacak bir şeyin yoksa. Bakarsın martini kusursuz bir hale getirmeye çalışırım."

"Hmmm, ajandamı bu akşam için açık tutuyorum aslında. Haber beklediğim bir kız var."

Vardı tabii.

"Amaaaa," diye uzattı kelimeyi, "beni aramazsa, bir martini içmek için sana gelmeme ne dersin?"

Kalbim ezilir gibi oldu biraz. Aptal kalp. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Tabii ki, Reece, gece boyunca seni beklemekten başka yapacak daha iyi bir işim yok zaten."

"Kesinlikle," dedi Reece. Onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. O anda neyin peşinde olduğumu ve bunun peşinde neden olduğumu merak ettim. Cevap şuydu: Bir hayalin, çünkü ben bir aptaldım. Belki de Mal kullanılabilirliğim konusundaki yorumunda haklıydı. O kadar yıl boyunca anneme yardımcı olmuştum ki belki de bu bir huy halini almıştı benim için.

Telefonuyla oynuyordu şimdi, yüzünde aptal bir sırıtış vardı. "Buluşmak istiyor," dedi. "Yani... bana büyük bir iyilik yapman lazım. Dükkânı bu gece sen kapatabilir misin? Başka bir planın yok sonuçta, değil mi?"

"Gerçekten hayır demem lazım, Reece. Ben eziğin teki değilim. Bazı sınırlarım var." Malcolm Ericson ne derse desin.

"Lütfen. Özür dilerim. Haklısın, bunu senden istemeliydim. Ve sınırlarına saygı duyuyorum, gerçekten. Ben eşeğin tekiyim, sen de ünlülerle partiden partiye

koşan havalı bir kızsın. Beni affettin mi?" Üzgün görünmüyordu, sadece çaresiz gibiydi. Ama ne olursa olsun, karşımdaki Reece'ti. Adam dün gece kalabileyim diye kanepesini teklif etmişti bana.

Ve gerçeklerle yüzleşelim. Haklıydı, kitap okumak dışında başka bir planım yoktu.

Kırgınlık hissi ruhumu dağlarken, "Tamam," dedim. Bu his kısa zamanda üzüntü halini aldı. Evime dönerken çikolata veya alkol almam gerekecekti herhalde. Fazla mesaiden kazandığım paraları harcamanın gerçekten akıllıca bir yolu. Çikolatalı martini, ben geliyorum.

"Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

"Endişelenme. Başka bir planım yoktu zaten."

Mal'ı bir daha göreceğ değıldim sonuçta.

Bölüm 5

Bir sorun vardı. Yine. Bu sefer kapıdan içeri girmeden önce hissetmiştim bunu.

Akşamüstü işler çoğalmıştı. Endişelenecek veya acı, çarpık düşüncelere dalacak zaman yoktu. Kesinlikle iyi bir şeydi bu. Yorgunluktan ölüyordum. İki saatlik uyku ve para stresi beni mahvetmişti. Tramvaydan indikten sonra içine daldığım buz gibi soğuk rüzgâr boynumu ve burnumun ucunu dondurmuştu. Çikolata ve alkol alımına dair her türlü plan çöpe gitmişti. Banyo yapıp uyumak istiyordum. Geceye dair tüm planım bundan ibaretti ve harika bir şeydi bu.

Sersemlemiş halde anahtarımı kilide soktum, o anda da kapı içeri doğru savruldu, kapatılmamıştı bile. Dengem darmadağın oldu, devrildim, yüzüm sıcak, sert ve terli bir göğsün tam ortasına çarptı.

İnledim.

Homurdandı.

Güçlü eller beni belimden kavradı ve sabitledi. Bu iyi olmuştu, o anda bir desteğe gerçekten ihtiyacım vardı, yoksa kığım yere çarpacaktı. Aklım başka yerdeydi, gerçeklikten çok uzaktaydı. Başka bir apartmanda olmam, şu anda yaslanmakta olduğum, mükemmel sıcak bedenin açıklaması olabilirdi.

Fer ne zamandan beri bu kadar güzel kokar olmuştu?

Yüzümü göğsüne iyice gömüp derin derin nefes almamak için zor tuttum kendimi. Bir iki nefes çekmek çok aşırıya kaçmazdı. Çaktırmadan yaparsam tabii.

"Anne. Dostum." Göğüs yanağımın altında titredi. "Eve hoş geldin!"

Bu sesi tanıyordum. Tanıyordum. Ama apartmanım da ne arıyordu ki? Sersemlemiş bir ifadeyle gözlerimi kırıştıtarak tanıdık, güzel bir yüze baktım. "Mal?"

"Benim tabii." Güldü. "Uyuşturucu falan mı kullanıyorsun sen? Kullanmamalısn. Sağlığına zararlıdır."

"Uyuşturucu kullanmıyorum." Gerçi uyuşturucu maddeler, şu anda görmekte olduğum şeyi açıklamam da bana yardımcı olabilirdi. Gerçeküstü bir şey görüyordum şu anda. "Buradasın."

Buna şüphe yoktu. Kesinlikle buradaydı. Bunu bilmem gerekirdi, çünkü ellerim hâlâ onun sıcak, yarı çıplak bedeninde dolaşıyordu. Hormonlarım, ellerimi geri çekmemle ilgili her türlü düşünceyi bir kenara atmış gibiydi. Onları suçlayamıyordum.

"Biliyorum," dedi. "Müthiş, değil mi?"

"Evet. Vay canına."

Başını salladı.

Gözlerimi dikip baktım. Nasıl girmişti buraya? Çıktığımda kapıyı kilitlemiştim.

"İş nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi. Sağ ol."

Bana bakıp gülümsedi. "Saatler önce gelmeni bekliyordum."

"Evet, dükkânı kapatmak zorunda kaldım ve son dakikada gelenler oldu. Mal, neden apartmanımıdasın ve gömleksizsin? Bu nasıl oldu?"

"Eşyalarımı taşıırken sıcak bastı." Boynunu kıvrıp kaslarını esnetti. "İkinci katta oturuyorsun sadece ama

basamaklar gitgide dikleşmeye başlıyor, biliyor musun? Nate ve Lauren biraz yardım ettiler, sonra gitmeleri gerekti. Yine de, umursamıyorsun, değil mi? Bilmem gereken bir kıyafet yönetmeliği falan yok?”

Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim. Ağzından kelimeler çıkıyordu ama saçmalamaya devam ediyordu. Bu durumla ilgili mantıklı hiçbir şey yoktu.

Gözlerini kıstı. “Bir saniye, gömleğimi çıkardım falan ama sen deli deli bakmıyorsun bana. Hayırdır?”

“Eh, seni burada gördüğüm için fazlasıyla şaşırmış olmalıyım.”

Kaşları da, muhteşem dudaklarının kenarları da aşağı doğru kıvrıldı. Adam cidden üzülmüş gibi görünüyordu. “Tüm gün bunu görmeyi beklemiştim.”

“Üzgünüm.”

“Boş ver. Gel, baksana.” Beni daireye, dairenin içine çekti, kapıyı arkamdan çarparak kapattı. Buradaki varlığıyla ilgili soruyu biraz olsun cevaplamadan. Ama en üzücü şey, ellerimi vücudundan ayırdığı andı. Sessizce ağladılar. Veya terliyordum. Muhtemelen sonuncusu. Adamın üstümde çok acayip bir etkisi vardı.

“Da-daaam,” diye şakıdı, elini gösterişli bir hareketle sallayarak kendi küçük oturma odamı bana gösterdi.

“Vay canına.”

“Müthiş, değil mi?”

“Evet...”

“Evet! Bayılacağını biliyordum.”

Gözlerimi dikip biraz daha baktım. Sonra da gözlerimi ovuşturdum, çünkü acımaya başlamışlardı. Muhtemelen gözlerimi sürekli kocaman açmam yüzündendi bu ama emin olamıyordum.

Neler oluyordu burada?

“Bir şekilde benim yanıma taşındın.” Diğer tüm eşya-

lar şöyle dursun, tam takım bir davul setinin bir köşede belirivermesinin başka bir nedeni olamazdı. Alacakaranlık Kuşağı'na girmiştım. "Sen... heh. Vay anasını."

Mal yüzünü buruşturdu ve Converse ayakkabılarının topukları üzerinde ileri geri yaylandı. "Ne diyeceğini biliyorum, benim de düşündüğümde daha erken oldu bu. Ama Davie beni bugün dışarı attı, ben de düşündüm ki, neden bekleyeyim?"

Sadece gözlerimi kırptırdım, vücudumun geri kalanı tepki veremeyecek kadar donakalmıştı.

"Tamam. Uzun lafın kısısı, Evelyn'i kazara çıplak gördüm." Ellerini masumiyetini gösterir bir tavırla havaya kaldırdı. "Memesini sadece yandan gördüm, yemin ederim. Ucunu falan görmedim yani. Ama David'in onun yanında nasıl delirdiğini biliyorsun. Tamamen aklını oynattı."

Başımı salladım. Hiçbir fikrim yoktu aslında, ama bir tepki vermem gerekiyordu.

"Aynen. Sanki benim suçummuş gibi. Mutfaktaydı! Sadece yiyecek bir şeyler almak istiyordum ve oracıkta duvara yaslanmış birbirlerine sürtünüyorlardı. Evelyn'in işten eve geldiğini bile bilmiyordum. Sanki bunu görmek istermişim gibi. Anne babanı iş üstündeyken basmak gibi bir şey bu. Şey, Evelyn'in harika göğüsleri var gerçi." Suçluluk dolu bakışları yüzüme kaydı. "Tamam, göğüs ucunu şöyle bir görmüş olabilirim, ama görmek için takla atmadım, sana yemin ederim. Üstsüz olması benim suçum değildi. Her neyse, Davie kafayı sıyırdı."

"Öyle mi?"

"Evet. Feciydi. Sert sözler söylendi. Biraz güreşmiş bile olabiliriz. Ama onu affettim. Aşk insanı delirtir, değil mi?"

"Doğru." Bu tamamen arkasına sığınabileceğim bir

sözdü. On altı yaşındayken ilk erkek arkadaşım benden ayrıldığında minik dünyam yerle bir olmuştu. Ve anne-me baksanıza. Babam evi terk edince tamamen aklını oynatmıştı.

"Hmm."

"Yani yanıma mı taşındın?" diye sordum, çok yavaşça yapbozun parçalarını bir araya getirmeye başlamıştım.

Mal omuz silkti. "Eh, aynen öyle!"

"Hayır, demek istediğim, ciddi ciddi benim yanıma taşındın. Buraya. Daireme. Ee, lafın gelişi soruyorum, içeri nasıl girdin?"

Uzun uzun iç çekerek, "Bunu sorun edecek misin?" diye sordu. "Hadi ama, Anne. Dün gece bunu konuşmuştuk. Yanına taşınmamı sorun edeceksen bunu dün gece söylemen gerekiyordu, şimdi değil."

"Şaka yapıyorsun zannetmiştim."

"Kırıcı oluyorsun. Böyle önemli bir konu hakkında neden şaka yapayım ki?"

"Sarhoş olduğun için olabilir mi?"

"En iyi fikirlerimden bazıları alkolün etkisindeyken gelir aklıma."

"Hatırlayabileceğini bile zannetmiyordum."

"Bir kez daha kırıldım," dedi. "Ben on beş yaşında değilim. Elimden ne gelir biliyorum."

"Özür dilerim." Özür dileyenin neden ben olduğumu pek bilmiyordum. Ama boş versene. Bacaklarım çözülmüş gibiydi. En yakındaki kanepenin ucuna çöktüm. İnanılmaz rahattı, ama birdenbire dönmeye başlayan başıma pek de iyi gelmedi.

Mal Ericson.

Benimle yaşayacaktı.

Bana kaşlarını çatmış bakarken kaşlarının arasında oluşan minik çukurdan da anlaşılacağı üzere, gerçekten

ciddiymiş gibi görünüyordu. Uyanık olduğumdan ve rüya görmediğimden emin olmak için gizlice kendime tekme attım. Kahretsin, acıdı. Bilek kemiğimden bir acı dalgası yükseldi ve yüzümü buruşturdum. Evet, dimdik ayaktaydım. Ayrıca, botlarımın topuğu da epey sağlam ve sertti.

"Yine tuhaf tuhaf bakıyorsun bana," dedi Mal.

"Öyle mi?"

Gözlerini devirdi. "Kadınlar. Gerçekten, yemin ediyorum, ucunu birazcık gördüm, hepsi bu. Evvie'ye saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu."

Eğilip bacağımda oluşan yepyeni çürüğü ovaladım. "Sana inanıyorum."

"Güzel. Bunu başıma kakmayı keser misin lütfen?"

Böyle bir şey yapmadığımı söylemek için ağzımı açtım. Ama bu düşünceyi kendime saklamak daha güvenliymiş gibi görünüyordu. Bunun onu ne tür bir sinir krizine sokabileceğini kim bilebilirdi ki? Mal Ericson tahmin edilmesi zor bir adamdı.

"Kahretsin, kanepeden hoşlanmadın, değil mi?" diye sordu. "O yüzden öyle bakıyorsun."

"Kanepe mi?"

"Tanrım." Mal başını öne eğdi, ellerini dar kalçalarına dayadı. "Hangi rengi seversin diye sormak için Evelyn'i aradım, ama bana sorular sormaya, sonra da bağırma-ya başladı, iğrenç bir durum oldu. Bir mobilyacıda fısıtığın tekiyle telefonda kavga edemem, anlıyor musun? Düşünmem gereken bir prestijim var benim. O yüzden Lauren'ı aradım, çünkü onda evinin yedek anahtarı vardır diye düşündüm, ki vardı da."

"Lauren mı içeri aldı seni?"

"Evet. Ve bana kesinlikle şuradakini almamı, senin buna bayılacağını söyledi."

"Hayır, ben... ee, bu çok güzel." Elimi kadife kumaşın üstünde gezdirdim. Müthişti, yumuşacıktı. Bunun kaç patladığını kesinlikle bilmek istemiyordum.

"Gerçekten mi?" Kaşlarının altından baktı bana, dudakları endişeyle gerilmişti. Yine de, gözlerinin yeşili ve elası parıldıyordu, berraktılar. Şu anda çocuksu, neredeyse kırılgan görünüyordu. "Beğendiğine emin misin?"

Mobilyayı şöyle baştan aşağı inceleyebilmek için bile gözlerimi Mal'den ayıramıyordum. Yine de kanepenin az verdiği his kadar güzel görünüyor olmalıydı. "Bu çok güzel, Mal."

"Uff." Ani sırtışı dünyamı aydınlattı.

Öyle bir gülümsedim ki yüzüme ağrı girdi. "Bak, buraya taşınmana hayır demiyorum. Hâlâ bu konsepte alışmaya çalışıyorum galiba. Ama neden benimle yaşamak istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum," dedi sadece.

"Beni doğru dürüst tanıyorsun bile."

"Evelyn'in ve Lauren'in arkadaşısın. Sohbet ettik. Üstüne atladım. Yerde beraberce yuvarlandık. Epey bağlayıcı bir tecrübeydi."

Gözlerimi kırıştırdım.

"Daha da mı? Ciddi misin?"

"Lütfen."

"Biliyor musun, daha önce hiçbir dişiyle beraber yaşamadım. Şey, annem ve kız kardeşlerim dışında, onlar sayılmaz. Bana biraz izin ver, bu görüldüğünden daha zor." Kendini karşımdaki siyah deri koltuğa bıraktı. Epey havalı bir koltuktuk bu. Üstünde oturan adamın havasıyla karşılaştırılmazdı bile ama yine de güzel bir koltuktuk. Mal yüzünü şekilden şekle sokarken, en sonunda da burun kemerini çimdiklerken bekledim. "Hoş bir kıza benziyorsun, biliyor musun?"

Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Gülmek daha güvenli bir seçenek gibi görünüyordu. "Teşekkürler."

"Bir saniye," diye homurdandı. "Kadınları bir şeylere ikna etmeye falan da alışkın değilim. Genellikle verilenle mutlu olurlar."

Onları bir an için bile suçlamıyordum. Ama mahvolmaya giden yolun da buradan geçtiğinden emin gibiydim. Çok kısa zaman içinde onu aşktan deliye dönmüş bir köpek yavrusu gibi takip edecektim. Hoş değil.

Parmakları ahşap kolçakların üzerinde bir ritim tuturmaya koyuldu. Huzursuz bir ruhtu bu Malcolm Ericson. Asla rahat durmuyordu. Tüm o enerjisinin onu nasıl bu kadar müthiş bir davulcuya çevirdiğini görebiliyordunuz. "Biliyor musun, dün gece seninle takılmak güzeldi. Hoşuma gitti. Delirmemeni veya bir başkasına saldırmamanı sevdim. Bana öyle deli deli bakacak kadar hasta olmana rağmen, yanımda olduğun için garip bir şekilde huzurlu hissediyorum kendimi."

Yüzünden o anda bir gölge geçip gitti. Evelyn'in ziyaleti olmasaydı bunu hayal ettiğimi düşünebilirdim. Ama hayır. Bu adamın bir sorunu vardı kesinlikle.

"Çok fazla soru sorup beni sinirlendirmiyorsun. Yani, dün gece sinirlendirmedin en azından." Koltuğunda, bir kral gibi geriye yaslandı, bileğini dizine dayadı. İçinden geçen enerji veya gerginlik yüzünden parmakları kıpır kıpırdı, sürekli bir şeyleri tıkırdatıp duruyorlardı. "Şu yönden bakalım. Paraya ihtiyacın var, değil mi?"

Duraksadım ama bu doğrudu. İkimiz de biliyorduk bunu. "Evet."

"Benim de bir şeye ihtiyacım var."

Gözlerimi kısıtım. Bir kez daha cinsel tedavi hakkında bağırmaya başlarsa onu havalı mobilyalarıyla ve davul setiyle birlikte dışarı atacaktım. Veya onu baştan aşağı

yalayacaktım. Şu anki karmaşıklık ve stres seviyelerime bakılacak olursa, bu iki seçenek başa baş gidiyordu. Onun kollarına atlama fırsatını tepemezdim. Daha kaç kez bu fırsatı bulabilecektim ki? Şansım bir noktada tükenecekti.

“Ve sanırım benim ihtiyaçlarımı tam olarak karşılayacaksın,” diye devam etti.

“İhtiyaçların mı?”

Ağzının bir kenarı (yüzde kırk/yüzde altmış oranında) havaya kalktı. “Her erkeğin ihtiyaçları vardır, genç Anne. Kaç yaşındasın, bu arada?”

“Yirmi üç. Herkesin ihtiyaçları olduğunun farkındayım. Ama seninkileri karşılamayacağım, Mal.” Burnumu havaya diktim. Güzel Tanrım, ihtiyaçlarını karşılamayı o kadar istiyordum ki. Ama bana öyle küstah bir tavırla sırtırırken değil. Biraz gururlu olmalıydım.

“Karşıluyacaksın tabii.” Hafifçe, şeytani bir tavırla güldü, bakışları (yüzde yirmi/yüzde seksen) dosdoğru içimden geçti. “İhtiyaçlarımı karşılamak için sabırsızlanıyorsun. Müthiş, yarı çıplak bedenimden gözlerini alamıyorsun. Kapıyı açtığım anda pençeliyordun beni. Az mıştın sanki.”

Siktir.

Gözlerimi bir an için sımsıkı kapattım, aklımı geri kazanmak için çabalayarak onu görüş alanımdan çıkardım. Onu gördüğüm, sesini duyduğum anda kalp krizine girmeyi bırakabilseydim keşke. Her şey çok daha kolay olurdu. “Hayır, Mal. Kapıyı sen açınca dengemi kaybettim. Seni burada bulmak aslında biraz sürpriz oldu benim için. Daha Önce bu konuyu enine boyuna konuşmadan insanların evime taşınmalarına alışkın değilim.”

Gözlerimi açtığımda, beni sessizce izliyordu. Yargılıyordu.

“Ve seni pençelemiyordum.”

Yüzündeki fazlasıyla sakın ifade çok şey anlatıyordu. Bana inanmıyordu, biraz olsun inanmıyordu. “Hey, tamam, utanma.”

Ben dünyadan haberi olmayan bir bâkire değildim. Paketim ben on altı yaşındayken, ilk ve tek uzatmalı sevgilim tarafından açılmıştı. Portland’a geldiğimden beri sayısız tek gecelik ilişki yaşamıştım. Neden olmasındı ki? Gençtim ve özgürdüm. Seksi seviyordum. Ama bir koltukta yarı çıplak bir adamın üstüne binmeyi de pek düşünmemiştim.

Kontrolden çıkmıştım. Ama bunu onun bilmesine izin veremezdim.

“Sorun değil, balkabağım. Beni pençelemeni umursamıyorum. Tutkularını bu şekilde yansıtmayı tercih ediyorsan, sıkıntı yok.”

“Mal.” İşler daha da kötüye gidiyordu. Neden kahkaha atmaya başladığım konusunda en ufak fikrim yoktu. “Lütfen sus. Bir dakikaya ihtiyacım var. Bunu bir sınır olarak düşün.”

Gözleri keyifle parladı. “Hey, dediklerimi düşünmüşsün. Bu harika. Sınırlarına saygılıyım, Anne.”

“Hâlâ niye konuşuyorsun o zaman?”

“Haklısın. Özür dilerim.”

Sakin olmaya çalıştım. Neden yoga için hiç zaman ayırmamıştım ki? Derin nefes alma egzersizleri çok işime yarardı.

Gözlerimi açtığımda Mal sakince gülümsüyordu bana. Küstah gerzek. Kendine o kadar güveniyordu ki. O kadar seksiydi ki. O kadar gömleksizdi ki. Nesi vardı bunun? Portland’da sonbahar mevsimindeydik, hava serindi, arada yağmur yağıyordu. Normal insanlar vılın bu vaktinde üstlerine bir şeyler giyerlerdi.

“Bir gömlek giyebilir misin?”

Çenesini kaşıdı. “Hmm, hayır. Bu da benim sınırim, üzgünüm. O seksi bakışlarını giyinemeyecek kadar seviyorum.”

Kahretsin, yine deli gözlerle mi bakıyordum ona?”

“Mükemmelsin,” diye mırıldandı, sırtışı yüzüne iyice yayılmıştı.

Öyleydim, lanet olsun.

“Sence benim ihtiyaçlarım ne, Anne?”

“Seksten bahsettiğinin farkındayım, Mal. Bu gayet bariz. Ama etrafındaki onca kadının arasından neden beni seçiyorsun ki? Bunu anlamıyorum. Ve neden benim yanıma taşındığını da anlamıyorum. Bir otele gidebilirdin, kendine buradan çok daha güzel bir yer kiralayabilirdin.”

“Haaaaayır.” Oturduğu yerde geriye yaslandı ve parmaklarını dümdüz karnına dayadı. “Seksten bahsetmiyorum. Bana ne kadar hasta olsan bile seninle benim tüm o pis, fiziksel şeylerin ötesinde olduğumuzu düşünmeyi seviyorum. İhtiyacım olan şey bir kız arkadaş... şey, sah-te bir kız arkadaş, ve sen, Anne Rollins, mükemmelsin.”

“Hassiktir, ne?”

Kahkahayı patlattı.

“Dalga geçiyorsun,” dedim, rahatlamıştım. Yani, öfkeliydim ve rahatlamıştım. Rock yıldızları bugünlerde eğlenebilmek için böylesine aşırı şeylere başvurmak zorunda kalacak kadar mı sıkılıyorlardı?

“Hayır, dalga geçmiyorum. Verdiğin tepki komikti, hepsi bu.” Uzun parmaklarıyla sarı saçlarını yüzünden çekerek geriye attı. “Bu ciddi, mesleki bir işlem ve çok patırtı çıkarılmaması gereken bir şey. Kiranı ödedim. Senin arkadaşın olacak o pisliğin götördüklerini yenilemek için mobilyalar aldım. Bunun karşılığında senden bir sü-

religine benim kız arkadaşımı oynamanı istiyorum.”

Çenem yer çekimine yenik düştü. “Ciddi değilsin.”

“Söylediğim hiçbir şeye neden inanmıyorsun sen?
Anne, son derece ciddiylim.”

“Neden ben?”

İç çekti ve gözlerini tavana dikip uzun uzun baktı.
“Bilmiyorum, belki de sana yanlış yapsa da arkadaşına yardım etmen yüzündendir.”

“Mal, bu beni iyi bir insan yapmaz. Bu benim bir aptal olduğumu gösterir.” İşlerin nasıl gittiğine bakılacak olursa bu soğuk, acı gerçekten başka bir şey değildi. “Dün gece sen de aynı şeyi söyledin. Onun beni kullanmasına izin verdim.”

Mal dişlerini gösterdi. “Hey, sana hiçbir zaman bir aptal olduğumu söylemedim ve bir daha böyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Bu da başka bir sınır.”

“Tamam, sakın ol.”

“Gayet sakinim. Bak, hepimizin sorunları var, Anne. Hiçbir zaman mükemmelsin demedim sana.” Durdu, çenesini kaşıdı. “Ah, hayır, bir saniye. Bunu demiştim. Eh, şey gibi demek istemedim... sen müthiş değilsin demedim falan ama... evet, konuyu değiştirelim.”

“Hayır. Hadi ama rock yıldızı. Kastettiğin neydi?” diye sordum, kıkırdamamı bastırdım. Mal böyle biriydi işte. Elimde değildi, çok komik biriydi bu adam.

Sorumu bir kenara attı. “Hayır, konuyu değiştirdik. Aklıma gelmişken, ihtiyacın olan parayı dün gece Evelyn’den istemek aklına geldi mi hiç?”

Şaşırarak bir adım geri attım. “Ne? Hayır.”

“Verirdi sana. Onunla Davie’nin bir sürü parası var.”

“Bu onun sorunu değil.”

Bir küstah bakış daha attı bana.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ve beni ahlak anlayışım

için seçtiysen, arkadaşlarınla ailene yalan söyleyebilecek en iyi kişi ben miyim gerçekten, Mal?"

"Balkabağım... kimsenin canını yakmayacağız. Sadece birbirimize yardımcı olacağız, hepsi bu."

"Benim berbat bir yalancı olduğumu söyledin."

"Sorun çıkmayacak." İtirazlarımı bir kenara savurdu.

Orada öylece oturup gerildim. Becerebileceğimiz bir şey miydi bu gerçekten?

"Güven bana."

"Sahte bir sevgiliye neden ihtiyacın var ki?"

"Var çünkü."

"Mal."

Gözlerini devirdi, yüzü gerildi. "Çünkü seni hiç ilgilendirmez, tamam mı? Kiranı ödedim. O tatlı popona haciz gelmeyecek. Bunun karşılığında senden tek istediğim, diğer insanların etrafındayken beni hayran hayran süzmen. Bunu zaten yapıyorsun, sorun ne o zaman?"

"Bana söylemeyecek misin yani?"

"Son zamanlarda işitme testine girdin mi sen? İyi bir sebebim, özel bir sebebim olduğunu söyleyelim ve burada bırakalım. Cidden, Davie ve Evelyn kadar kötüsün. 'Sorun ne, Mal?', 'İyi misin, Mal?' Eh, herkes bana aynı soruyu binlerce kez sormadan önce iyiydim." Ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. Bacaklarının uzunluğu nedeniyle pek uzağa gidemedi. Üç adım ileri, üç adım geri. Birkaç tur attıktan sonra durdu, pencereden dışarı bakıp aşağıdaki sokağı izlemeye koyuldu.

"Neden herkes sürekli olarak bu kadar ağırkanlı olmakta ısrar ediyor ki? Hayat tüm bunlar için fazla kısa. Buradasın. Buradayım. Birbirimize yardım edebilir, bu arada da güzel zaman geçirebiliriz. Önemli olan tek şey bu." Topukları üzerinde dönerek bana baktı, kollarını açtı. "Hayat bir şarkıdır, Anne. Hadi ritim tut."

Hayatım pek de şarkıya benzemiyordu... En azından, şimdiye dek.

İkimiz de bir an için konuşmadık. Mal'den beklenti ve sabırsızlık akıyordu. Bir kez daha oyuna getirildiğime dair kötü bir his vardı içimde gerçekten de. Ama bu kez şeytanca bir oyun değildi bu. Mal bir sineği bile incitebilecek birine benzemiyordu. Ama yanlışlıkla üstüne basıp ezebilirdi tabii.

Dışarıdan bakınca, iyi bir anlaşılmamış gibi görünüyordu. Paraya gerçekten ihtiyacım vardı. Mal'in etrafında olmayı da seviyordum. Zannettiğimden bir milyon kat daha eğlenceli biriydi. Her ne olursa olsun, çok sağlam bir macera olacaktı bu. Ve onun beni terk edeceğini önceden bilirsem, ona fazlasıyla bağlanma riskim de olmayacaktı. Onunla geçireceğim zamanın tadını çıkarmak, sonra da veda edecektim. Müthiş olabilirdi bu.

"Pekâlâ," dedim en sonunda. "Beni çok zor bir durumdan kurtardın. Bunun için teşekkürler. Ama şu kız arkadaş planına hâlâ tam olarak ikna olmadım. Nasıl gideceğini göreceğiz bakalım."

Neşeyle ellerini çırpı. "Pişman olmayacaksın. Hayatınla çok fazla oynamayacağım."

"Çok fazla derken?"

"Ve benim inanılmaz eğlenceli biri olduğumu biliyorsun. İnsanlar bunu pek anlamıyor. Hem ağır şeyleri kaldırıp kavanozları açarım ben. Kadınların bu tür şeylerde zorlandıklarını duymuştum." Odanın etrafında zıplaya zıplaya dolaştı. Tanrım, bu adam öylesine enerjikti ki burnundan şeker çekiyordu galiba. "Ee, bu gece ne yapalım? Yiyecek bir şeyler sipariş etmek ister misin? Ne istersin?"

Koltuğa yığıldım, onu izlemek bile yormuştu beni. "Mal, bunun için param yok ama sen keyfine bak."

"Para için endişelenmeyi bırakır mısın? Bunun için buradayım ben. Her şey yolunda. Şimdi, ne istersin?"

"Sen ne istersen."

"Bu doğru cevap. Gelmiş geçmiş en iyi sahte çift olacağız, balkabağım."

"Lütfen öyle deme bana."

"Baaaaalkabağım," diye uzattı, kaşlarını oynattı. "Harika bir lakap bu. Saçın aşağı yukarı o renkte ve biz artık bir çiftiz. Çiftler birbirlerine böyle saçma sapan lakaplar takar hep. Hadi, sen de bir lakap bul benim için."

"Bunu düşünmeye hemen başlıyorum."

"Güzel. Dokunma zamanı." Ellerin ovuşturdu. "Aslında, boş ver, bunu sonra yatakta da yapabiliriz."

Zihnim darmadağın oldu. "Yatak mı? Dokunma zamanı mı? Benzetme mi yaptın şimdi? Sevişmeyeceğiz zannediyordum. Sadece rol yapacağımızı söyledin bana."

"Tanrım, sakın ol. Sevişmeyeceğiz, sadece beraber uyuyacağız. Sevişmeye başlarsak tüm plan suya düşer. Saygılı, uzun süreli gibi görünen bir ilişkiye ihtiyacım var. Düzüşmeye başlarsak sen 'Ah, Mal, böyle bir coşkunun mümkün olabileceğini hayal edemezdim. Sensiz yaşayamıyorum! Becer beni, Mal. Lütfeeeeeen," diye başlarsın." Dizleri büküldü ve Mal yere yapıştı. Etkileyici bir gösteriydi. Adam kirpiklerini nasıl kullanacağını biliyordu.

Salak bir liseli kız gibi kıkırdadım. Çıkardığım ses yüzünden prensip olarak kendi kendime ateş etme isteği duydum.

"Ve sonra her şey darmadağın olur ve Vahşi Cazibe'ye döneriz. Güven bana, bunu yaşadım ve hiç hoş olmadı. O yüzden her şeyi belden yukarıda tutalım. Pis şeyler düşünme, Anne."

"O kadar iyisin yani, ha?"

Bir bakışla susturdu beni. "Hiçbir fikrin yok, Bayan Rollins."

"Biliyor musun, egonun iğrenç mi, yoksa etkileyici mi olduğuna cidden karar veremiyorum."

"Sana yalan söylememi mi istersin?"

"Mal, ne zaman ciddi olup ne zaman olmadığını bile ayırt edemiyorum."

Elleriyle dizlerinin üstüne yuvarlandı, sonra da emekleyerek yanıma geldi, gözlerinde muzip bir ifade vardı. "Sana konuşuyorsam ciddiyimdir. Şimdi, toplum içinde öpüşmemiz gerekecek. Ya biz akşam yemeğine çıktığımızda kulağına dilimi sokarsam ve sen şekilden şekle girersen? İnsanlar meraklanmaya başlayabilir. O yüzden o dokunma şeyini çalışmamız lazım."

"Dilin mi? Gerçekten mi? Bilmiyorum..."

"Şanslısın ki ben buradayım ve biliyorum." Kalkıp cep telefonunu aldı, parmağını ekranına sürttü. "Güzel göründüğümüzden emin olmalıyız. Lauren sürekli buraya damlıyor. Aynı odalarda yatma riskini alamayız. Kapıyı vurmadığını, apartman sanki onunmuş gibi içeri daldığını biliyor musun? Bazı insanlar çok görgüsüz oluyor."

Bu cümledeki kinayeyi dile getiremeyecek kadar sersemlemiştim.

"Evet, ama kapıyı kilitleyebiliriz," önerisinde bulundum, bir kez daha avuç içlerim hafifçe terlemeye başlamıştı. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, hiç durmamışlardı zaten.

Mal'le beraber uyumak mı? Hayır. İyi bir fikir değildi bu. Apartmanımda yarı çıplak bir halde oradan oraya koşturması yetiyordu bana. Karanlıkta bana dokunması beni mahvederdi. Kendimi tutamayarak üstüne atardım. Bir süre beraber yaşayacağımızı düşünürsek, daha fazlası için onu zorlamak bir felaket olurdu.

“Kapıyı kilitleyemeyiz,” dedi. “Lauren gidip bir anah-tar daha yaptırdı. Sana daha sağlam bir güvenlik lazım, balkabağım.”

“Doğru.”

“Hey, horlamıyorsun, değil mi?”

Ona en öfkelişinden bir bakış fırlattım.

“Sordum sadece.” Geri çekildi, hâlâ telefonuyla oy-nuyordu. “Ben de birileriyle beraber olursam kimseyi haberdar etmeyeceğim, tamam mı? Bu tür şeylerle seni utandırmayacağım.”

“Teşekkürler.” Şaşırmamam gerekirdi. Ama şaşırmış-tım. Aptalın tekiydim ben. “Dün gece tüm bunları mı ayarlıyordun sen? Her şeyin sebebi bu muydu?”

“Şey, evet.”

Gözlerimi kocaman açtım. Koskocaman. Burnumdan derin bir nefes aldım. Pek işe yaramadı. Gururum zede-lenmişti ama bir süre için başımı sokacak bir yerim vardı. İdare etmem gerekiyordu.

Bu beraber uyuma şeyi bana yaramayacaktı. Yarama-malıydı. Bunu sadece düşündüğümde bile bir yay kadar gerilmem bunu doğruluyordu. Ama onun kız arkadaşını oynamak... Bunu denemeyi ona borçluydum. Bu eğlen-celi olabilirdi. Çok eğlenebilirdim. Ve Tanrı biliyordu ya, biraz eğlenceyi hak etmişim.

Dimdik oturup derin bir nefes aldım. “Tamam, do-kunma zamanı dışındaki her şeyi kabul ediyorum.”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama tek kelime edemeden devam ettim. “Ve yarın Lauren’i dışarıda tutmak için ka-pıya sürgü takıyoruz ve sen boş odada uyuyorsun. Şart-larım bunlar.”

“Baksana, ne kadar iddialısın. Sevdim bunu. Gerçi beni sınırların ötesinde olarak düşünmeni tercih ede-rim.”

“Ben ciddiym, Mal. Ya şartlarımı kabul edersin ya da buradan gidersin. Berbat bir ev arkadaşı sorununu daha yeni atlattım. Başıma başka bela almayacağım.”

Mal kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı. İlk başta benimle tartışacak sandım. İçimdeki şeytan, en azından seks konusunda benimle tartışmasını umut ediyordu. Ama öyle yapmadı.

“Pekâlâ, şartlarını kabul ediyorum. Bir şey diyeyim mi?” diye sordu usulca. “Bu gece neden kanepede yatmıyorum ben?”

Omuzlarım bir rahatlama hissiyle gevşedi. “Bu harika olurdu. Teşekkürler.”

“Önemli değil.” Bana neşeli denebilecek bir bakış fırlattı. “Senin için nasıl uygun olursa, Anne.”

“Güzel. Ben bir banyo yapacağım.”

“İyi eğlenceler.”

“Oldu.”

Banyo kapısını ardımdan rekor hızda kapatıp kilitledim. Kocaman, eski, harap küvetin köşesine oturdum, nabzım kulaklarımın arkasında gümbürdüyordu. Zihnim karmakarışık olmuştu. Bir rock yıldızını benimle yatmaması için ikna etmişim. Ne yapmışım ben?

Hissettiğim hayal kırıklığı yüzünden içim acıyordu.

Ama doğrusu buydu. Reece’den nasıl hoşlandığımı hatırlamam gerekiyordu. Çok daha güvenli bir alternatifti o. Bir gün onunla benim beraber olma şansımız vardı.

Kafamın içindeki tüm o gürültü sustuktan sonra ay-nada kendime baktım. Saçlarım yüzümün etrafında sarkıyordu. Gözlerim kocamandı, deli gibi bakıyorlardı. Yirmi dört saat içinde tepetaklak olmuşum. Biriyle yatmıyor olabilirdim ama şu anda bir rock yıldızıyla beraber yaşıyordum. Böyle olacağını tahmin etmezdim.

Aynadaki kıza, “Ne işlere bulaştın sen?” diye sordum.

Kız sersemlemiş, şaşkın bir ifadeyle gülümsemekten başka bir şey söyleyemedi. Mal'in deli hallerine âşık olmuş salağın teki olmalıydı. Şükürler olsun ki daha olgun biriydim ben.

İşte giydiğim tişörtü çıkardım ve botlarımın bağcıklarını çözmeye başladım. Kapı birdenbire yumruklanınca az kalsın küvetin kenarından yere düşecektim. Bir elimi yere koydum ve yüz üstü yere yapışmadan önce kendimi itip doğruldum.

"Anne?"

"Evet?" Doğrulup oturdum ve kollarımı siyah sutyenimin üstünde kavuşturdum, onun göremeyeceği şeylerin bile üstünü örttüm.

"Teşekkür etmeyi unuttum. Burada yaşamama izin verdiğin ve kız arkadaşım olmayı kabul ettiğin için. Bu benim için gerçekten çok önemli."

"Eh, sana da kiramı ödediğin için ve mobilyalar için teşekkürler."

"Bir şey değildi bu. Zaten yapardım. Geçen gece seni üzgün görmek hoşuma gitmemişti."

"Gerçekten mi?" Nefesim kesildi ve şaşkın bir ifadeyle kapıya bakakaldım. Büyük bir itiraftı bu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Beni doğru dürüst tanıımıyordu bile ve buna rağmen yardımına koşar mıydı? Mal Ericson kötü bir çocuk olabilirdi ama aynı zamanda iyi bir adamdı.

Çok hoşlandığım bir adamdı.

"Evet. Tabii. Çok eğleneceğiz Anne," dedi, dudaklarını kapıya yapıştırmıştı. "Bekle ve gör."

"Tamam."

Ona inanmama ihtiyacı varmış gibi geliyordu sesi. İşin komiği, ona inandım.

Bölüm 6

Öğle yemeğinden hemen önce Mal'den mesajlar almaya başladım.

Mal: Uyandım

Anne: Günaydın

Mal: Jim'le koşuya çıkacağız

Anne: İyi eğlenceler!

Mal: Koşudan döndüm yemek yiyorum

Anne: Ok

Mal: Temizlik malzemeleri nerede?

Anne: Neyi temizleyeceksin?

Mal: Mikrodalga fırında pizza patladı

Anne: Lavabonun altında sprey şişesi var

Mal: Eve kaçta geliyorsun?

Anne: 5:30

Mal: Sıkıldım

Anne: Özür dilerim

Mal: Ne yapıyorsun?

Anne: Şu anda çalışıyorum. Gitmem lazım. Sonra konuşuruz.

Mal: İğrenç. Bu müzik zecokın var

Anne: Teşekkürler

Mal: Cidden konuşmamız lazım, durum o kadar kötü.

Stage Duce dışındaki her şey gitmeli

Anne: Bir saniye. Ne yapıyorsun?

Mal: Düzeltiyorum

Anne: Mal, ne halt ediyorsun sen?

Mal: Düzenli şarkılarla yeni listeler oluşturun
sana. Sakın ol

Anne: Ok sağ ol

Mal: Yine sıkıldım

Mal: Ben Halo oynamaya geçecek

Anne: Harika! Ama bana yaptığın her şeyi anlatman
gerekmiyor, Mal.

Mal: Davie iletişim önemlidir diyor

Mal: Reglin ne zaman senin? Davie kek mi yoksa don
durma mı istersin öğreneyim dedi

Anne: Bu konuyu asla konuşmak istemiyordum

Mal: Sıkıldım. Ben gecikti

Mal: Ev köpek alalım

Anne: Apartmanda hayvan beslemek yasak

Mal: Yeşil dantelli satyenin güzelmiş

Anne: Çekmecelerimden uzak dur, Mal.

Mal: Uyumlu külotun da mı var?

Anne: ÇIK ORADAN.

Mal: :)

Mal: Sanal seks yapalım

Mal: Hadi ama, eğleniriz

Mal: Lütfen?

Mal: Tarafların ikili ilişkilerinde sergilenen, olasılıkla toksik sınırlarda doluşan, sağlıklı ortak bağımlılık

Anne: NE?

Mal: Dergideki bulmacayı çözdüm. Yardım lazım. Özellikle de senin için

Anne: ...

Mal: İlişki danışmanı için randevu alıyorum. Salı günü 4.15 uygun mu?

Anne: Danışmana falan gitmiyoruz.

Mal: Sorun nedir? Artık beni sevmiyor musun?

Anne: Telefonu kapatıyorum.

Arkamdan yaklaşıp omzumun üstünden bakan Reece, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Pardon." Telefonumu arka cebime tıktım. "Çalışıyorum, yemin ederim."

"Çalışıyorsun tabii." Göz kırptı. Patronla arkadaş olmak işe yarıyordu bazen. "Dün gece ilginç bir şeyler yaptın mı?"

Öyle bir yapmıştım ki, Mal bugün beni delirtmek için canla başla uğraşıyormuş gibiydi ama dün gece müthişti. Uzun zamandır tattığım en güzel *tapas*lardan bazılarıyla yerde piknik yapmış, İspanyol birası içmiştik. Ünlü müzisyenlerle ilgili komik hikâyeler anlatmıştı bana. Bir sürü saçma sapan seks serüveni ve kulis istekleri. Mal hepsini biliyordu. İnandırılmaz bir muhabbeti vardı.

Ama henüz Mal'i Reece'e açıklamaya hazır değildim. Reece'e bakıyordum da, asla hazır olmayabilirdim. Nere-

den başlayacaktım ki? Yüzümdeki ifadeyi değiştirmesem bile, ilişkilere balıklama atlamadığımı bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Böyle yapmazdım ben. Neyse ki Reece'in dikkati dağılmıştı bile. Endişelenmemeliydim. Gözlerini polisiye bölümünde kitapları karıştıran genç bir kadına dikmişti. Kadın dişi seri katillerle ilgili bir kitap aldığıında başını çevirecek kadar sağduyulu olduğunu düşünürdünüz, ama hayır.

Zerre kadar suçluluk hissetmeyerek, "Dün gece pek bir şey yapmadım," diye yalan söyledim.

Başını hafifçe salladı, muhtemelen beni dinlemiyordu bile. "Kızın yardıma ihtiyacı var mı, bir bakayım."

"Tamamdır." Telefonumu cebimden çıkarıp açtım. Ekran hayata döner dönmez bir parmağımın yazmaya başladım, yüzüme şimdiden bir gülümseme yerleşmişti.

Anne: Ben geldi mi?

Mal: Burada. Sen nasılsın? Geliyor musun?

Anne: Birazdan.

Kapıdan girdiğimde Ben ikili koltuğa kurulmuştu, elleri joystick'in üstündeydi. Televizyonda tam bir kan banyosu vardı. İçeri girip de dairende ünlü insanların takılıyor olduğunu görmenin verdiği o garip his muhtemelen hiç sönmeyecekti. Böyle olmasını umuyordum. Mal ne yazık ki ortada yoktu. Onu görebilmek için can atarak tüm işlerimi alelacele halletmiştim. Lizzy beni aramıştı ve ona Mal'den bahsetmediğim için hissettiğim vicdan azabı beni öldürecekti. Ama onun hayatıma birdenbire girişini mantıklı bir şekilde nasıl açıklayabileceğimi gerçekten bilmiyordum. Skye'la olan bitenler yüzünden öfkeden deliye dönmüştü. Komik olansa benim bu konuyla ilgili pek öfkelenme imkânımın olmamasıydı. Güzel şeyler oluyordu.

Bunlar geçmişte kalmıştı.

En sonunda evdeydim, kalbim küt küt atıyordu ve kendimi son derece utangaç hissediyordum. Temkinliydim neredeyse. Unut bunu, burası benim dairem. Benim evimdi. Ve Mal artık hangi sebeple olursa olsun burada, benimle yaşamayı seçmişti. Sırtımı dikleştirdim ve minik göğüslerimi dışarı çıkararak dimdik durdum.

"Hey, Anne," dedi.

"Selam, Ben. Mal buralarda mı?" Sakin olma yeteneğimi geliştiriordum. Neredeyse hiç kekelememiştim.

"Mutfakta."

"Sağ ol." Televizyonda giriştiği katliamı bölmek istemeyerek yanından hızla geçip gittim.

Mal küçük mutfak penceresinden dışarıya bakıyordu, cep telefonunu kulağına dayamıştı. "Bana söylemediğin nedir?"

Duraksama.

"Evet, tamam. Ne dedi?"

Bir duraksama daha.

"Hayır. Açıkla bana. Hadi."

Duraksama bu sefer daha uzun sürdü. Bir süre geçtikten sonra Mal tezgâhın köşesini kavradı ve öyle bir sıkı ki eklemeleri bembeyaz kesildi. Bunun özel bir an olduğu açıktı ama onu yalnız bırakamıyordum. Hissettiği acı, sesinde ve vücut hatlarında apaçık görülebiliyordu. Canı yanıyordu.

"Bu doğru olamaz. Peki ya biz —"

Sessizce dinledi. Oturma odasında patlamalar ve makinelî tüfek takırtıları yankılanmaya devam ediyordu.

"Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler." Çağrını sonlandırdı ve telefonunu bir kenara fırlattı. Tezgâhı iki eliyle kavramıştı şimdi, öyle bir sıkıyordu ki tezgâh gıcırdadı.

"Mal?"

Kıpkırmızı kesilmiş gözleri kocaman olmuştu. Ne oluyordu?

"Anne. Selam. Geldiğini duymadım."

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet! İyi uyuyamadım. Sonra da Jimmy'le koşu yordu beni. Ama her şey yolunda. Benim için endişelenince çok tatlı olmuyor musun sen? Tam da kız arkadaşlara yaraşır bir davranış."

"Hah." Gülümsedim. Gülümsemedi.

"Hadi, şey... Ben'e merhaba dedin mi sen?"

"Evet, dedim."

Elleri omuzlarımı kavradı, beni döndürdü ve oturma odasına doğru yönlendirdi. "Misafirlerini iyi karşılamak lazım, balkabağım. Senin kaba biri olduğunu düşünmesini istemezsin."

"Mal, ben—"

"Ben. Baksana, müthiş kız arkadaşım eve gelmiş."

"Selam, Mal'in müthiş kız arkadaşı." Ben gözlerini ekrandan ayırmadı. "Burası Los Angeles'taki yerinden biraz daha ufak, abi. Burada mı kalacaksın, yoksa daha büyük bir yer alacak mısın?"

"Anne bir köpek almaktan bahsediyordu, o yüzden zaman içinde yer değiştiririz diye düşünüyorum."

Ben başını salladı.

Mal'i düzeltme zahmetinde bulunmadım. Onunla başa çıkmanın en iyi yolu ona ayak uydurmaktı gerçekten de. Hem şu anki ruh hali beni endişelendiriyordu.

"Davul çalma zamanı," dedi Mal, ellerini ovuşturdu, sonra da kollarını salladı. Hâlâ gülümsemedi. Yorgun olduğunu iddia etmesine karşın manik enerjisi geri dönmüştü.

Ben bu kez gözlerini ekrandan ayırdı. "Yemek yiyip buradaki Bayan Müthiş'le takılırız diye düşünüyordum."

“Biraz enerji atmam lazım. Anne beni anlıyor, değil mi, balkabağım?”

Hissettiğim hayal kırıklığını bir kenara itip başımı salladım. Yapması gerekeni yapması gerekiyordu. Neler olup bittiğini bilmeyi diledim sadece. Mal’i her kim hangi sebepten aradıysa, iyi haberler vermemiştii. Ve bu beni ilgilendirmezdi, bunu biliyordum.

“Meslek hayatımı çok destekliyor. Hep öyle oldu. Birçok yönden, ilham perim sayılır.”

“Onunla daha iki gün önce tanıştın.” Ben oyunu kapattı ve joystick’i bir kenara attı.

“Ve o zamandan beri en iyi eserlerimden bazılarını veriyorum.”

“Her neyse. Yapmak istediğin bu mu yani, müzik mi çalmak istiyorsun?” Gözlerini kısan Ben, Mal’in yanı başımda hoplayıp zıplamasını izledi.

“Aynen öyle dedim. Yetiş bana, oğlum Benny.” Ellerini yumruk yaptı. “Gidelim.”

“Tamam.” Ben’in keskin gözleri, bir açıklama bekliyormuş gibi bana döndü. Omuz silktim. Onun da söylediği gibi, Mal’i sadece kırk sekiz saattir tanıyordum.

Hayır, nesi vardı bilmiyordum ama bunu öğrenmeden bana rahat yoktu.

Bölüm 7

Biri bağınyordu. Bir erkek. Sonra bir ses daha ona katıldı ve gürültü yatak odamın duvarından sızıp bana kadar ulaştı. Ayağa fırladım, şoka girmiştim ama uyanıktım. Yatağımın yanı başındaki minik alarmlı saatte 5:15 yazısı parıldıyordu.

Kahretsin, çok erkendi.

Mal'in gece huyları nedeniyle pek iyi uyuyamamıştım. Saat on bir gibi eve dönmüştü ve ter içindeydi. Ben daha erken bir saatte bir yere yığılmış ve uyuyakalmıştım, ama uyanıp onun bir şeye ihtiyacı var mı diye bakmak için kışımı sürüye sürüye yanına gitmiştim. Birazdan uyuyacağını söylemişti, ben de yatağıma dönmüştüm. Ama saatler boyunca orada yatmış, onun dairenin içinde dolaşarak durmasını dinlemiştim. Televizyon izlemiş, telefonda konuşmuş ve saatler boyunca mırıldanmıştı. Aslında o mırıldanma beni rahatsız etmiyordu. Hoş denilebilirdi. Ama bir death metal şarkısı mırıldanmak, zannettiğinizden daha fazla beceri gerektiren bir iştir. En sonunda Metallica'dan bir şeyler mırıldanırken uyuyakalmıştım. Tanrım, ne acayip rüyalar görmüştüm öyle.

Ama Mal neden uyuyamıyordu?

Bağırtı sesleri gitgide yükselmeye başladı. Yataktan kalkıp flanel pijamalarım ve berbat haldeki saçımla birlikte kapıdan fırladım. Oturma odasında Mal'in sırtı

bana dönüktü, ön kapının önünü tıkiyordu. Üstünde sadece siyah bir boxer vardı. Bundan şikayetçi falan değildim, çünkü Tanrım, o ne kıçtı öyle. Az kalsın dilimi yutuyordum. Ya yutuyordum ya da dilim tutulmuştu, hangisi olduğundan emin değildim. Güçlü adaylardı ikisi de.

“Balkabağımın dostu olsan da şu anda ziyaret için uygun bir saat değil,” diye tısladı Mal.

“Sen de kimsin ve Anne’e neden balkabağım diyorsun?” Ses Reece’e aitti ve son derece öfkeli gibiydi. Bir şeyler devirecek kadar öfkeli.

Ama patronumla ben yapışık ikiz değildik sonuçta. Sadece arkadaştık. O yüzden sabahın köründe kapıyı yarı çıplak bir adamın açması aslında Reece’i hiç ilgilendirmezdi.

Dimdik durarak, “Günaydın,” dedim.

Mal omzunun üstünden bana ters ters baktı. Kanepe ne kadar rahat olsa da, ben de orada uyusam moralim bozuk olurdu herhalde. Belki de böylesine geç bir saate kadar ayakta kalmasının sebebi buydu. Boştaki odaya bir yatak daha sipariş etmişti ama her nedense yatak henüz buraya ulaşmamıştı. Bu gece benimle aynı yatakta yatmasını isteyecektim ondan. Sadece arkadaş olarak.

Ellerini beline koymuştu ve omuzları dikkat dağıtacak kadar kocamandı. Ben de tüy sıklet değildim ama kollarını açıp öylece dursa onun üstüne tırmanmak isteyebilirdim. Yıllar önce, annemin başına gelen tüm o şeylerden önce farklı biriydim ben. Daha cesurdum. Mal’le ilgili bir şeyler, bir zamanlar olduğum adrenalin bağımlısı genç kızı hatırlatıyordu bana. O kızı özlüyordum. Eğlenceli biriydi.

“Onu uyandırdın, gerzek.” Mal, Reece’e fırçayı basarken hiç de eğlenceli ve cana yakın görünmüyordu. “Son zamanlarda onun ne kadar stres altında olduğunu bili-

yor musun? Dün de geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmış.”

Ve Reece iş konusunda ne kadar rahat biri olursa olsun, bu yorum iyi olmamıştı. “Sorun yok, Mal. Bu benim arkadaşımı ve patronum Reece.”

“Reece mi?” Sırıttı. “Partideyken telefonda konuştuğun bu muydu?”

“Evet.”

“Heh. Bir kızla konuşuyorsun sanmıştım.”

“Yanılmışsın.” Reece çoğu kısmı çıplak olan bateristi bir kenara itip bana bir kutu çörek uzattı. Voodoo Çörekleri. Sabahın erken saatlerine ve önümdeki erkek defilesine rağmen tükürük bezlerim son gaz çalışmaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, önümdeki gösteri yüzünden de olabilirdi bu, evet.

“Neler oluyor burada, A? Kim bu pezevenk?”

“Reece, kibar ol.”

Kan çanağı gözleri öfkeyle parıldadı, koyu renk saçları dağılmıştı. Bayat parfüm kokusu onu bir sis bulutu gibi sarmıştı. Hareketleri biraz tuhaf görüldüğü için içkili olup olmadığı konusunda da şüphelerim vardı. Henüz yatağa girmemiş bir adamdı bu.

En azından, kendi yatağına.

“A mı?” diye sordu Mal, kollarını göğsünde kavuşturdu. Dönüp bana göz kırptı. “Onu A diye mi çağırıyorsun? Tüm adını söylemek çok mu zor geliyor sana?”

Kahkahayı patlattım. Sonra da bir öksürüğe çevirmeye çalıştım. Reece ikna olmuş gibi görünmüyordu ama umurumda değildi bu. Rahatlayınca dizlerim gevşemişti. Gülümseyen ve espriler yapan Mal'im geri dönmüştü. Yüzünde gerçek bir gülümseme vardı, bir önceki gecenin manik tiyatrosu değil.

Müthiş bir şeydi. Reece'in horozlandığını hissedebi-

liyordum. Mal ondan en az on beş santim uzun olabildi ama kavga çıkarabilecek gibi duruyordu. Bu arada Mal'in yüzünde sadece eğlenir gibi bir ifade vardı. Hiçbir şeyi sallamaması, onun büyüünün büyük bir kısmını oluşturuyordu. Daha önce onun gibi biriyle tanışmamıştım.

Tabii bu Reece'le kapışmayacağı anlamına gelmiyordu. Adamın kendini kollayabileceğinden şüphem yoktu.

"Ben neden gidip kahve yapmıyorum?" Birinin peşimden gelmesini umut ederek minik mutfığa doğru temkinli bir adım attım. İkisinden herhangi biri gelse olurdu. Kimse yerinden kıpırdamayınca ben de olduğum yerde kaldım.

Reece'in kaşları birleşti. "Eve atacak bir erkek istiyorsan çok daha iyisini bulabilirsin."

"Ne?" Bu sözler hem son derece kabaydı hem de doğru bile değildi.

"Dediğimi duyduun."

"Kahretsin, Reece, sen nasıl..." Mal'e baktım, kaşlarımı çattım ve başımı eğdim. Çırlıçplak gibiydi. Göbek deliğinden aşağı, dosdoğru Anne'm Girmesi Yasak Olan Ülke'ye inen koyu sarı kıl çizgisine inene kadar bakmaya devam ettim. Bir hazine haritası vardı onda. Saklı zevklerle giden yolu gösteren bir harita. Elimdeki çörek kutusu titredi.

Gözlerimi kaçırabilirdim, kaçırmalıyım. Ama bunu yapmadım.

Reece öfkeyle "Anne?" diye sordu ve beni pornografik hayallerimden çekip çıkardı.

"Eee..." Evet, yapabildiğim dahice açıklama buydu.

"İşte o deli gözler," dedi Mal kısık, sert bir sesle. "Bal-kabağım seksin altıncı raundu için hazır galiba."

Ah. Siktir. Böyle bir şey dememişti.

Reece'in alını kırıştı, ellerini yumruk yaptı.

Pekâlâ, demişti.

Çörek kutusunu göğsüme bastırdım. "Bu çok hoş bir teklif, Mal."

"Balkabağım, hâlâ dimdik yürüyebiliyorsan, işim henüz bitmemiş demektir. Baksana, daha yeni kanepeyi denemedik bile." Reece'e döndü, gözlerindeki parıltı şu anda çok eğlendiğinin belirtisi gibiydi. "Kumaşı lekeleyeceğimizden korkuyor. Ona yenisini alamazmışım gibi, değil mi? Kadınlar işte."

Reece'den, ağzının kenarlarında beliren beyaz çizgiler dışında cevap gelmedi.

Mal derin derin öfledi. "Bir dahakine deri kanepe alalım. Toz beziyle hemencecik silinir ve yumuşak cildini zannettiğin kadar tahriş etmez, Anne. Tabii biz—"

"Yeter," dedim gülerek, karton kutunun gömüldüğünü hissettim.

"Arkadaşlarının önünde çok mu seksten bahsediyorsunuz?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Özür dilerim," dedi Mal. "Gerçekten özür dilerim. Benim hatam."

Bu kadar küçük bir yer için çok fazla düşmanlık vardı havada. Ve Reece'in beni ondan gerçekten çok kıskandığı su götürmez bir gerçektir. Olduğu yerde şişmiş gibiydi, öfke yayıyordu. Ağzı nefretle kasılmıştı, bakışları benimle Mal'in arasında dolaşıyordu.

Anlamanız gerekiyor ki şimdiye kadar Reece'in benim bir kadın olduğumu fark ettiğinden bile tam olarak emin değildim. Ama şimdi buradaydı, sanki ben korunması gereken bir bölgeymişim gibi bana yanaşıyordu. Yan yan yürümesi bir anlam ifade etse Mal'in izin vermeye pek de niyeti olmadığı bir şeydi bu. Garip bir mağara adamı

dansı gibiydi, ikisi yavaşça beni çembere almışlardı. Komik geliyordu bana.

Ama üstüme işeyecek ilk erkek bunu testisleriyle ödeyecekti.

Mal küçümseme dolu bir ifadeyle, "Beni eve attığını düşünüyor," dedi ve bana yan yan baktı. "Anlat ona, bal-kabağım."

Bu sözleri duyan Reece'in burun kanatları açıldı. Ben oracıkta çivilenmiş bir halde kalakaldım. Kalbim öyle hızla çarpıyordu ki bu esnada kaburgalarımın zedelen-diğinden emindim. Saçlarım darmadağın olsa da müthiş bir andı bu. Zamanın sonuna kadar YouTube'da kalsın istiyordum. Tamam, belki de istemiyordum. Ama ne demek istediğimi anladınız.

Boğazımı temizleyip duruşumu düzelttim. Bugün bo-yum on kat uzamıştı sanki. "Reece, Mal ve ben görüşü-yoruz."

"Birlikte yaşıyoruz," diye düzeltti beni Mal.

"Evet. O da var. Sana anlatacaktım. Mal ve ben iki gündür beraberce, çok mutlu bir hayat sürüyoruz."

"Mal mı?" Patronum donakaldı. "Baterist Mal Ericson mı?"

"Evet."

Reece'in kızarmış gözleri daha da beter parıldadı. Başka bir şey söylemedi.

"Bunu netleştirdiğimize göre, ben duşa giriyorum," dedi Mal. "Siz iki çocuk sohbet edin."

"Sağ ol" dedim.

"Önemli değil." Eli kıcıma çarptı ve beni durduğum yerde zıplattı. Sonra parmaklarıyla kirli sakalını kaşıya kaşıya banyoya doğru gitti. Popom sızıyordu. Baş başa kaldığımızda onu öldürmeyi zihnimin bir köşesine yaz-dım. Öldürmeyi veya becermeyi, artık her neyse. Hor-monlarım allak bullak olmuştu.

Kapı kapandığı anda Reece beni kolumdan tutup minicik mutfağa doğru sürükledi. Şafak henüz sökmemişti. Oturma odasından gelen ışık, asık suratına hafif bir parıltı yayıyordu. Siyah çerçeveli gözlükleri yamuk duruyor ve hırpani görüntüsünü vurguluyordu. Kıskanmam gerekirdi aslında. Ama bu seferlik, öyle bir duygu hissetmedim.

“Neler oluyor, Anne? Onunla tanıştığını söylemiştin, hepsi bu. Kahretsin, gözüm bir yerlerden ısınyordu ama...”

“Bana da sürpriz oldu biraz. Ama müthiş, değil mi?” Çocuk sersem gibiydi ve bu uyku sersemliği değildi. Evi-me öyle dalıp beni de kendisi gibi meşgul buldu diye ya da en azından durum böyle görünüyordu, fırça çekmeye hakkı yoktu.

“Müthiş,” dedi dümdüz bir sesle.

“Tanındığında gerçekten hoş bir adam olduğunu anlıyorsun.”

“Tabii.”

“Beni gülümsetiyor, biliyor musun? Beni öylece kabullenmiyor,” dedim, öldürücü vuruşu yaparak. Evet, sabah sabah kana susamıştım. Mal’e kaba davrandığı için bunu hak etmiyor değildi. Reece’in etrafında farklı zamanlarda takılan kadınların çoğundan hoşlanmıyor olabilirdim ama onlara asla hakaret etmezdim. “Ve bir daha ona küfretmezsen sevinirim.”

Reece’in ağzı açık kaldı. “Anne, benimle nasıl konuştuğunu —”

“O başlattı mı diyeceksin yani? Gerçekten mi? Bu saatte kapımı çalıp da kapıyı açan adama pezevenk diyemezsin, Reece.”

“Özür dilerim.” Hurdası çıkmış buzdolabıma pis pis baktı.

"Ne oluyor? Daha önce benim birileriyle çıkmam umurunda olmazdı. Son zamanlarda pek de çıkmıyordum ya."

"Yok bir şey. Sadece beklemiyordum..."

Bekledim ama cümlesini bitirmedi. Belki de bu konuyu deşmemek en iyisi olacaktı. "Kahve ister misin?"

"Hayır, eve gidiyorum."

"Tamam. Eh, çörekler için teşekkürler." Ezilmiş kutuyu sehpanın üstüne koydum.

"Bir şey değil." Bana öylece bakakaldı, gözlerinde delirmiş ve üzgün karışımı bir ifade vardı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hâlâ öfkeliydim.

"Reece..."

"Sorun yok."

"Bu durumun arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum."

Omuzları düştü. "Hayır. Etkilemeyecek tabii."

"Güzel." Ne düşündüm bilmiyorum ama ona sarılma ihtiyacı hissettim. Reece'in kalbi kırılmıştı ve ben bu durumu düzeltmek istiyordum. Annem hiçbir zaman dokunmayı seven, samimi biri olmamıştı ve ben de bu karakter özelliğini veya özelliksizliğini ondan miras almıştım. Buna paralel olarak da kollarım dümdüzdü, bir tuhaftı. Sırtına bir şaplak attım ve Reece bir tepki veremedi basıp gittim. Bana aniden saldırmasını bekliyordum belki de.

"Dün geceki buluşman nasıl gitti?" diye sordum.

"Özel bir şey yoktu. Sen neyin peşindeydin?"

"Mal yemek sipariş etti. Sessiz bir gece geçirdik." Mal'in adını duyduğu anda Reece'in yüzü asıldı. Leş gibi seks kokmasa ve gerzeğin teki gibi davranmasa onunla empati kurmam daha kolay olabilirdi.

"Ben gidiyorum," dedi. "Sonra görüşürüz."

Görüşürüz.

Ou kapı çarpıp kapandıktan çok sonra bile onun arkasından bakakalmaya devam ettim. İçimde ne öfke ne de üzüntü vardı. Sadece Reece'in bu yönden benimle ilgilediğini fark ettiğim için küçük bir şok geçiriyor olabiliyordum. hepsi bu. Ama bu durumun olan biteni nasıl etkileyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

d

Mal tekrar geri döndüğünde uzun saçlarını geriye atmıştı. Sarı saçları ıslakken çok daha koyu bir renk alıyordu ve yüzünün kıvrımları mükemmel bir biçimde sergilenmişti. Kot pantolon ve harap, yumuşak bir AC/DC tişörtü giymişti. Ama ayakları çıplaktı. Uzun ayak parmaklarının üstünde seyrek kıllar vardı. Tırnakları düzgün kesilmişti.

"Kahve?" diye sordum. bu arada da ona bir fincan kahve doldurdum. Bu iş bana müthiş ayak parmaklarından gözlerimi kaçırma fırsatı sunuyordu. Çıplak ayaklarından neden bu kadar etkilendiysem?

"Evet sağ ol. Hipster arkadaşın gitti mi?"

Fincanını masaya koydum ve Mal kahvesine şeker yığmaya başladı. Tepeleme dolu bir, iki, üç kaşık. Tüm o enerjisi bir yerlerden geliyor olmalıydı tabii.

"Reece biraz önce çıktı," dedim, çöreklerle yumulmaya koyuldum. Harikaydılar.

"Orada sana gıcık olmamak için çok zorlandım."

"Nive?"

Mal kahvesinden bir yudum aldı ve fincanın üstünden bana baktı. "Hoşlanıyorsun o pislikten. Ondan çok hoşlanıyorsun."

Ağzımı yiyeceklerle doldurdum. Cevap vermemek için o kadar güzel bir bahaneydi ki. Lokmamı yeterince yavaş

çiğnersem tüm bu konuşmayı mahvedebilirdim.

Maalesef, "Bana deli deli baksan da bunu görebiliyorum," diye devam etti. "Kıskanç yapıda olmadığım için şanslısın."

Ağzımdaki kocaman lokmayı boğulur gibi yuttum. "Seks maceralarını anlatmaya başlamanın sebebi bu muydu?"

Kısık sesle, dalga geçer gibi güldü. Ama kime güldüğünden pek emin değildim.

"Mal?"

"Gece boyunca içip seviştikten sonra buraya damlıyor ve senin kollarını açmış bir halde onu karşılamamı bekliyor senden... bundan hoşlanmadım."

"Sadece arkadaşız."

Bakışlarını kaçırıp dudaklarını yaladı. "Anne."

Sesindeki hayal kırıklığı canımı yakmıştı. Bahane üretmek istiyordum. Eski standartlarıma geri dönmek istiyordum. Kendimi korumak istiyordum. Ama kendimi neden koruduğumun bile farkında değildim. Mal bana saldırmamıştı. Sessiz hayal kırıklığı Lauren'in nasihatlerinin ve taleplerinin asla ulaşamayacağı bir şekilde işlemişti içime.

"Birbirinizden hoşlanıyorsunuz," dedi. "Kadınlarla erkekler çoğu zaman dost olamaz. Biri diğerinden hoşlanır hep. Doğanın kanunu bu."

"Evet, ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Bir süredir. O, ee... beni öyle görmüyor."

"Belki evet. Belki hayır. Beni burada bulmaktan hiç hoşlanmadı." Mal fincanını masaya koydu ve soluk gri mutfak tezgâhına yaslandı, kollarını tezgâhın iki yanına dayadı. Nemli saçları öne düşmüş, yüzünü gizliyordu. "Onu kıskandırmak için beni kullanmayı mı planlıyordun?"

"Onu kullanıp sana götlük mü yapacaktım? Hayır, bunu yapmayı planlamamıştım. Ama sorduğun için teşekkürler."

"Sıkıntı yok." Omuz silkti. "O hak ettiğini alan pisliğin teki. Buraya öylece dalıyor, sanki ona bir şey borçluymuşsun gibi."

Kollarımı kendime doladım. "Sana kaba davrandığı için özür dilerim. Onunla konuştum. Bir daha olmayacak."

Homurdanır gibi güldü. "Beni korumana gerek yok Anne. O kadar narin değilim."

"Değilsin." Kahveden bir yudum aldım.

"Bir şey diyeyim mi, ona ulaşmak için beni kullanmana katlanabilirim. Birbirimizi zaten kullanıyoruz sonuçta, değil mi?"

Bunu söyleyiş şekli beni duraksattı. Saçlarının arkasında saklanıyor olmasa onu daha iyi görebilir, bu konuşmanın nereye gittiğini kestirebilirdim.

"Bu ineği sonuna kadar sağlamamak için bir sebebimiz yok," dedi.

"Bunu benim için yapar mısın?"

Hafifçe gülümsedi. "Eğer istediğin buysa. O hıyarı delirtmek fazlasıyla basit ama ben bunun icabına bakabilirim. Bu vücut ölümlü insanları kışkandırmak için doğdu."

Temkinli bir ifadeyle ona bakıp gülümsedim. Bir şey söylemedim. Bu durum üzerinde ciddi ciddi kafa yormak gerekiyordu. İçimdeki dürtü o kadar güçlüydü ki.

"Ama onun bir konuda haklı olduğunu düşünüyorum gerçekten de. Daha iyisini bulabilirsin." Yeşil gözleriyle beni taradı. Her zamanki gibi, eğlenir bir ifade vardı bu gözlerde. Bana meydan okuyor, sanki olan biteni görme-ye zorluyordu beni. Ben de onu zorlamak istiyordum.

"Ama her neyse," dedi, omuzlarını gösterişli bir hareketle geriye attı. "Seçim senin. Bu herifi kaç zamandır tanıyorsun?"

"İki yıldır."

"Ondan iki yıldır hoşlanıyorsun ve bu konuda parmağını bile kımıldatmadın mı? Kendine göre sebeplerin olmalı, değil mi?"

"Aynen," dedim, bu dediğime kendim bile inanmamıştım.

Bir kahkaha attı ve o anda ondan biraz soğudum. Reece'e karşı olan hislerimi daha önce kimseye açmamıştım ve Mal karşımda durmuş, bu durumu tüm şirinliğiyle gözüme sokuyordu. İşin doğrusu, Reece'le olan durumumu on altı yaşından beri yaşadığım her şeye tercih ederdim. Başka birini bulsa kalbim kırılmazdı. Ama kim bilir, bir gün beraber olurduk belki.

Hiçbir şey yapmamak işime bu kadar geliyorken harekete geçmenin ne anlamı vardı ki?

Önümde duran kocaman, sarışın adam bakışlarıyla benimle alay ediyordu, yüzünde pis bir sırıtiş vardı. Biliyordu. Bunu nereden bildiğini bilmiyordum ama kesinlikle biliyordu. Beni böylece kestirip atmasından nefret ediyordum. Binlerce cehennemin ateşine denk bir tutkuyla nefret ediyordum hem de.

"Tamam," dedim. "Yapalım şu işi."

Gülmeyi kesti.

"Ciddiyim. Reece'i kıskandırmak istiyorum. Bana hâlâ yardım etmek istiyorsan tabii."

"İstediyimi söyleyeli daha bir dakika bile olmadı. Buna hazır olduğunu sanmıyordum, ama..." Kahve fincanını kaldırıp tepesine dikti. "İlginç olacak. Kalp kırmakta ne kadar tecrübelisin?"

"Kalp mi kırmam gerekiyor?" Oturma odasının öte

yanında, tuvaletin kapısı ardına kadar açıktı. Ortalık yerde ıslak bir havlu yatıyordu. Mal'in boxer şortu da havlunun yanına fırlatılmıştı.

Bugün biraz temizlik yapmam gerekiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır."

İşin komiği, Skye burada yaşarken onun temizliğinin büyük kısmını da ben yapıyordum. O zamanlarda farkında olmamıştım bunun. Bu huyum daha önceden bir evi çekip çevirmekten geliyordu muhtemelen.

"Ne oldu, Anne?"

"Havlun ve kirli giysilerin tuvalette, yere atılmışlar." Tuvaletin nerede olduğunu unutmuş olma ihtimaline karşın parmağımla oraya işaret ettim.

"Konuyu değiştiriyorsun." Mal yanıma yanaştı ve fazlasıyla yakınımda dikildi. "Ama haklısın. Gerçekten de yeri süslemişler ve harika görünüyorlar."

Başka bir şey söylemedi.

Kirli çamaşırlar orada yatıyorlar, bana meydan okuyorlardı. Ve Mal'in de böyle susarak aynı şeyi yaptığından emindim. Veya nevrotik bir enkaza dönüşmüştüm sonunda. Bu gayet mümkündü.

Usluca, "Bu konuda ne yapacaksın, balkabağım?" diye sordu.

"Bana böyle demenden cidden hoşlanmıyorum."

Boğazından alaycı bir ses yükseldi.

İç çektim. Asla kazanamayacağım bir savaştı bu. On üç yaşındaki bir çocuğa bakarken öğrendiğim bir şey varsa, bu da her savaşa balıklama dalmam gerektiği idi.

"Bu benim sorunum değil," dedim.

"Değil mi?"

"Dağıttıklarını toplaman lazım," dedim sert sesle.

"Bir sınır mı bu?"

Dimdik durdum. "Evet, öyle. Ben senin annen değilim. Kendi pılını pırtını kendin toplaman lazım, Mal."

Sırıttı. "Hemen hallederim."

"Teşekkürler." Kendimi şimdiden hafiflemiş hissederek ona gülümsedim. "Kalp kırmakla ilgili ne diyordun?"

"O gerzeğe ne kadar müthiş bir sevgili olduğunu gösterdikten sonra kalbimi paramparça edeceksin, tabii."

Daha önce hep kalbi kırılan taraf olmuştum ben. Ama boş ver gitsin. Kötü huylar değiştirilebiliyordu. "Bunu yapabilirim."

Mal gözlerini kaçırdı.

"Yapabilirim."

"Bundan şüphem yok, balkabağım. Hiç şüphem yok."

Bölüm 8

Lauren akşam saat altıdan biraz önce içeri daldı. Veya dalmaya çalıştı. Kapı zangırdadı. Sonra da küfürler yağdırmaya ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"Anne! Kapma ne oldu?"

Yeni sürgü kilidi açtım ve Lauren paldır küldür odaya girdi.

Kaşlarını çatarak, "Kapın bozulmuş," dedi.

"Hayır, Mal yeni bir kilit taktırdı. Güvenlikten endişe ediyordu da."

Mal grup çalışması için evden çıktıktan sonra kel kafalı, kaslı bir adam eve gelmişti. Rock yıldızları ev işlerini güvenlik ekibinin başına yüklüyor olmalıydılar. Adam sürgü kilidi göz açıp kapayıncaya kadar takmıştı. Acayip becerikli ve son derece nazik biriydi. Tüm bu tecrübe kafamı bulandırmıştı biraz.

Güzel elbisesini ve bakımlı saçlarını gözden geçirerek, "Hey, vay canına. Harika görünüyorsun," dedim. Kulağının arkasına beyaz, güzel bir orkide takmıştı. "Ne için böyle giyindin? Nereye gidiyorsun?"

"Ne, bu eski şeyi mi diyorsun?" Elini hoş, karamel renkli ipek elbisesinin üstünde gezdirdi. "Teşekkürler. Ve Malcolm Ericson'ı ağına düşürerek harika bir iş çıkardığını söylemem lazım. Muhtemelen seni hak etmiyor ama aferin sana."

“Şey, sağ ol.”

“Bana olanları anlattığında kulaklarıma inanamadım. İlk görüşte aşk. Çok güzel bir şey bu.” Gözleri dolmuştu. “Bence birbirinize çok yakışacaksınız. Sen neden giyinmedin bu arada?”

“Ha?”

Mal o anda diğer yatak odasından, üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş halde çıkageldi. Yelekli bir adam ne zamandan beri bu kadar seksi olabiliyordu? Ciğerlerim bir boy ufaldı sanki. Belki de odadaki oksijende bir tuhafılık vardı. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, köşeli çenesini sinekkaydı tıraş etmişti; muhteşem görünüyordu. Onu yarı çıplak görmeye daha yeni alışmıştım ve şimdi giydiği Armani’leri gözüme sokup duruyordu. Böylesine ilahi bir manzara karşısında verilebilecek en bariz tepki onun ayaklarına kapanmak olurdu. Ayakta kalmayı nasıl başarabildiğim konusunda en ufak fikrim yok.

James Bond’u unutun. Takım elbise giymiş bir bateristi bin kere tercih ederdim.

Lauren hafifçe ısıklı çalarak onu tepeden tırnağa inceledi. “Malcolm. Ne kadar şık olmuştun böyle?”

“Sadece balkabağım bana yorumda bulunabilir,” dedi, gömleğinin kollarını düzeltti. Manşetli kol ağzlarıydı bunlar, üstünde düğmeler vardı.

“Siktir,” diye mırıldandım, sonra da elimi ağzımın üstüne kapattım, çünkü çenemi tutamıyordum bir türlü. Beni küçük düşürmeye yemin etmiş gibiydi o çene.

“Ne zaman istersen.” Göz kırptı. Yalancı.

Aramızdaki elektrikleşmeyi yok sayan Lauren, “Balkabağının hazırlanması lazım,” dedi.

Mal beni süzüp kaşlarını çatı. “Anne, Davie herkesin giyininip süslenmesini istiyor. Kot pantolon ve tişörtle gelemezsin.”

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Partiden. Balkabağım, hadi. Zamanımız yok."

Şaşkın bir ifadeyle başımı salladım. "Siz ikiniz, buraya bakın. Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak fikrim yok. Biri bana bir ipucu verebilir mi?"

"Söylemiştim sana."

"Buraya taşınacağını bana söylediğin gibi mi?"

"Ona yanına taşınacağını söylemedin mi?" diye sordu Lauren kısık, öfkeli bir sesle.

"Sürpriz yaptım," dedi Mal, hemen kendine gelmişti. "Anne'imın beni ne kadar istediğini bildiğim için kocaman, güzel, romantik bir sürpriz yaptım. Bunu bana söylemeyecek kadar utangaçtı. Baksana! Kız yürüdüğüm yola kurban olacak neredeyse. Ve onu duydun, günün her saatinde ona cinsel olarak hizmet etmemi bekliyor. Bunu uzaktan yapamam sonuçta, değil mi?"

Lauren tek kaşını kaldırdı. "Bana onun tamam dediğini ve sana bir anahtar vermeyi unuttuğunu söyledin, Mal."

"Doğru olan da buydu." Ellerini kaldırıp havaya savurdu. "Hadi ama hanımlar, bunun için zamanımız yok."

"Anne, çok özür dilerim," dedi Lauren.

"Önemli değil. Burada olmasından memnunum." Ve ne kadar cazip bir fikir olsa da, üstüne bir şeyler fırlatmak şimdi pek bir işime yaramayacaktı. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştım. "Şimdi tekrar 'Burada neler oluyor' sorusuna dönelim. Resmi bir davete gidiyoruz galiba, doğru mu anladım?"

"Söyledim sana." Telefonunu cebinden çıkardı, ekranı birkaç kez kurcaladıktan sonra gözüme soktu. "Harika bir erkek arkadaşım, değil mi?"

Ekranda *KREDİ KARTI MASANIN ÜSTÜNDE. BU GECE GÜZEL GİYİN* yazıyordu. Ama ismimi falan yaz-

mamıştı. Evet, mutfak masasının üstünde siyah renkli bir kredi kartı duruyordu. Onu orada unuttuğunu falan sanmıştım. Alışveriş yapmam için kartı burada bıraktığı düşünce aklıma bile gelmemişti.

Sert bir sesle "Bu mesajı Angie diye birine gönderdiğin yazıyor burada," dedim. "Bana değil, Mal."

"Öyle mi?" Telefona ters ters baktı. "Hassiktir! Özür dilerim."

"Angie kim?" diye sordu Lauren.

"En ufak fikrim yok ama hâlâ kartı arıyor olmalı." Güldü. "Birine öylece verirmişim gibi. Neyse, özür dilerim. Anne, üstüne bir şeyler diyebilir misin? Çıkmalıyız."

"Nereye?"

"Dışarı."

Kaşlarımı çatıp ona baktım ve yerinden bir santim bile kıpırdamadı. "Bir daha dene."

"David ve Evelyn'in evinde bir şey, bir düğün yıldönümü partisi. Bir yıl olmadı daha gerçi ama her neyse. Davie bunun için çok uğraşıyor ve hepimizden şık giyinmemizi istedi. Söylemeyi beceremediğim için özür dilerim." Diz çöküp ellerini göğsüne bastırdı. "Lütfen? Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim. Baksana, önünde diz çöktüm, Anne. Senin için sürünüyorum burada."

"Tamam, gideceğim. Bir dahakine lütfen mesajı aldığımdan emin ol."

"Olacağım. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," diye patladı. "Harikasın, balkabağım."

Gardırobumda sadece bir tane güzel elbisem vardı. 50'li yıllardan kalma siyah, dantel bir elbise. Geçen yıl yirmi birinci doğum günümde almıştım. O giysinin içinde *Mad Men* dizisinin setinden yeni çıkmış gibi hissediyordum kendimi. Neyse ki suratımdan sarkan saçlarım o kadar kötü görünmüyordu. Biraz fondöten, rimel ve par-

latıcıyla beş dakika içinde becerebildiğim kadar süsledim kendimi. Bir ara Stage Dive'ın tüm elemanlarıyla taşımak için hazırlanacak vaktim olacaktı ama bugün değil.

Lauren ve Mal oturma odasında didişiyorlardı.

"Kız arkadaşın yerine sürtüğün tekine mesaj attığına inanamıyorum," dedi Lauren.

"Kız arkadaşım bundan rahatsız olmuş gibi mi görünüyor? Hayır. O zaman bana hatırlatsana, bundan sana ne, hmm?"

"Anne'in kalbini kırarsan Evelyn ve ben bir kürek alıp bağırsaklarını sökeceğiz. Uyarmadım deme."

İğrenç bir görüntüydü bu, ama ister istemez gülümse dim. Arkamı kollayan arkadaşlarım olduğunu hissetmek güzel bir duyguydu.

Mal dalga geçer gibi, "Kürekle birinin bağırsaklarını sökemezsin," dedi.

"Sökebilirsin. Pis bir iş olur sadece."

Homurdandı.

"Her neyse, neden yedek yatak odasındasın? Senden şimdiden bıktı mı?"

"Eşyalarımı bir yere koymam lazım, Anne'in dolabı ağzına kadar dolu. Siz kızlar paylaşmak ne demek bilmezsiniz."

Yatak odasının kapısını kapattım ve kot pantolonumu silkeler gibi üstümden attım, gömleğimi, sonra da külotumu çıkardım. Elbisenin geniş bir boynu vardı ve askısız sutyenler sürekli yanlarıma batar, canımı acıttırdı. Askısız bir sutyenden daha korkunç olan çok az sayıda işkence aleti vardı. Göğüslerim büyük olduğundan değil. Aynadaki kız gayet iyi görünüyordu ve mutluydu, elbise üstüme gayet iyi oturmuştu. Ama sırtımdaki fermuarı çekmeme imkân yoktu. Özel günler için sakladığım ultra

yüksek topukluları giydim ve elbisemi üstümde tutmaya çalışarak dışarı çıktım.

“Lauren, bir zahmet—”

“Bu benim işim artık.” Mal gülümsedi ve arkama geçti. “Elbisen güzelmiş. Şık.”

“Teşekkürler.”

Mal bana yanaştı, fermuarımı yavaşça çekerken nefesi boynumu ısıttı. Anında tüylerim diken diken oldu.

“Boynunun ne kadar uzun olduğunu daha önce fark etmemiştim. Çok güzel.”

“Hmm.”

“Ve çok tatlı, minik kulakların var.”

“Şey, sağ ol.”

Sohbet eder gibi bir sesle, “Sutyen yok mu?” diye sordu.

“Hayır. Bu elbiseyle, ben... aslında bu konuyu şimdi konuşmamız gerekmiyor.”

Parmak uçları fermuarı aşarak omurgamda gezindi. Titredim, konuşabilme yeteneğim beynimden uçup gitti.

“Dikkatimi çok feci dağıtacak bu, balkabağım,” diye fısıldadı. “Sürekli elbisenden aşağı bakmaya çalışacağım.”

Bana öyle bir bakış attı ki çok tuhaf bir yerlerim titrediydi. Sorun buydu, onun ciddi olup olmadığını algılayamıyordum. Sonuçta Lauren’in yanında bir çift gibi görünecektik, değil mi? Ama bu durumda ters bir şeyler varmış gibiydi. Kişisel bir durum gibi geliyordu bana. Mal bana dokunduğunda Lauren’in odada olduğunu bile unutuyordum. Ama Lauren kesinlikle oradaydı.

Yüksek sesle homurdandı. “Ah, Tanrım, kulaklarım kanayacak şimdi.”

Mal hiç uğraşmadan ateşimi yükseltmeyi başarıyordu. Tepkilerimi kontrol altına almaya ve kendimi tutma-

va ihtiyacım vardı. Bu işin altından ancak böyle kalkabilecektim.

Elbise göğsümü sarmayı tamamladığında ve yerli yerine oturduğunda, "Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için bir zevkti."

Geri çekilmesini bekliyordum. Çekilmedi. Daha da yaklaştı bana. Onun o sıcak, erkeksi kokusu, o demir gibi sert his, tüm şiddetiyle yaklaştı bana. Akıl sağlığımdan geri kalanları koruyabilmek adına ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni takip etti. Tamamen onun etkisi altındaydım.

"Millet." Lauren ayağını yere vuruyordu. "Her ne yapıyorsanız, kesin şunu."

"Boş ver onu. Aşkımızı kıskanıyor." Mal'in kolu belime sarıldı, bana sokuldu. Sertleşen aletin arkama uyguladığı baskı inkâr edilecek gibi değildi. Çifti oynamamız gerektiğini biliyordum ama penisini bana sürtmesi gerekiyor muydu gerçekten? Bundan hoşlanmam konu dışıydı. Oraya hiç girmeyelim şimdi.

"Evet, Malcolm, aşkınızı kıskanıyorum. Aynen öyle." Lauren başını hafifçe salladı. "Hadi, gidelim. Nate bizi bekliyor ve beklemekten hiç hoşlanmaz."

"Gitsek iyi olur," dedim.

"Evet." Yumuşak ve mırıltılı bir sesle konuşuyordu bana, yatakta geçireceğimiz güzel, sert zamanların habercisi gibiydi. Sonra başını salladı ve her zamanki gibi bana bakıp sırtıttı. "Kıçını bana sürtmeyi kes, balkabağım. Seninle yatacak vaktim yok şimdi. Önceliklerini düşün, kadın."

Bazen ona vurmayı gerçekten çok istiyordum.

David ve Evelyn'in dairesinde bu gece muazzam bir

kalabalık toplanmıştı. Gençten yaşlıya, muhafazakardan yırtığa kadar her türden insan vardı. Herkes çok şık giyinip süslenmişti. David ve Evelyn'in dairenin her santimi de dekore edilmişti. Oda her ebatta beyaz mum kümeleriyle kaplıydı. Parlak buketlerle dolu vazolar tüm düz alanları işgal etmişti. İnce kristal bardakların şingirtisi ve şampanya şişelerinin mantarlarının patlama sesleri klasik rock müziğinden bile güzeldi. Bu gece atmosfer fena halde romantığe kayıyordu

Havada beklenti dolu bir elektriklenme vardı. Heyecan vericiydi.

Mal elimi sıkıca tutmuştu, iri, sıcak parmakları benim kileri sarmalıyordu. Ne yapmam gerektiğini ona bakarak öğreniyor, yanından ayrılmıyordum. Seksi peri kızının teki her yaklaştığında, "Kız arkadaşım Anne'le tanışın," diyerek beni onlara sürüyordu. Beni bir kalkan olarak kullandığı ilk birkaç seferde az kalsın tökezleyecektim, ama alışmaya başlıyordum artık. Sonuncu gelen kıza elimi uzatıp, "O benimle beraber," demiştim. Görece hoşgörülü bir tavırla tokalaşmıştı benimle.

Hayal kırıklığına uğrayan kızın kalabalığa karışmasını izlerken, "Bana vuracak sandım," dedim. "Kız arkadaşın olmak tehlikeli bir şey."

"Ne diyebilirim ki? Müthiş bir erkeklik örneğiyim. Hepsi beni istiyor tabii. Ama onurumu korumanı takdirle karşılıyorum."

"Umarım öyledir." Gülümsedim.

"Gel de Jimmy'le tanış. Eğleneceksin." Kalabalığın içinden geçip gitti, beni de peşinden getirdi. "Affederseniz. İlerleyin lütfen. Yürüyün."

Jimmy Ferris şöminenin yanındaydı, sanki bir ressam onu oraya yerleştirmiş gibi duruyordu. Adam yaşayan bir sanat eseri gibiydi. Koyu renk saçlarını geriye atmıştı.

mavi gözleri parlıyordu. Kardeşi David'e çok benziyordu. uzun boyluydu ve ince yapılıydı ama daha sert ve havalı biriydi. Bir de, daha yoğun biriydi tahi bu mümkünse. Belki de Evelyn'le tanışmak David'i sakinleştirmişti. Jimmy'nin gözlerinde o âşık ifade kesinlikle yoktu.

Yanındaki kadına fırlattığı ters bakışlar hiç de dost canlısı değildi. Kadın burnunu havaya kaldırmıştı, Jimmy'i yok sayıyordu. O mükemmel umursamazlık ifadesini ben bu kadar iyi takınamazdım. Jimmy Ferris epey etkileyici biriydi. Rehabilitasyondan çıktığından beri ne işlere karıştığı konusunda bir sürü dedikodu dönüyordu. Cüssesine bakılacak olursa, bol bol ağırlık kaldırdığını söyleyebilirdim. Ben genel olarak iri bir adamdı, biraz daha uğraşsa bir oduncu fiziğine sahip olabilirdi. Ama Jimmy bunun için var gücüyle çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Yanında benim için yer açan Mal, "Jimbo," dedi. "Bu benim kız arkadaşım, Anne. Anne, bu Jim."

Evet, Jimmy de beni tıpkı diğerleri gibi çenesini eğerek selamladı. Gizli bir tokalaşma gibiydi bu. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Gülümsedi ama çok hafifçe. Kısa-cık bir an için.

Mal öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı. "Hayır. Deli gözler yok. Teorin çöpe gitti, balkabağım. O bakışlar sadece benim için."

Sahte sevgilimi bir kenara iterek, "Seninle tanışmak çok güzel, Jimmy," dedim.

"O göz şeyini hâlâ yapıyor mu?" diye sordu Jimmy.

Rock yıldızları dedikodu yapıyordu. Hadi bakalım.

"Tutkunun son kullanım tarihi yoktur, Jimbo. Ve merhaba, Lena. Harika görünüyorsun." Mal boştaki elini Jimmy'nin yanındaki kadına uzattı. Kadının kutup soğuk halleri birdenbire tropikal bir havaya büründü. Ne kadar garip.

“Mal. Nasılsın?” Kadın Mal’in parmaklarını şöyle bir sıktı, sonra da tokalaşmak için bana elini uzattı. Kahverengi saçları omuzlarından dökülüyordu ve kırmızı plastik çerçeveli, acayip bir gözlük takmıştı. “Sen Anne olmalısın. Seninle tanıştığıma çok sevindim. Mal hakkında o kadar çok şey anlattı ki.”

“Öyle mi?” Kadınla tokalaşıp gülümsedim.

“Bugünkü grup çalışmasında senden bahsedip durdu,” dedi.

Mal, “O hayatımın aşkı,” diye inleyerek kolunu boynuma doladı. bir

“Gördün mü? Hayatının aşkısın.” Lena bana çok sıcakkanlı bir tavırla gülümsedi. Gördüğüm kadarıyla sadece Jimmy’den tiksiniyordu.

“Bu hafta için,” dedi Jimmy.

Lena hafifçe iç çekerek başını Jimmy’e doğru biraz çevirdi. Başka bir şey yapması da gerekmedi.

Jimmy zorlama bir ifadeyle gülümsedi. “Özür dilerim. Böyle dememem gerekiyordu.”

“Balkabağım, Lena bu sektörde ‘dadi’ olarak adlandırıldığımız biri,” dedi Mal. “Nerede nasıl davranılacağını bilmeyen hıyarın tekiysen Lena gibi harika bir kız seni takip ediyor ve müzik şirketinin adını lekeleyecek bir rezalet çıkarmayacağından emin oluyor.”

“Özür dilerim, dedim.” Jimmy odayı şöyle bir süzdü, tıpkı kardeşi gibi alnını kırıştırdı. Bu hareketiyle bana biraz James Dean’ı hatırlatmıştı.

“Hey.” Ben diğer yanımda belirdi ve tüm heybetiyle bana tepeden baktı. Bir kez daha çeneler eğildi. Grubun tüm üyeleri benzer siyah takım elbiseler giymişlerdi ama Jimmy yeleksizdi ve ince, siyah bir kravat takmıştı. Ben de kravatlıydım ama yelekle ceketini bir kenara atmıştı ve beyaz gömleğinin kollarını yukarı kıvrırmıştı, güçlü kolları görü-

nüyordu. İki kolu da dövmelele kaplıydı. Dövmeler ve takım elbiseler müthiş bir kombinasyon oluştıuruyordu.

Bu geceki görselliğın kalitesi göz kamaştırıcıydı. Mal yine de hepsini ezip geçerdı, tabii.

“Balkabağım, tahmin et?”

“Neyi?”

Ne olduğını anlamadan beni kolunun üstünde geriye doğru yatırdı. Tüm oda tersine dönmüştü. Siktir, elbise-min önü açılmış mıydı? Ne olur ne olmaz diye elimi köp-rücük kemiğimin üstüne kapattım.

“Kahretsin, Mal! Kaldır beni.”

Beni hemen kaldırdı. Kafamın içine kan doldu ve başım döndü. Yanımızda duran Ben ve Lena kahkahayı bastılar. Sarırım Jimmy hâlâ sıkkın tavırlarla odayı süzmekle meşguldü. Başım hâlâ dönüyorken bunu görmek zordu. İnsanların bizi izlediğinden emindim. Ben de başaşağı duran bir kızın küfrettiğini işitseim dönüp bakardım herhalde.

Mal zihnimi okuyarak, “Kimse bir şey görmedi,” dedi. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım. “İyiyim.”

Başparmakları elbisemin kumaşının üstünden leğen kemiklerimin üzerinde daireler çiziyordu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Özür dilerim, balkabağım. Düşünemedim.”

“Önemli değil.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Gerçekten mi önemli değil, yoksa şimdi önemli değil diyorsun ama sonra beni gebertecek misin?”

Emin olmak için bunu bir an düşündüm. “Hayır. Ama bunu bir daha yaparsan canını yakarım.”

“Anladım. Seni bir daha oradan oraya savurmayacağım.”

“Teşekkürler.”

“Seni bir daha utandırmayacağım, Anne. Söz veriyorum.”

“Bu hoşuma giderdi.”

Kocaman bir gülümsemeyle, “Görüyorsun ya,” dedi, “bir çift olarak iletişim becerilerimiz tam anlamıyla mükemmel. Çok iyi anlaşıyoruz!”

Kalbim hafiflemiş bir şekilde, “Evet,” dedim. Garip bir şeydi bu, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk ama ona güveniyordum. Ondan hoşlanıyordum ve bu zamanı onunla beraber geçirmek beni gerçekten memnun etmişti. Skye’m sebep olduğu felaketin ardından hayatımda Malcolm Ericson’a ihtiyacım vardı. Son yedi yıldan sonra ona ihtiyacım vardı. Hayatımı aydınlatıyordu.

“Evet,” diye fısıldadı.

Sonra beni öptü ve her şeyi mahvetti.

Bölüm 9

Yumuşak bir öpücük değildi bu. Dudakların şöyle bir sürtünüşü veya minik bir öpücük Mal'i kesmezdi. Tabii ki hayır. Hafıza silen türden bir öpücüktü bu. Zihnimdeki diğer tüm öpücüklerin hatırası silinip gitmişti. Kimyasal bir huzur hali. Daha önce hiç kimse beni gerçekten öpmemişti, çünkü bu... dudaklarımı dudaklarıyla kapatmış ve bana sahip olmuştu. Dili dişlerimin üzerinde kaydı ve elleri saçlarıma dolandı. Ben de cevap olarak yeleşinden iki avuç dolusu tuttum. Bu hareketi şaşkınlık veya öfke yansıtmak amacıyla yapmaya başlamış olabildim. Ama bunu ayakta kalabilmek için yaptığımı hemen anlamıştım. Dizlerim çözülmüştü.

Adam öperek aptala çevirmişti beni.

Dili benimkine sürtündü ve onunla oynamam için beni teşvik etti. Bunu yapmak akıllıca olmayabilirdi ama geri çekilemiyordum. Mal'in ağzının içinde inledim ve onu tüm gücümle öptüm. Beni öptüğü kadar sertçe. Bacaklarım kasıldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Vücudumdaki tüylerin tümü diken diken olmuştu. Beni daha da sıkı tuttu, sanki bırakamıyormuş gibi. Ben ise üç parçalı takım elbisesini pençeleyerek yırtıp atmak üzereydim. Ona daha da yakın olmak için muazzam bir istek duyuyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Etrafımızda bir alkış tufanı koptu, bu da gayet adil bir

şeydi. Böylesine müthiş bir öpücük ayakta alkışlanmayı hak ediyordu. Havai fişekler patlasa abartı olmazdı. Çalmaya devam eden keman dördtlüsü biraz saçma duruyordu gerçi. Çılgın bir davul solosu daha uygun olurdu; kalbimin delice çarpınına uygun, ilkel bir ritim daha uygun düşerdi.

Ben, "Millet," diye tısladı, dirseğiyle bizi dürttü. "Kessin şunu. Hey!"

Mal'den kendimi söker gibi ayrıldım, nefes alışı verişimi düzene sokmak için debelendim. O da nefes nefeseydi, yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Sarsılmış olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Durumun berbat olduğunu söylemek de pek yanlış sayılmazdı. Herkesin ortasında birbirimize yumulmuştuk sonuçta.

Olduğum yerde titreyerek ona bakakaldım. Vay canına. Ne olmuştu böyle?

"Bu çok eğlenceliydi!" Sırıttı, yeni bir oyun keşfetmiş gibi bana baktı. Gerçekten, gerçekten hoşlandığı bir oyun keşfetmiş gibi.

Hayır.

Lanet olsun, hayır.

Kalbim tıpkı *Alien* filminde olduğu gibi göğsümden fırlamaya çalışıyordu. Bir sığınağa kaçmak istiyor diye onu suçlayamıyordum. Bu delilikti. Kendimi tutmalıydım. Ya bu öpücüğün bana ne yaptığını görebiliyorsa? Anlaşmamızı o anda silip atardı.

Uğradığım zararı kontrol etme zamanıydı.

"Güzeldi." Yanağına hafifçe vurdum.

Küstah sırtışı yüzünden uçup gitti.

Etrafımızdakiler alkışlamaya devam ediyorlardı. Hepsi birden başlarını çevirmiş olsalar da, çoğu bize yan yan baktı. Dönüp parmak ucumda yükselerek ne olup bittiğini görmeye çalıştım. Evelyn açık duran ön kapıda

duruyordu, basit, fildişi renkli bir elbise giymişti. Yanındaki David'in üstünde oradaki erkeklerin giydiğine benzer bir takım elbise vardı. Yavaşça tek dizinin üstüne çöktü. Oda o kadar gürültülüydü ki onun ne dediğini duyamayacak kadar uzaktaydım. Ama sonra Evelyn başını salladı ve ağlayarak, "Evet," dedi.

Herkesle birlikte alkışlamaya başlayan Mal, "Davie sürpriz bir ikinci seremoni yapmak istedi," dedi. "Evelyn ilkinin hatırlamıyor, şipşak yapılmış, sarhoş bir Vegas düğünüydü, Davie de onun için töreni tekrar ediyor."

"Bu ç-çok şirin." Dudaklarımı yaladım, Mal'in tadını yok saydım. O kadar güzeldi ki.

Kolu belime dolandı ve kıpırdamadan durmak, uzaklaşmamaya çalışmak için var gücümle uğraştım. Biraz nefes alabilsem güzel olurdu. Bedenimi kontrol altına alabilene kadar sadece.

"Bizi herkes gördü galiba, değil mi?" diye sordu.

"Hmm." Bir çift olduğumuzu cümle âleme duyurmuştuk şüphesiz. O an için gelinle damattan rol çalmıştık muhtemelen. Mükemmel. İleride bizi yeniden davet edeceklerdi, bundan emindim!

Pırlantalarla kaplı bir Elvis tulumu giyen ve kocaman siyah bir peruk takmış bir adam holden fırladı ve yaylı dörtlüsünün müziğe girmesiyle birlikte *Love Me Tender* şarkısını söylemeye başladı. Herkes gülüp gülümsemeye koyuldu. Evelyn aynı anda gülmeye ve ağlamaya başladı. Yeminlerini tekrar ettiler ve kendimi kontrol altına aldıktan sonra benim bile gözlerim doldu. O kadar romantikti ki. Jimmy kalabalığın içinde sessizce ilerledi ve kardeşine bir yüzük uzattı. Yüzündeki hoş gülümseme beni biraz şaşırtmıştı.

Kalbimin atış hızı çok yavaşça normale yakın bir seviyeye döndü. Omzumun üstünden Mal'e baktım. İlk

başta onun neye baktığını anlayamadım. Bakışları odanın öte yanındaki daha yaşlı bir çifte kilitlenmişti. Evelyn ve David'in aileleriydi belki de? Mutsuz görünüyordu. O mesafeli bakışları, kaşlarının arasındaki çizgi geri dönmüştü. Sonra onu izlediğimi fark etti. Kaşlarını çattı ve bakışlarını tekrar önüne çevirdi.

Kulağıma, "Davie'nin üç ay sonra ona bir yüzük daha aldığına inanabiliyor musun?" diye fısıldadı. "Kız onu parmağında oynatıyor. Bu saçmalık."

"Âşıklar. Bence çok tatlı bir şey bu."

"Ona bu hızla elmaslar vermeye devam ederse Noel geldiğinde Evelyn'in başına bir taç takar."

Kendi kafamın içinde delirmek üzere olmam yetiyordu bana, ama Mal'in aşk, ilişki veya bu tür şeylerle ilgili böylesine muhalif olmasından nefret ediyordum.

Yüzüme bakıp, "Ne?" dedi.

"Kıskanıp kıskanmadığına karar veremiyorum."

Gücenik bakışlarla, "Şaka yapıyordum," dedi bana. "Taçlar komiktir. Herkes bunu bilir."

"Tabii."

Mal sadece gözlerini kırptırdı. Ağzı, o muhteşem, şeytani dudakları, hareket etmedi.

Müthiş bir hızla ilerleyen seremoni son bulurken oda da bir alkış tufanı daha koptu. Zaten evlenmiş olmalarına karşın uzatmanın âlemi yoktu. Veya belki de sadece bana hızlı gelmişti bu tören. Öpüştüler ve odada flaşlar patladı. İnsanlar onları tebrik etmek için toplastılar.

Mutluluklar, mutluluklar. Ne kadar mutlu bir andı bu böyle.

"Bir dakikaya dönerim," dedim ve büzülerek Mal'in beni saran kollarından kurtuldum. Havaya, boşluğa, bu tip şeylere ihtiyacım vardı. Kafamı toplamam gerekiyordu. Beni öpmesine verdiğim aşırı tepki fena halde sini-

rimi bozmuştu. Balkon daha serin, daha sakindi. Mal'in etkinliklerde bana sulanmasının garip olacağını biliyordum. Duygular, tutkular bekliyordum. Gerginliği, tedirginliği, hatif bir zevklenmeyi bile anlayabilirdim ama zihnimi darmadağın etmek, beni arzuya boğmak, dünyamı yerle bir etmek mi? O kadar da değil. Mal haklıydı, Ölümçül Çekim bir köşede beni bekliyor olabilirdi.

Arkamdan yaklaşarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Yok bir şey. Her şey yolunda."

"Zırvalama."

"Her şey yolunda diyorsam, öyledir," dedim dişlerimin arasından.

"Tuhaf davranıyorsun." Bana doğru yürüdü ve hipnoz etkisi yaratan gözleri zihnimi allak bullak etti. "Muhteşem bir öpücüktü," dedi.

"İyiymiş," diye yalan söyledim, sakın bir tavırla gülümsedim.

"İyi miydi?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Omuz silktim.

"Anne, az kalsın giysilerimi yırtıyordun. Bence iyiden fazlasıydı."

"Ah, özür dilerim. Çok mu abarttım? Bana öyle bir saldırdın ki efsanevi bir şey hedefliyoruz sanmıştım."

Durdu. "Saldırdım mı?"

"Eh, tüm gücünle giriştin bana."

"Öyle mi?"

Bir kez daha omuz silktim. "Dilini boğazıma kadar soktun, kabul et."

Yaklaşarak kişisel alanıma girdi. Topuklularım daha yüksek olmalıydı. Tepeden bakılmayı isteyecek bir durumda değildim. Parmaklarımı arkamda sıkıp gevşettim, kıpkırmızı olmuşum ama bunu göstermemeye çalışıyordum. Bu ben değildim. Ben erkeklerin hayatımı mahvet-

melerine izin vermezdim. Bunu yaşamıştım, bunu yapmıştım, o tişörtü alıp minik deliklerle kaplanana kadar giyip eskitmiştim.

"Anlaşmamızı yaptığımızda dilimi kullanacağım konusunda seni uyarmıştım," dedi.

Tanrım, öyle bir kullanmıştı ki. Baştan aşağı kullanmıştı. Dilini hâlâ hissedebiliyordum, benimkinin üstünde kayıyor, beni tahrik ediyordu. Malcolm Ericson beni delirtiyordu. Durdurulması gerekiyordu. Ama şu anda yapabileceğim en iyi şey konuyu bir an evvel ağız ve dil ekseninden çıkarmaktı.

"Evet, anlaşmadan bahsetmişken... Neden sahte bir kız arkadaşla ihtiyacın olduğunu söyledin?"

"Bunu konuşmuştuk."

"Bana bir şey söylemedin."

"Söyleyeceğim kadarını söyledim." Durup bana ters ters baktı. "Konuyu neden üstüme yıkmaya çalışıyorsun? Sorun nedir Anne, küçük bir öpücük yüzünden kendini savunmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Ama bu anlaşmadan seksî uzak tutacağımız konusunda anlaşmıştık. Sevişmeyen insanların genellikle dillerden bahsetmesi gerekmez."

"Katılmıyorum."

"Bu konu hakkında konuşmaya devam mı etmek istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Bunu ne kadar çok istediğim konusunda hiçbir fikrin yok, balkabağım."

"Harika. Tartışalım o zaman." Belki de kendimi balkondan atmalıydım. Pek de yüksek olamazdı. Fizik kuralları bir yana, yere çarpıp sekebilirdim belki. Bilemezsiniz. "Dilini kulağıma sokacağını söylemiştin, Malcolm. Gırtlığıma kadar sokacağını değil."

"Gırtlığına kadar sokmadım." Gözlerini kıstı. "Daha önce öpüşme tarzımla ilgili kimse bir şikayette bulunmamıştı."

Bir şey söylemedim.

"Saçmalıyorsun. Hoşuna gitti. Gittiğini biliyorum."

"Yeterince güzeldi."

"Yeterince güzel miydi?" diye sordu, boynundaki tendonlar öyle bir gerildi ki oracıkta Hulk'a dönüşecek zannettim. "Öpücüğüme 'yeterince güzel' mi dedin sen?"

"Sadece rol yapıyorduk, Mal. Hatırlasana? Neden sakinleşmiyorsun sen?" Bir adım geri çekildim ve sakın bir ifadeyle ona gülümsedim.

Öne çıktı, yeşil gözleri ateş gibi parlıyordu. "O öpücük 'yeterince güzel' falan değildi."

"Aşırı tepki verdiğini düşünmüyor musun biraz?" Gülüp geçmeye çalıştım.

Yatışmamıştı. "Hayır!"

"Galiba o konuda aynı fikirde değiliz. Duruma bakılırsa bence bu epey güzel bir şey, değil mi? Her şey daha basit ilerliyor, tıpkı senin istediğin gibi, değil mi?"

"Değil."

"Dikkatli ol. Egonu gösteriyorsun. Her kızın ayağına kapanması gerekmiyor."

"Senin gerekiyor."

"Hah. Hayır, Mal, gerekmiyor."

"Gerekliyor."

"Gerekmiyor."

"Gerekliyor."

"Kes şunu." Ona kötü kötü baktım. Tanrım, rock yıldızları o kadar çocuksuydu ki. Küstah veletler.

Aramızdaki sessizlik sağır edici boyuttaydı, uzayın derinlikleriyle bile karşılaştırılamayacak düzeydeydi. Yine o balona dönmüştük. Balonun içinde daire yoktu,

parti yoktu, müzik, ışık, sohbet yoktu. Ama bu durumu kontrolüm altına alabilirdim. Kısa zamanda ortadan kaybolacak bir rock yıldızının kafamı karman çorman etmesine asla izin vermeyecektim.

"Tekrar istiyorum. Şimdi," dedi.

"Asla." Elimi göğsüne koydum ve onu geride tutmaya çalıştım. İşe yaramadı. Kalbi kat kat kıyafetinin altından bile avucumun dibinde küt küt atıyordu.

Bana daha da yanaşarak muhteşem dudaklarını yaladı. "Hemen şimdi, Anne. Sen ve ben."

"Zannetmiyorum."

"Daha iyisini yapabilirim." Yaklaştı.

"Bana bir şey ispatlaman gerekmiyor, Mal."

"Bu sefer hoşuna gidecek, söz veriyorum."

Öpücüğü daha da hoşuma giderse kalp krizi geçirebilirdim. "Buna gerçekten gerek yok."

"Bir kerecik daha," dedi, sesi sarhoş edecek kadar kısık ve berraktı, ona itaat etmem için uyutuyordu beni. Lanet olsun. "Önemli bir şey değil. Sadece bana bir şans daha ver."

Dudakları benimkilerin üstünde süzülüyordu, tedirginlikle düğüm düğüm olmuştum. Lanet olsun, onu durdurmayacaktım. Birazcık bile olsa. Rezil biriymdim ben.

"Cennette sorun mu var?" Jimmy Ferris balkona çıktı, yüzünde her zamanki sırıtişı vardı. Tam zamanında araya girdiği için onu öpebilirdim. Gerçi beni bu karmaşaya sokan şey de öpüşmekti.

Mal sakince, "Lena'dan mı saklanıyorsun?" diye sordu.

Jimmy koyu renk saçlarını geriye attı. Bakışları aşağıdaki şehir ışıklarına kaymadan önce beni taradı. Bakışlarında adlandıramadığım, boş bir ifade vardı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Mal gülerek.

Üm o baskın havası toz olup uçmuştu, şükürler olsun. "Biz gayet iyimiz, teşekkür ederim, kardeşim. Gelecekteki çocuklarımız için isim seçiyorduk sadece. Anne çocuk erkek olursa isminin Malcolm Junior olmasını istiyor ama ben havır, kesinlikle olmaz dedim. Çocuğun babasının gölgesi altında kalmaktan kurtulmak için bir fırsatı olsun hiç olmazsa."

"Çok düşüncelisin," dedi Jimmy.

"Değil mi? Anne baba olmak fedakarlık gerektirir."

Mal elini boynuma koydu ve sertleşmiş kaslarımı ovaladı. "Gevşe," diye emretti. "Bebeğe zarar veriyorsun."

"Hamile değilim."

"Ah, siktir, haklısın. Çenemizi tutacaktık. Özür dilerim, balkabağım." Alnına bir şaplak attı. Bunu ben de seve seve yapabilirdim.

"Endişelenme," dedi Jimmy. "Çocukluk arkadaşınız. Saçmaladığı zaman anlarım."

Keşke ben de anlayabilseydim.

"Kimmiş hamile?" diye sordu David Ferris, bir elinde karısı, diğer elinde de bir birayla balkona çıkmıştı.

Mal müthiş bir gurur ifadesiyle karnımı ovaladı. Oradaki herhangi bir şişkinlik hamilelik dolayısıyla değil, keklere karşı zafiyetimden ileri geliyordu.

"Ben değilim—"

"Gizliyorduk," dedi Mal. "Siz iki aşk böceğinden rol çalmak istemedik."

"Hızlıymışsın," dedi David hafif bir gülümsemeyle.

"Benim çocuklar yüzmeyi bilir." Mal göz kırptı.

"Bunu bu kadar çabuk anlayabileceğini sanmıyorum, sersem." Jimmy kollarını kavuşturup pencereye yaslandı. "Bilin denen bir şey var, değil mi?"

"Gerçek bir erkek kadını ne zaman hamile bıraktığını bilir, Jimbo. Bunu anlamayı beklemiyorum."

“Gerçek bir erkek, öyle mi?” Jimmy pencereden uzaklaştı ve yavaşça Mal’e doğru yürümeye başladı. Gülümsemesi bir köpekbalığını tedirgin edebilirdi. Erkeklerdeki, sırf eğlence olsun diye birbirlerini eşek sudan gelene kadar dövme dürtüsü neydi böyle? Niye ki?

“Beyler,” dedi Evelyn. “Düğünümde yumruklaşmak yok, oyun olsa da olmasa da.”

“Tokatlaşıp nasıl olur?” diye sordu Mal, kolunu Jimmy’e doğru salladı.

“Yapmayalım.” Elini tuttum ve birine bir zarar vermeden önce onu yanıma çektim. “Ve Jimmy haklı. Kırk sekiz saat bir şeyler söyleyebilmek için biraz fazla erken. Deniyor da değiliz zaten,” diye ekledim hemen.

Mal bana gücenmiş bir bakış atarken kaşlarını indirdi. “Bana karşı onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum. Gerçekten kırıldım, Anne. Spermimin birinci kalite olduğunu herkesten önce senin bilmen lazım.”

“Sırf senin dölünden bahsetmeni işitmemek için nelerle gidebileceğime asla inanamazsın.” Ben başını salladı.

“Üzülme, dostum. Baskın spermimin seni zavallı ve yetersiz hissettirmesi gayet doğal.”

Jimmy uzun uzun homurdanarak yüzünü gizledi. “Ona vurmama izin vermeliydin. Döverecek adam edilmesi gereken biri varsa...”

“Onu ben tutarım,” dedi Ben.

“Kesin şunu,” dedi David.

Mal ağzını açtı, gözleri neşeye parlıyordu. Ben de elimi hemencecik ağzının üstüne kapattım.

“Mal, spermimi neden daha sonra tartışmıyoruz?” diye öneride bulundum. Avucumu öptü ve elimi yavaşça indirdim. “Teşekkür ederim. Ayrıca bebeğimiz olmaya cak.”

"Peki, Anne. Sen ne diyorsan, Anne."

Ben kahkahayı bastı. "Kılıbıklık mı ediyorsun şimdi de?"

David tek kelime etmeden uzanıp koca adamın ense-sine bir tokat indirdi.

"Hey!"

"Teşekkürler, Davie." Mal beni tekrar kollarına aldı.

"Bu Anne içindi," dedi David. "Etrafta kızlar varken yeterince kabalık ettik. Yaşınıza uygun davranın, beyler."

"Bir kürek, Malcolm. Paslı, eski bir kürek. Arkadaşımı incitirsen kaderin bu. Aklında bulunsun." Evelyn öne çıkıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sana bol şans dilerim. Cesur bir kadınsın sen."

"Evet, ben de öyle düşünmeye başlıyorum."

"Sana bakış tarzı hoşuma gitti," dedi sessizce. "Yeni bir şey bu."

"İkinci düğünün çok güzeldi." Evelyn'e en kocaman, en parlak gülümsememi sundum ve yeni sahte erkek arkadaşım konusunu tamamen bir kenara attım.

Evelyn kolunu kocasının boynuna daladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet, öyleydi. Müthişti."

"Seni seviyorum, bebeğim." David de Evelyn'i öptü.

"Ben de seni seviyorum."

Evelyn'in kulağına bir şey fısıldadı. Artık her neyse, Evelyn'in kıkırdamasına yol açtı. "Yapamayız, annemle babam burada. Sonra."

David'in yüzü asıldı.

"Bu turneye geleceğin anlamına mı geliyor, Anne?" diye sordu Evelyn. "Lütfen evet de."

"Kesinlikle!" Mal bana sarıldı, nefesimi kesecek kadar kuvvetle sıktı beni. Ayaklarım bir an için yerden kesildi.

"Henüz bilmiyorum. İzin alabilme fırsatım olmadı daha." Mal bana biraz nefes alma alanı tanıyana kadar

olduğum yerde kıpırdandım. Ama Mal beni bırakacakmış gibi görünmüyordu. Sorun değildi, onu ve bende uyandırdığı delice duyguları yok sayabilirdim. Yolda maceraya atılmak güzel olurdu ama davet edilmemiştim. Hem iş hayatım, Lizzy, gerçek hayatım, tüm bunlar da vardı. "Turne ne zaman başlıyor bu arada?"

"İlk gösteri beş gün sonra Portland'da."

"Beş gün mü?" Birkaç ay önce indirimde olduğu zaman bile biletlerini alamamıştım. Biletler dakikalar içinde tükenmişti de tabii. Girişime izin verilmediği için, şehrin büyük kısmını kasıp kavuran bu şeyi de kasten yok saymıştım. İsterseniz kıskançlık deyin buna.

Mal'le o kadar az zamanım kamıştı ki. Midem yere yapışmıştı sanki; kalbim ağrıyordu. Bunu bilmek canımı yakıyordu. Öpücükleri beni her ne kadar salağa çevirse de, gitmesini istemiyordum. Hayatı daha iyi, daha parlak bir hale getiriyordu. Ona bağlanmam ne kadar aptalcaydı. Bunu istemiyordum ama böyle olduğu apaçık ortadaydı.

"Yüzünü o kadar asma, balkabağım." Çenemi usulca tuttu, gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Bir yolunu bulacağız."

"Fotoğraf çekmeye hazırlar, millet." Lauren eşikte duruyordu, elinde dolu bir şampanya kadehi vardı. Jimmy biraz homurdandıktan sonra içeri girdi. Kol kola girmiş olan Evelyn ve David de onu izlediler.

"Müthiş rol yapıyorsun," diye fısıldadı Mal, boynuma küçük bir öpücük kondurdu. "Gözyaşlarına boğulacağını sandım gerçekten."

Çok garip, ben de öyle sanmıştım. Bir kahkaha patlattım ve ona en güzel, sahte gülümsememi sundum. "Ortaokulda *Oz Büyücsü* tiyatrosunda kötü cadılardan birini oynamıştım."

“Demek o yüzden.”

“Rolüm başlangıçta öylece yatmak ve güzel, kırmızı ayakkabılar giymiş bir halde ezilmiş gibi davranmaktan ibaretti.”

“Gelmiş geçmiş en güzel ezik kız olduğuna bahse girerim.”

“Teşekkürler. Ve hamilelik mi? Cidden mi?”

Gözlerini devirdi ve beni yanağımdan öptü. “Özür dilerim. Özür dilerim. Kendimi kaptırdım sadece. Affettin mi beni?”

İki saniye boyunca duraksadım. “Evet.”

“Teşekkür ederim. Çok nazıksın. Hamile halinle seni germek istememiştin, gerçekten.”

Hırladım.

Güldü.

Omzunun üstünden bakan David, “Geliyor musunuz?” diye sordu.

“Ben burada beklerim,” dedim, becerebiliyorken Mal’den uzaklaştım. Soğuk akşam havası anında içeri hücum edip beni titretti.

David başını salladı. “Hayır, Anne. Sen de gel. Onunla berabersen, ailedensin demektir. Şu işi halledelim, sonra da gevşeyip dinleniriz.”

“Damadı duydun.” Mal beni elimden tutarak bir kez daha kendine çekti. “Ama önce bir şey var.”

“Ne?”

Gözlerindeki parıltıdan anlamam gerekirdi. Dudakları benimkilerin üstüne bastırdı. Kolları bana dolandı ve beni tutup kendine yasladı. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum ve bu Mal’in ağzıma giriş yapabilmesine yetti. Aynı anda hem şeytani bir kahkaha patlatmayı, hem de beni durup dinlenmeden öpebilmeyi becerebildiği ortaya çıktı. Buna da şaşırmamalıyım. Bunun dışında, Mal’in öpüşü son

derece, ruhumu paramparça edebilecek kadar, hafifti. Başım dönüp kalbim küt küt atana kadar o tatlı dudaklarıyla öptü beni. Dizlerim birbirine çarptı ve kadınlığım merhamet çığlıkları attı.

Ve beni öpmeye devam ediyordu.

“Bu nasıldı?” diye sordu; sonra açıkça afallamış gibi duran gözlerime baktı. “Daha iyi miydi?”

“Ee, tabii?”

Burnundan bir nefes verdi, kaşlarını bitiftirdi. “Siktir, hâlâ beceremiyorum. şu öpüşme şeyini halledeceğim. Evet. Denemeye devam etmeliyiz. Asla pes etmeden!”

Mahvolmuştum.

Bölüm 10

Oturma odasında parti devam ederken holdeki aynada yansımamı inceledim. Alt dudağımın bir kenarı öbüründen biraz daha büyüktü. Gerçekten öyleydi. Gülünç görünüyordum. O baterist kafayı yemişti. Güzel, yumuşak, her tarafı yastıklarla kaplı bembeyaz bir odaya acil olarak sokulmasını gerektirecek tavırlar sergiliyordu hep. Ve bir süreliğine, garip bir çekiciliği bile vardı bu halinin. Ama artık kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi.

Isırmaktan hoşlanıyor muydum? Hayır. Hayır, hoşlanmıyordum. Kemirmekten de hoşlanmıyordum, morluklardansa nefret ediyordum. Boynumdaki iz hoşuma gitmemişi ve beni mutfak tezgâhına sıkıştırdığında kalçamın hemen üstünde de bir çürük oluştuğundan emin dim.

Sert sevişme deneyinin pek başarılı olmadığını söylemeye gerek yok.

"Allah'ın belası manyak."

Yanımda tuvalet sırası bekleyen kadın, "Pardon?" dedi.

"Yok bir şey. Yüksek sesle küfrediyordum sadece." Kadına bomboş, sevecen bir ifadeyle gülümsedim. "Beni boş ver."

Kadın başını salladı ve göğüslerini düzeltmeden önce parlatıcısını bir ressam titizliğiyle dudaklarına sürmeye

koyuldu. Yirmili yaşlarda birdenbire boy atma ve bu kadıninkiler gibi göğüsler büyütme ihtimalim ne kadardı acaba? Bunu o kadar isterdim ki.

"Malcolm Ericson'la birliktesin, değil mi?" diye sordu kadın.

"Evet." Pek de süslenip püslendiğim söylenemez ama yine de parmaklarımı saçlarımdan şöyle bir geçirdim.

Kadının gülümsemesi göz kamaştırıcı olsa da hiç de samimi gelmiyordu bana. "Bence bu büyük cesaret."

"Anlamadım?"

"Bu kadar üst seviye biriyle beraber olmak." Gözleri tuvalet aynasında benimkilerle buluştu. Koyu renk, şeytani, hoş bir kahverengiydi o gözler. "Demek istediğim, onunla kesinlikle aynı düzeyde biri değilsin sen. Ama neden adam elindeyken keyfini çıkarmayasın ki, değil mi?"

Aynada kendime baktım. Kulaklarımdan duman çıkmıyordu, bu da beni çok şaşırtmıştı. Ağzım açıldı, ama söyleyecek kelimeleri bulabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Bunu dedin mi gerçekten?"

"Ne?" Gergin gergin güldü ve saçlarını şöyle bir geriye attı.

"Seninle hiçbir şekilde tanışmıyorum."

"Hey, bence bu harika bir şey. Kız kardeş olalım istersen."

Ne kıskanç kadın ama. Bu sürtüğün beni küçük düşürmesine kesinlikle izin vermeyecektim. "Ben senin kız kardeşin değilim. Benim bir kız kardeşim var ve o bana asla böyle şeyler söylemezdi."

Kadının parıldayan dudakları birdenbire açıldı.

"Ciddi söylüyorum tatlım," dedim. "İğrenç davranışların var. Siktir git."

Tuvaletin kapısı açıldı ve içeri girdim, kapıyı gereken-

den biraz daha şiddetli bir biçimde kapattım. Partiye geri dönerken omuzlarım kulak hizama kadar kalkmıştı, dudağımdaki hafif zonklamayı neredeyse unutmuştum. O sürtüğe dönüp bakmadım bile.

İnsanlar. Kahretsin.

Sert rock müziği içimde zonkladı ve öfkemi taze tutmama yardımcı oldu. Bir şeye vurmak istiyordum. Birine değil, bir şeye. İçimde büyüyen baskının birazını atmak için masum bir duvara elimle şöyle bir vuracaktım. Nefes alış verişimi yavaşlattım, saçmalayan zihnimi susturmaya çalıştım.

Her şey yolundaydı.

Mal, Jimmy ve Ben bir kenarda durup içkilerini yudumluyor, etraftaki kızların umut dolu bakışlarını yok sayıyorlardı. Hep böyle miydi bu? Sıkılıyor olmalıydılar. Lena birkaç metre ötede yaşıtı bir kadınla sohbet ediyordu. Jimmy'e kayıp duran bakışlarında pek de profesyonel ilgi denemeyecek bir ifade vardı. Çok garip.

O sıkışık odadan kurtulduğumda nefes alabiliyordum yine. Her şey yolundaydı.

Yanına gittiğimde, "Nasıl gidiyor?" diye sordu Mal.

Kadın arkamızdaki tuvaletten çıktı ve salına salına odaya girerek sahte erkek arkadaşına kocaman, sahte bir gülücük yolladı. Zerre utanmış görünmüyordu.

"Bana bir söz ver," dedim.

"Tabii."

Durup gülümsedim. "Durup düşünmedin bile."

"Bir şeye kızmışsın sen." Eğilip tıka basa dolu odaya rağmen özel olarak konuşabileceğimiz bir alan yarattı. "Sorun nedir?"

"Onunla yatmayacağına söz ver." Mevzubahis yaratığa doğru başımla işaret ettim. Kadın şimdi yaşlı bir adamla konuşup gülümseyerek başını sallamakla meş-

guldü. Kadın Evelyn'in kuzeni veya eşit derecede zararsız biri olmalıydı, Karanlığın Cadı Kraliçesi falan değil. Yine de bu ona böyle davranma hakkı vermiyordu.

Ayrıca bu binaya her girdiğimde birine küfretmemeyi de denemeliydim bir ara. Harika bir fikir.

"Onunla yatmayacağım," dedi Mal.

"Onunla sevişmeyeceksin de."

Gözlerini devirdi.

"Söylüyorum sadece."

"Sana ne yaptı, Anne?"

"Bana hakaret etti. Ama sorun değil." Sadece o kadının Mal'in yanına bir daha yaklaşmayacağını bilmeye ihtiyacım vardı. Ruhum huzura kavuşmuştu şimdi. "Partiye devam et."

Mal'in yüzü sertleşti, ağzı gerildi. "Ne dedi sana?"

"Önemli değil. Bir içki daha alabilirim. Şişemi nereye bıraktığımı konusunda hiçbir fikrim yok ve alkol birdenbire harika bir fikir gibi geliyor kulağa. Sosyal kayganlaştırıcıya ihtiyacım var sanırım." Mutfağa doğru yürümeye başladım, kendi dünyamda bir kez daha mutluydum. Adalet hüküm sürecekti. Mal'in pantolonu o kadına kahalıydı.

Bir el dirseğime dolandı ve beni tekrar tuvalete çekti. Güzel bir tuvaletti burası. Koyu gri mermer yüzeyler, parlak krom desenler. Harika bir tuvaletti, gerçekten, ama içinde bu kadar zaman geçirmem gerekmiyordu.

"Mal?"

Kapıyı çarparak kapattı. Vay canına, o bakışlar. Zerre mutlu görünmüyordu. "Sana ne dedi?"

"Hey, sorun yok, gerçekten." Kalçamı banyo tezgâhına dayadım, sakın ve kayıtsız görünmeye çalıştım. Bu kadar duygusala bağlamasını beklemiyordum.

"Anne."

"Sadece o kadının istediği şeyi, yani seni, elde edemeyeceğini bilmek istedim. Benim küçük kara kindar kalbimi suçla," diye espri yaptım.

Gülmedi.

Yüzünde öfkeli bir ifadeyle bana doğru yürüdü ve beni sıkıştırdı. Sert gri taş köşe sırtımdaki morluğa çarp-tı. Canım acıdı.

"Ah." Ağrıyan yerimi ovalayıp yüzümü buruşturdum.
"Ne?"

"Galiba mutfak tezgâhına çarpıp bir yerimi morart-tım. Senin suçun."

Mal garip, seksi bir tavırla "huh"ladı: Bu sesin beni az-dırabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim. "Bu konu-da özür diledim zaten."

Beni belimden kavradığı gibi tezgâhın üstüne oturttu. Becerikli elleri dizlerimi eteğimin el verdiği ölçüde ayırdı ve Mal dizlerimin arasına girdi.

"Ah, yavaş ol." Ellerimi Mal'in omuzlarına koydum, ceketinin serin kumaşına bastırdım. "Geri git biraz."

"Bana onun ne dediğini söyle."

"Niye? Onu düelloya mı davet edeceksin? Şafak vakti dövüşecek misiniz?"

"Çok fazla kitap okuyorsun."

Dehşete düşmüş bir halde, "Yok öyle bir şey!" diye haykırdım.

"Düello falan yok. Ama onu dışarı atıracam."

"Mal, cidden. Ben hallettim. Sorun yok."

Öylece bakakaldı.

"Ona fikrini belirttiği için çok nazikçe teşekkür ettim ve siktirip gitmesini söyledim."

Yüzündeki gergin ifade kaybolur gibi oldu. "Ona sik-tirip gitmesini mi söyledin?"

“Evet. İçimdeki Scarlet O’Hara’ya bağlandım ve onun zırvalıklarına kulak asmadım.”

“Güzel. Bu sınırı sevdim. Şimdi iyi misin?” Ellerini kalçamın iki yanına, tezgâhın üstüne koydu, bu da çok çok yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Üstümüzde birkaç kıyafet olmadan biraz daha yakınlaştık sevişmemiz işten bile değildi.

“Ben iyiyim. Ama alt dudagım biraz acıyor. Isırma artık.”

Tıksırır gibi güldü. “Evet, evet, onu beni üstünden çekmek için saçlarımın yarısını yerinden söktüğünde anladım zaten. Bazen vahşileşebiliyorsun, balkabağım. Bundan hoşlandım.”

Gülümsedim, gülümsedi, her şey yolundaydı.

Sadece emin olmak için, “Ama onunla kesinlikle yatmayacaksın,” dedim. O kadından gerçekten hoşlanmamıştım. “Cidden.”

“Aletim arkadaşlarıma kabalık eden kimsenin yanına yaklaşmaz. Bu hoş bir şey değil.”

“Aletin zevk sahibiymiş o zaman.”

Gözleri buğulanır gibi oldu.

“Mal?”

“Hmm? Pardon. Aynı cümlede ‘alet’ ve ‘ zevk ’ kelimelerini kullanma tarzın hoşuma gitti de.”

“Peki.” O konuyu hiç açmayacaktım o halde. Tezgâhın üstünde birazcık kıpırdandım. “Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim. Ama partiye geri dönmeliyiz. İnsanlar tuvaleti kullanmak isteyeceklerdir.”

“Dört tuvalet daha var.” Tüy kadar yumuşak dudaklarını benimkilerin üstünde gezdirdi. Bu dokunuşla vücudumdaki sinirlerin tümü uçuşa geçti.

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacağım, Anne.”

“Ah, evet. Kendimi daha iyi hissettiğimi söyledim za-

ten. Sen de ikimizin cinsel şeylere bulaşmayacağımıza dair çektiğin çizgiyi hatırlıyor musun? Bu gece o çizgiyi epey aştın da.”

“Sorun yok.”

“Sorun var aslında. Senin oyuncağın olmak istemiyorum. Mal.”

“Oyuncağım mı? Neden bahsediyorsun sen yahu?” Elleri kıcıma doğru kaydı ve birdenbire ona doğru çekildim. Tamamına. Ve hissettiğim kadarıyla oldukça hoş ve sert bir sürü kısmı vardı.

Ciyakladım ve bacaklarımı Mal’in beline sardım. Yemin ederim ki bunu yapmaya niyetim yoktu. Bir kazaydı bu. Aletini bana bastırdığında düşünemiyordum. Hormonlarım kontrolü ele geçiriyordu. Bebeklerden bu kadar bahsetmek ona bazı fikirler vermiş olmalıydı. Yine de karşı koymak için çaba gösterdim. “Tamam, koca adam. Bu kadar yeter.”

Alt dudağımı usulca öptü. “Hâlâ acıyor mu?”

“Tamamen geçti.” Ah, canım yanıyordu, acıyordu canım. Ama leğen kemiği üstüme biraz daha bastırıp başımı döndürmeye devam ederse bu da geçip giderdi. Kendimi tutamadım ve ona yaslandım. Göz kapaklarım kapanır gibi oldu. O kadar güzeldi ki.

“Benim oyuncağım değilsin, Anne. Benim arkadaşım-sın. Bir sürü sebepten ötürü çok hoşlandığım bir arkadaşım.”

Gülümsemeden edemedim. “Sen de benim arkadaşım-sın.”

“Ama dinlenip biraz eglensek de sorun değil.” Dediklerini popomu yoğurarak vurguladı. “Her zaman bu kadar gergin olman gerekmiyor. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Malcolm Ericson çok şey olabilirdi ama her şeye kâdir

biri değildi. Kötü şeyler olurdu. Hayatın gerçeğiydi bu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu, bana bir kez daha sürtündü ve üzüntümü silip attı.

“Hiçbir şey.” Seks. Stres. İkisinden de birazcık aslında.

“Elbisen gerçekten çok hoşuma gitti.”

“Teşekkürler. Senin takımın da güzel, harika görünüyorsun.”

“Bizim şu öpüşme problemi hakkında düşünüyordum da.”

“Öpüşme problemi falan yok. Herkes bizim beraber olduğumuza inanıyor, o yüzden aferin bize, Mal ve Anne Takımı.” Yumruğumu havaya kaldırdım. “Oley.”

Kıkırdadı. “Gördün mü? Komik olabiliyorsun.”

Ona sersemlemiş bir ifadeyle gülümsedim. Tanrım, adam güzeldi, özellikle de bu kadar yakınımdayken. Başını eğdi ve burnuyla yanağımı dürttü, dudaklarımın köşesini öptü. Parmakları elbisemin sırtındaki fermuarla oynadı. Fermuarı hareket ettirmedi, sadece indirirmiş gibi yaptı. Tanrı aşkına, onun beni böyle tehdit etmesinden o kadar hoşlanıyordum ki. Sergilenmeye hazır olan göğüs uçlarım sertleşti. Öylesine mantıksız davranıyorlardı ki.

“Düşünüyordum da,” dedi, “belki de başka yerlerinden öpülmen gerekiyordu.”

Adam dâhinin tekiydi.

Fermuarı çok yavaşça, bir iki santim indirdi. Gülümsemesi, onu durdurmam için bana meydan okuyormuş gibiydi. Ne yazık ki organlarım üzerindeki tüm kabiliyetimi yitirmiştim. Fermuar indi, elbisemin göğüs kısmı gevşedi ve önü açıldı. Mal, parmağını elbisenin boynundan içeri soktu ve siyah danteli dışarı çıkardı.

“Beni durdurmayacak mısın?” diye sordu usulca.

"Her an durdurabilirim." Hiç şansım yoktu.

Sonra aşığı baktı. Tip ayırt etmeden tüm göğüslerden hoşlanacağını umut ediyordum. Eğer boyutları kafaya takan bir adamsa, bu iş pek iyi bitmeyebilirdi.

"Anne. Siktir." Güçlkle yutkundu. Harika bir sinyal-di bu. Parmakları yavaşça boynumun dibindeki çukurda gezindi.

"Evet?"

"O kadar—"

Biri kapıyı yumrukladı ve beni bu şehvet sisinden sö-küp attı.

"Mal, zaman geldi," diye böğürdü bir ses.

Hayır. HAYIR!

"Ne—?" Mal, olduğu yerde dönüp kaşlarını çatı, ben de elbisemi toparlayabilmek için debelenmeye koyuldum.

Kapı açıldı ve Ben kafasını içeri uzattı.

"Hassiktir, abi," dedi Mal, son derece gergin bir sesle. "Anne çıplak olabilirdi."

Ben "hıh"ladı. "Daha önce kimin neyi gördüğünü kafaya takmazdın. Hem bunu sorun edeceksen, kapıda kilit var, gerzek."

"Kurallar değişti."

"Siktir, abi," dedi Ben, kocaman bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Ciddisin sen."

"Ciddiyim tabii. Burada lanet olası kız arkadaşımдан bahsediyoruz, sersem."

Ben'in bakışları vücudumu tarayıp geçti. "Eh, lanet olası kız arkadaşın epey şirin biri. Biliyor musun? Galiba ondan hoşlandım."

Mal'ın tüm bedeni gerildi. Gözlerinden ateş çıkıyordu. "Sen—"

"Hayır." Ceketinin yakalarından tuttum. "Dövüşmek yok."

Burun kanatlarını açarak bana baktı. Düşünlerde neden bu kadar olay çıkardı ki zaten?

“Ciddiyim,” dedim. “Evelyn ve David’in özel akşamındayız.”

Ama Ben görünüşe göre çenesini kapatamayacak kadar çok eğleniyordu. “Berlin’de bir kızı paylaştığımız o zamanı hatırlıyor musun? Güzeldi... çok güzeldi. Bunu bir kez daha denemeyi düşündüm her zaman. Ne dersin, Anne? Biraz eğlenmek ister misin? Sana iyi bakacağız, söz veriyorum.”

Mal hırladı ve ben üstüne atlayıp onu sımsıkı tuttum. Üstünden sarkıyordum resmen. Lanet olsun, adam güçlüydü. Ben kocaman biriydi ama Mal’in şu anki ruh haline bakılacak olursa, adil bir dövüşte ona karşı bahse girmezdim. Boynundaki kaslar zonkluyordu.

Son derece sakın ve kontrollü bir sesle, “Mal?” dedim. Farklı koşullar altında müthiş bir terapist olabilirdim muhtemelen. “Beni dinliyor musun?”

“Evet.” Elleri kıcımlı kavradı ve ağırlığının bir kısmını aldı. İyi olmuştu bu. Birinin boynundan sarmak görünüşünden daha zor bir şeydi.

“Her şey yolunda. Boş ver onu,” dedim. “Ben, dışarı çık.”

Salak herif bana bakıp kaşlarını oynattı.

“Hemen!”

“Tabii, Anne. Endişelenme.” Bana göz kırpıp kapıyı kapattı.

“Sakin ol, Mal. Kötü adam gitti.”

“Sakinim,” diye hırladı ve bana sokuldu.

“Ciddi değildi. Sadece seninle dalga geçiyordu.”

“Sana nasıl baktığını görmedin mi? Ciddiydi o hıyar.” Bana sıkı sıkı sarıldı. “Pislik herif bazen Jimmy kadar kötü oluyor. Kıçına tekme basmalıydım.”

"Hey, içindeki o mağara adamına hâkim ol bakalım. Bu gece çok agresifsin."

"İnsanların senin hakkında gevezelik etmelerinden hoşlanmıyorum. Buna katlanman gerekmiyor."

"Pekâlâ, çok tatlısın. Ama benim için kimseyi dövme-
ne gerek yok."

"Dördümüz çocukluktan beri döveriz birbirimizi. Olur bazen." Mal, tek eliyle fermuarımı çekti. Sonra da sert bakışları beni delip geçti. "İstemiyordun, değil mi?"

"Genel olarak bir seferde bir penis tercih ederim. Sanırım bu benim zayıflığım..."

"Güzel."

Onu yanağından öptüm, çünkü kıskanç bir Mal müt-hiş bir görüntüydü. "'Zaman geldi' derken neden bahse-
diyordu?"

"Davie, Evelyn için birkaç şarkı çalmak istiyor. Dışarı çıkmalıyız." İç çekip beni tekrar masanın üstüne oturttu. Elleri kalçamı okşadı. "Sen iyi misin?"

"Evet."

Kaşlarını çatıyordu hâlâ.

"Biliyor musun, bazen çok hisli biri olabiliyorsun, Malcolm Ericson."

Sessizce beni izledi.

"Çoğu zaman akli havada bir tip gibi duruyorsun ama aslında çok katmanlı bir adamsın. Biraz karmaşık birisin."

"Şaşırdın mı?"

"Evet. Ve hayır."

"Bir içki daha istiyordun, değil mi? Hadi, ben sahneye çıkmadan önce içkini alalım." Beni yere indirdi, elleri belimdeydi, bana müthiş bir şefkatle davranıyordu.

"Sen dünyadaki en iyi erkek arkadaşsın. Sahte olsan da, olmasan da."

"Daha önce kaç tane oldu?"

"Erkek arkadaşım mı? İki tane." Belki görsel yardım almak ister diye iki parmağımı havaya kaldırdım. Yardım etmek güzeldir.

"Ben üç numara mıyım yani?"

"Hayır, sen ikincisin. İlişkilerde pek iyi değilim."

"Değil misin?" Çenesini kaldırıp bana baktı. "Gayet iyi gidiyorsun, Anne."

"Teşekkürler, Mal."

Bölüm 11

Eve paldır küldür gidinceye kadar çok güzel zaman geçirdim. Müthiş bir partinin ardından, sabahın saat üçünde Nate ve Lauren'le bir taksi paylaştık.

En sonunda Stage Dive'ı canlı dinleyebilmişim. Akustik çalmışlardı, muhteşemdiler. Jimmy'nin ve David'in sesleri birbirlerine çok güzel bir uyumla karışıyordu. Adamların ikisi de öylesine yetenekliydi ki dişlerim uyuşmuştu. Bas gitar çalan Ben ve tüm davul setini getirmemiş olan Mal bile varlıklarını müthiş şekillerde hissettirmişlerdi. Mükemmel bir uyum içerisindeydiler, yaptıkları müziği yaşıyorlardı sanki.

Saat yatma vaktini çoktan geçmiş olabilirdi ama gecenin bitmesini istemiyordum. Henüz değil. Sırtüstü uzanıp yatak odamın tavanına baktım. Tavan biraz önce dönmeyi kesmişti. Perdelerimin arasındaki boşluktan, sokağı ancak görebileceğim kadar ışık sızıyordu. Birkaç yıl önce, uykumun gelmediği gecelerde sık sık Mal'le... demek istediğim, onun posteriyle konuşurdum. Hüzünlü ve psikotik bir şeydi bu ama doğrudu. Adam bizzat yan odada uyuyordu şimdi.

Hayat bazen garip ve güzel bir şey olabiliyordu.

Diğer zamanlarda ise bir felaketten başka bir şey değildi. Ama bazen güzel tarafı galip geliyordu.

Parmaklarımı ağrıyan, zavallı dudaklarımda gezdir-

dim. Öpüle öpüle tüketilmişlerdi neredeyse. Mal, zihnine bir düşünce yerleştiği anda, durdurulamaz biri oluyordu. Ve görünüşe göre, onunla dans etmek, ufak bir sevişme seansına davetiye çıkarmak anlamına geliyordu. Yeni bir şeyler denediği her seferde memnuniyetsizmiş gibi davranmak gitgide daha da zorlaşıyordu. Öpüşmenin bu kadar çok usulü olabileceği konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Yumuşak, sert, dişleri kullanarak, kullanmayarak, dilini içeri sokma miktarı. Ve ellerini koyduğu yerler. Vay canına. Boynumu usulca okşamaktan tutun da kıcımlı yağurmaya kadar her şeyi yapmıştı. Elleriyle ne yapacağını bilen bir adam, gerçekten dikkat edilmesi gereken biriydi. Bu gece elini eteğimden yukarı daldırmasına zar zor engel olmuşum.

Ne harika bir geceydi.

Bir kez daha, eve vardığımızda üstünde sadece boxer'ı kalacak şekilde soyunmuştu. Bir saç fırçası almak için tuvalete girmiştim ve Mal oradaydı, dişlerini fırçalıyordu. Dişlerini fırçalayan bir adamın görüntüsü, ağzının kenarından sarkan beyaz köpüklü salyaya rağmen hiç bu kadar seksi görünmemişti gözüme. Pijaması olmadığını tahmin ediyordum. Hayır, Mal gibi bir adam çıplak uyuyor olmalıydı. Şu anda kanepemi işgal eden sıcak, sert adam hakkında mükemmel bir çıkarımdı bu. Onun ılık, bronzlaşmış cildini anında hayal edebiliyordum. Acaba sırtüstü mü yatıyordu, yüzükoyun mu, yoksa yan mı? Aslında sırtüstü yatması estetik olarak en hoş görüntü olurdu... türlü sebepler yüzünden.

Ama yüzükoyun yatıyor olsa omurgasının oluşturduğu uzun çizgi görünürdü, kalçası da bonusum olurdu. Mal'in çıplak kıcını görebilmek için önemli bir şeyimi satabilirdim. Kitaplarımı, e-kitap okuyucumu, ruhumu. artık ne gerekirse.

■

Ve dilediğim zaman Mal'in başka bir şeyini de düşü-
nebilirdim. Ama neden yapacaktım ki bunu?

Hayır. mastürbasyon yapmak çok daha mantıklı bir
hareket olurdu. Tamamen uyanıktım, göğüs uçlarım
sertleşmişti, göğüslerim ağrıyordu. İşleri kendi ellerime
alma vakti gelmişti.

"Hmm, Nate."

İnlemeler.

Biraz homurdanma.

Bir gümbürtü.

"Bebeğim, evet."

"Yala, Lauren."

Hayır. Olamaz.

Yastığımı yüzüme kapatıp sessizce çığlık attım Nate
ve Lauren'in gece zevkleriyle başa çıkabilmek için genel-
likle uyguladığım gibi, seslerini boğmak için müzik açar-
sam Mal'i uyandırırdım muhtemelen.

İki gümbürtü daha. Yan odamdaki yatak gıcırdamaya
başladı. Gıcırta öylesine şiddetliydi ki kendi yatak oda-
mın kapısının açıldığını az kalsın duyamayacaktım.

"Balkabağım, cehennemde miyim?" Mal içeri girdi ve
yatağımın ucuna oturdu.

"Evet. Evet, cehennemdesin. Özür dilerim. Burası ce-
hennemin ilk ve en kötü kısmı, komşularının sevişme-
lerini kağıt kadar ince duvarlar yüzünden duyabildiğin
bir yer."

Lauren'dan, bu tür durumlarda koparmaktan özellik-
le hoşlandığı cıyıklama/çığlık arası bir ses yükseldi. Yü-
zümü buruşturdum.

"Durdur şunu," diye fısıldadı Mal, ağzını korkuyla
kocaman açmıştı. "Ah, siktir, hayır. Bu korkunç."

İkimiz de sessizce gülmeye koyulduk. Verilebilecek
tek mantıklı tepki buydu.

“Bir otele gidelim,” dedi, yatağıma daha da yanaştı.

“Saat sabahın dördü.”

“İkisinin işi normalde ne kadar sürer?”

“İçiyorlardı, o yüzden biraz daha devam edebilirler.”

Dizlerimi kaldırarak göğsüme doğru iyice çektim. Göğüs uçlarımın ne halde olduğunu Mal’in bilmesi gerekmiyordu. Acı gerçek şuydu ki, insanların sağlam, gürültülü bir seks yapmalarını dinlemek durumuma yardımcı olmuyordu. Neyse ki en rahat pamuklu pijama altımı ve eski bir tişört giymiştim. Öylesine bollardı ki her şeyimi gizliyorlardı. Diğer türlü, Mal’in yatağımda, bana bu kadar yakın oturması beni biraz utandırabilirdi.

“Bu resimde yanlış bir şey yok mu?” diye sordu Mal, duvar sanki ona hakaret etmiş gibi ters ters bakıyordu. “Ben Stage Dive’ın bateristiyim. Vahşi hayvanlar gibi sevişen çiftler tarafından uyandırılmam. Ben onları uyandırırım. Koskoca mahalleleri uyandırırım ben.”

Nate duvarın öte yanında, “Lanet olsun, bebeğim. O kadar iyisin ki,” diye hırladı.

“Duydun mu?” diye sordu Mal.

“Evet.”

“Tamam. Yeter.” Mal toparlanıp yatağımda dimdik ayakta durdu. Tavanla arasında en fazla yirmi santim vardı. “Benimle dalga geçiyor. Bana meydan okuyor.”

“Öyle mi?”

“Piç kurusu.”

“Ve ben Nate’in hep çok iyi bir adam olduğunu düşünmüşümdür.”

Mal, elini bana uzattı. “Hadi, Anne. Sahte seks hayatımızı korumalıyız.”

“Kahretsin.” Elini tuttum ve beni kendine çekmesine izin verdim. “Yataktan düşürme beni. Kafanı da tavana vurma.”

"Kafamı bir yere vurmayacağım. Bir dakikalığına yetişkin biri gibi davranmasan olur mu? Gevşe, eğlen biraz."

Yan odadan, "Daha sert, Nate!" diye bir ses yükseldi. Mal gürültüyle boğazını temizledi. "Anne!"

"Mal."

Zıplamaya başlarken, "Daha yüksek," diye tısladı bana. Yatağımın ahşap çerçevesinden gıcırtilar yükselmeye başladı. Epey uzun süredir çıkmayan gıcırtilardı bunlar. Keşke biz yatağın üstünde dikey değil de yatay konumda ve çıplak olsaydık. Bu harika olurdu.

"Mal!"

Mal komşularımız bizi duyabilsin diye, "Çok iyi bir kızsın, Anne," diye bağırdı. "Senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Gerçekten mi? Sevişirken böyle mi konuşursun sen?"

"Senin küfürlü konuştuğunu duyalım o zaman. Hadi."

Çenemi kapattım. Çenem kapalı kaldı.

"Korkak." Mal, yüzünü Nate ve Lauren'le paylaştığımız duvara çevirdi. "Tadın o kadar güzel ki."

"Neye benziyor?" diye sordum nefes nefese, kasıklarındaki kaslar gerildi. Adam vajinamı kaptdığım gibi üstüne atlamadığım için şanslı saymalıydı kendini. "Tadım nasıl?"

"Eh, bal gibi, krema gibi ve... bilmiyorum, ekmek gibi?"

Burnumu kırıştırdım. "Ekmek mi?"

"Evet. Sürekli yiyebileceğim, seksi bir ekmek, çünkü tadın muhteşem ve tam tahıllı iyilikle dolusun."

Öyle bir kıkırdadım ki karın kaslarım birbirine yapıştı ama yatağın üstünde sekmeye devam ettim. Aynı anda hem gülmek hem zıplamak hem de tahrik olmak ne aca-

yip bir şeydi. Lizzy'nin ve benim arkadaşlarımdan birkaçının trambolini vardı eskiden, biz büyürken. Ama hiç bunun kadar eğlenceli olmamıştı.

Ve sonra Mal epey yukarı zıpladı ve kafasını tavana vurdu.

İyiden iyiye göz koyduğum kıcının üstüne düştü ve kafasını ovaladı. "Sikeyim. Ah."

"İyi misin?"

Yatak birdenbire çöktü ve ahşap çerçevenin bir köşesi müthiş bir gürültüyle yere yapıştı. Çıkan ses muazzamdı. Yan odadaki ani sessizlik de öyle. Tökezledim, ayağım kaydı ve Mal'in kucağına iniş yaptım. Neyse ki bir kol bana dolandı ve daha da zıplamama engel oldu. Orada göğüs göğse oturduk, bir bacağımı Mal'in iki bacağının üstüne atmıştım.

Apaçık ortada olanı belirterek, "Yatağımı kırdık," dedim.

"Savaşta kurban verilmelidir, balkabağım."

"Kafan iyi mi? Buz torbası ister misin?" Mal'in karmakarışık sarı saçlarını yüzünden geriye attım. Belki de cinsel tedaviye ihtiyacı vardı. Buna o kadar hazırdım ki. Dilimin ucundaydı. Sarhoş cesareti müthiş bir şeydi.

"İyiyim." Yavaşça gülümsedi.

Nate ve Lauren'in tarafında biri duvarı tıklattı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"İyiyiz," diye seslendim. "Teşekkürler. Devam edin."

Zorlukla bastırılmış kahkahaları duyabiliyordum. Yüzüm ısınmıştı. Alev alev yanıyordu. Muhtemelen üstünde bir biftek pişirebileceğiniz kadar ısınmıştı. Lanet olsun, herkes duyacaktı bunu. Ciddiyim. Bunu asla atlamayacaktık.

"Bizimle dalga geçiyorlar," dedim.

"Saçmalama. Öyle bir seviştik ki yatağını kırdık. Bizim

yerimizde olmayı diliyorlar. Cinsel durumun doğal düzenini yeniden sağlandı.”

İkimiz de kakhahayı bastık. O kadar saçmaydı ki.

Ama sonra o kakhaha sönüp gitti ve orada öylece, birbirimize gözümüzü dikip bakar halde kalakaldık. Yüzü gölgelerin içine gizlenmi ti. Onu okumak imkânsızdı. Ama sertleşen aleti varlığını belli ediyordu. Onun ne d   nd   n  bilmek için neler vermezdim. Bilincimin tamamı bacaklarımın arasına gitti ve lanet olsun, kendimi o kadar iyi hissettim ki. Onun bir şeyler yapmasını diledim, çünkü ben yapabileceğimden emin değildim. Vücudu bana tepki veriyordu ama ne anlama gelirdi ki bu? Aletler yapardı bunu. Gizemli organlardı, durup dururken sertle irlerdi. Seks kesinlikle anla mamızın bir parçası değildi. Belirtmi ti bunu. Ama yine de, bu gece, tüm o  p   melerden, oyna malardan sonra...

Hayatım boyunca kafam hiç bu kadar karı mamı ti. Hiç bu kadar tahrik olmamı tim.

Yan odada, tavsiyeme kulak verip gerçekten de kaldıkları yerden devam ettikleri için sesler bir kez daha yankılanmaya ba lamı ti.

“Bizi d   nmediklerine eminim,” dedim.

“Sadece meraktan soruyorum, ne kadar sarho sun?”

“Oda dönüyor gibi biraz. Neden?”

“Yok bir şey. Kalksak iyi olur,” dedi hırıltılı bir sesle. Beni dikkatle üstünden kaldırdı ve sonra eski yatağımın enkazından tırmanıp çıktı.  ylece ayakta durduk, pantolonundaki yumruyu ikimiz de yok sayıyorduk. Durumumuzda kesinlikle tuhaf bir şey yoktu. Ama bunu da söylemem lazım, nemli bir kasığı saklamak çok daha kolaydır.

“Gidip bir film izleyelim,” dedi. “Kimse bu saatten sonra uyuyacak değil zaten.”

“İyi fikir,” diye yalan söyledim ve Mal’in beni yıkın-

tının içinden kaldırmasına izin verdim. "Zavallı yatak. Ama eğlenceliydi."

"Evet, öyleydi. Gerçek bir seks kadar eğlenceli değildi ama yine de kötü sayılmazdı."

Merakıma yenik düştüm. Veya gerçekten görgüsüzün tekiydim ve hâlâ çok sarhoştum. "Aklıma gelmişken, senin arkadaşlarına ne oldu? Partiden döndükten sonra kız arkadaşlarından birine gidersin sanmıştım."

"Hıh."

"Hıh mı?" Aleti dimdikti ve "hıh"lıyor muydu bu adam bana?

"Bu turne için hazırlanırken ve ciddi bir sahte ilişkinin içindeyken zaman bulamadım."

"Haklısın." Ona kesinlikle inanmıyordum.

Bunun yerine, alkolle bulanmış zihnim mantıksal sıçramalar yapıp duruyordu. Kesinlikle sağduyulu düşünmüyordum. Ya Mal'in libido eksikliğinin sahte kız arkadaş ihtiyacıyla bir alakası varsa? Belki de Los Angeles'ta sakladığı gizemli, gerçek bir sevgilisi vardı ve ben sadece insanları onun izinden uzaklaştırmak için vardım. Aslında, hayır. Bu teori canımı yakıyordu. Ama belki de tüm bunlar Ben'le girdiği iddia yüzündendi. Delice şakalarıyla kendi kendini bu saçma sapan köşeye kısırmıştı ve şimdi geri adım atmaya kalkarsa gururu incinecekti. Bu teori daha da beter yakıyordu canımı. Ama bu iki olasılık da onun neden bazen üzgün olduğunu açıklamıyordu. Beni oturma odasına götürmesine izin verdim, kafam ve kalbim pek ayık değildi, karmakarışıkım.

"Ya sen? Pislik herifin aklı başına gelene kadar bacaklarını birbirine kilitlememiştin gerçekten, değil mi?" Kadite kanepenin ortasına oturdu, beni kendine çekti.

"Hayır, çıktıklarım oldu. Sadece son zamanlarda yok."

"Ne kadardır?" Eline bir kumanda aldı ve televizyonun kocaman ekranı hayata döndü. Mal kolunu arkam-

dan dolayarak kanepenin arkasına dayadı, eliyle hızlı bir ritim tuturmaya koyuldu.

"Ne izlemek istersin?" diye sordum.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Birkaç aydır."

Ekranda eski bir korku filmi vardı. Kabarık ve permalı saçlara bakılacak olursa, seksenli yıllardan kalmıştı. Minicik kıyafetlerin ardına gizlenmiş bir çift göğüs zıplaya zıplaya ekranı aştı. Bir kadın çığlık attı.

"İyi görünüyor," dedi Mal.

"Hm-hmm."

"Pek kolay korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ama Johnny Depp domates çorbasına dönüşürölünce üzölüyorum biraz."

"Eminim üzölüyorsundur." Gülömsedi. "Biliyor musun, söylediğimde ciddiymdim."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında." Dümdüz önüne bakıyordu, gözlerine değil. Televizyondan yayılan ışık, mükemmel yüzünün açılarını aydınlatıyordu. "Senden hoşlanıyorum."

"Teşekkürler, Mal."

Neden sevişmiyorduk o zaman? Benden *o şekilde* hoşlanmadığı apaçık ortadaydı. *Hoşlanıyordu* sadece, söylediği gibi.

Zihnim bir kez daha dönmeye başladı.

"Sen de benden hoşlandığını söylemedin bana," diye dürttü beni, kulaklarım beni yanıltmıyorsa sesinde minicik bir güvensizlik vardı.

"Ah, peki." Ona bakmak için döndüm, gözlerimi kırıştırdım, ekrandan yükselmeye devam eden çığlıkları umursamadım. "Sen..."

"Ben ne?"

"O kadar..."

"Hadi ama, balkabağım, çok uzun sürdü. Dököl."

“Çok...”

“Boş ver. Ben kendi kendime iltifat edeceğim.”

Tadını çıkara çıkara, uzun uzun, yüksek sesle iç çektim.

“Bu konuda berbatsın,” diye takıldı bana.

“Muazzam nasıl? Muazzam işini görür mü?”

“Hmm.” Bana tatmin olmuş bir ifadeyle, hafifçe gülümsedi. “Evet. Kötü değil. Demek istediğim, sahip olduğum heybeti anlatmaya başlayabilecek bir kelime.”

“Ve egoistsin. Çok egoistsin.”

“Yalan söylüyorsun.” Parmakları belimde dans etti, kırdamama ve olduğum yerde debelenmeme sebep oldu.

“Ben mütevazı bir kusursuzluğa sahibim.”

“Hayır. Beni gıdıklama.”

“Var olma sebebin olduğumu itiraf et bana. İtiraf et!” Kolu bana dolandı, ben kaçmaya çalışırken bir kez daha çekti beni kendine. “Kahretsin, bir kez daha koltuktan düşme. Seni kurtarmak için kafama bir darbe daha alamam.”

“O zaman beni gıdıklamayı kes,” diye öfledim.

“Gıdıklamak mı. Lütfen. O kadar çocuksu olabilir mişim gibi.” Bir el kalkıp başımı usulca omzuna yasladı ve bana dolanan kol gerildi. “Şşş, sessiz ol şimdi.”

İçimi dolduran ılık uğultu, alkolün temin edebileceği herhangi bir şeyden on kat daha iyiydi. Hayır, milyon kat daha iyiydi, çünkü benim Mal Ericson gibi kokmam ve kendimi onun gibi hissetmem şeklinde ilave bir etkisi oluyordu.

“Gevşe,” dedi.

“Gevşiyorum.” Büyük ekranda bir şeyler oluyordu. Hiçbiri önemli değildi. Mal’e yoğunlaşırken gözlerim yavaşça kapandı. Onun burada olma sebebi her ne ise, benim istediğimi alma ihtimalim çok düşüktü. Her zaman daha fazlasını istemek bir insanlık haliydi. Bunu demişken. Şu anda sahip olduklarım da epey iyiydi aslında.

Bölüm 12

Uyandığımda insanlar tartışıyorlardı yine. Ama bu sefer bağırış yoktu. Başımın üstünde hararetli fısıltılar dolaşıyordu.

"Ablam neden senin üstüne uzanmış halde uyuyor?" diye sordu Lizzy.

"Çünkü ben onun erkek arkadaşım," diye cevap verdi Mal. "Sen kimsin? Anne bir kız kardeşi olduğundan bahsetmemişti."

"Bahsetmemiş miydi?"

"Hayır. Ve bu apartmanın anahtarı kaç kişide var yahu? Sürgüyü çekmeyi bir an için unutuyorsun ve ipini koparan buraya dalıyor."

"Skye gittiğine göre, bildiğim kadarıyla sadece bende ve Lauren'de var."

"O ismi söyleme. O isim geçtiğinde canı sıkılıyor. Gözleri böyle hüzünlü bakıyor ve beni tam anlamıyla mahvediyor."

"Hangi ismi, Skye mı?"

"Evet," diye hırladı Mal.

"Tamam, tamam." Duraksama. "Hoş birisin aslında, değil mi?"

İlgisiz bir homurtu.

"Sana yazmıyorum, sersem. Anne benim ablam ve bu

şüpheli ses tonum. Seni bir yerden tanımıyor muyum ben? Yüzün çok tanıdık geliyor.”

Kıçımı avuçlayan kocaman ele bağlı parmaklar gerildiler. O parmakların orada ne işi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bundan hoşlanıyor muydum? Evet. Evet, hoşlanıyordum. Bir Mal yatağının üstünde uyuyordum. Cennet gibi. Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum. O kanlı korku filmi oynarken olmalıydı, çünkü hâlâ oturma odasındaki kadife kanepenin üstündeydik. Kız kardeşim buradaydı, demek ki pazar sabahı olmalıydı, görevimizi yapıp annemizi aramamız gereken zamandı bu. Bu nahoş görevi her zaman beraber yürütürdük.

Yerimden kıpırdamak istemiyordum. En erken çarşamba gününe kadar. Biraz akşamdan kalmaydım.

Ama bunun ötesinde, Mal’in üstünden kalkmak istemiyordum.

“Ona ne yaptın? Dudakları hep şişip yaralanmış.”

“Öyle mi?” Mal şüphesiz neden olduğu hasarı incelemek için kafasını kaldırırken bedeni altımda kıpırdandı. “Siktir. Ah, evet. Biraz dağılmış, değil mi? Ama denemesem onun ısırılmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını nereden bilecektim?”

“Hoşlanmıyor,” dedi Lizzy. “Veya en azından, hoşlanmadığını sanıyorum. Anne hiçbir zaman ısırgan bir tip gibi gelmemiştir bana. Biraz daha... ölçülü biri.”

“Ölçülü mü?” Mal kısık sesle güldü. “Evet. Neden gidip yatağını kontrol etmiyorsun, o zaman onun ne kadar ölçülü olduğunu söylersin bana.”

Ayak seslerini, Lizzy’nin hızla nefesini tutması takip etti. “Hassiktir. Darmadağın olmuş.”

“Balkabağım gaza geldiğinde tam bir hayvana dönüşüyor.”

“Ona balkabağım mı diyorsun?” Kız kardeşimin sesi

hayret doluydu. "Sana cevap veriyor mu?"

"Eh, nefret ediyormuş gibi davranıyor. Ama gizliden gizliye buna bayıldığını biliyorum. Yüzü bütün yumuşuyor böyle."

Ah, Tanrım, yeter. Bu kızı ben büyüttüm, böyle zıvaları duyması gerekmiyordu. Üstündeki otoritem tuzla buz olacaktı. Bir gözümü zorlukla açtım. "Sessiz ol, Mal."

"Her şeyde senin hizmetkârım."

Çenemi ortadan ikiye ayıracakmış gibi esnerken, "Saat kaç?" diye sordum.

"Mal mı? Sana Mal mı dedi?" diye sordu Lizzy, arkadan gelip yanımıza yanaştı. Kız kardeşimle pek benzemeyiz. Saçları, benim havuç rengi saçlarımın aksine, güzel bir karamel rengi. Hatları da benimkilerden daha narin, ama ikimiz de annemin güçlü çene yapısına sahibiz. "Bu imkânsız."

Hah, bu eğlenceli olacaktı.

"Garip bir şekilde, bu mümkün," dedim, sesimde çok hafif bir kibir vardı. "Mal, bu kız kardeşim Lizzy. Lizzy, bu Malcolm Ericson." Kız kardeşim benim gibi bir Stage Dive hayranı değildi. Ama bu durumun onu tam bir manyak gibi davranmaktan alıkoymayacağından şüpheleniyordum.

Tam da şüphelendiğim gibi, Lizzy çılglığı bastı. Mal de ben de yüzümüzü buruşturduk. "Aman Tanrım, Anne sana bayılır. Yatak odasının bir duvarını tamamen sana ayırmıştı."

"Hayır!" Siktir, başıma gelecekleri nasıl görememiştim ben! Korkuyla nefesim kesildi. Birinin kız kardeşimi yere devirmesi gerekiyordu, hemen şimdi. Onu tuttuğu gibi bir dolaba kilitlemesi gerekiyordu. Bu onun, ama daha çok da benim iyiliğim içindi. Üstüne atlamaya çalış-

tım ama güçlü kollar beni kısırdı. "Lizzy. Kapa çeneni. Lütfen kapa çeneni. Bunu bilmesi gerekmiyor."

"Devam et, Lizzy," diye bastırdı Mal. "Tüm bir duvar, öyle mi? Bu müthiş. Kesinlikle daha fazlasını bilmem lazım."

"Hayır, değil."

"Şşş, Anne. Dinliyorum."

Kollarım Lizzy'nin ağzını kapatacak kadar uzun değildi. Mal'in kulaklarıyla yetinmem gerekiyordu. Onunla dövüştüm, ama ellerimi hemencecik bir kenara savundum, vahşi herif.

Pislik hain kız kardeşim, "İsmini çıkmaz keçeli kalemle bacağına yazardı," diye rapor vermeye devam etti. Resmen kanıtlanmıştı artık: Lizzy iğrenç bir kızdı. Konuşmaya devam ederse çok yakında tek çocuk olacaktım büyük ihtimalle. Annem çocukları olduğunun çok nadiren farkına vardığı için, Lizzy'nin kaybı onun üzerinde çok büyük bir etki yaratmazdı.

Yüzümden soğuk terler boşanarak, "Bu bir yalan!" diye haykırdım.

"Bacağının iç kısmına mı yazıyordu? Bahse girerim öyle yapıyordur, fingerdek şey seni." Mal bileklerimi tutup kendi göğsüne bastırdı. Onu eşek sudan gelene kadar dövmemi engelleyecek, etkili bir hareket oldu bu. "İçlerinden oklar çıkan küçük kalpler de çiziyor muydu?"

"Bilmiyorum." Sevgili kız kardeşim koltuğa kuruldu ve bağdaş kurdu. "Ama Anne Ericson imzası oluşturmak için çalışırdı sürekli."

"Soyadımı almak istemen beni çok etkiledi, balkabağım." Mal yumruklarımı öpmeye çalıştı. "Dalga geçmiyorum, bu müthiş bir şey. Benim için çok önemli. Ailem sana bayılacak."

Avazım çıktığı kadar, "La-la-la-la," diye şakıyarak

seslerini mümkün olduğu kadar boğmaya çalıştım.

“Ve Stage Dive kliplerini arka arkaya izleyip dururdu. O kızı öptüğün klip hariç.” Lizzy parmaklarını şaklattı, yüzü düşünceli bir ifadeyle kasılmıştı. “Şarkının adı ‘Aşkın Son Günleri’ydi, evet. O klibi izlemeyi kesinlikle reddederdi, televizyona çıktığında da odadan çıkardı.”

Mal’in bedeni altımda sarsıldı, adam katıla katıla gülüyordu çünkü. Krize girmişti. Gözleri bile akıtmadığı yaşlarla parlıyordu, pislik herif. Kocaman bir el başımın arkasını kavrayarak yüzümü boynuna bastırdı. “Ayy, Anne. Kıskanıyor muydun?”

“Hayır.” Evet. Fena halde kıskanıyordum. O öpücük benim genç ruhumu paramparça etmişti ve neredeyse bir yıl boyunca hüznü şarkılar dinlememe yol açmıştı.

“Zavallı küçüğüm.”

“Kes sesini.”

“Onu öpmek istememiştim. Ağzım kaydı,” dedi, dürüst olmaya çalışıyor ama beceremiyordu. “Yemin ederim ki kendimi senin için temiz tutmaya çalıştım. Bana inandığını söyle, lütfen.”

Ona küfrettim.

Daha da beter gülmeye başladı, kanepeyi olduğu gibi zangırdatıyordu.

Beni kısa vadede bırakmayacağı için, alev alev yanan suratımı tıpkı onun istediğı gibi boynuna gömdüm. Oadaki herkesten nefret ediyordum. Tam anlamıyla nefret ediyordum. Mal’i ısırma fikri bana çok çekici geliyordu ama o muhtemelen bundan hoşlanırdı. Geçen gece partide beni bir kez daha sıkıştırdıktan sonra dudaklarımla çenemi kemirmek için epey zaman harcamıştı. Dur durak bilmeyen öpüşleri beni neredeyse tüketmiş olsa da, bana gerçek zararı vermek kız kardeşime, kendi kanımla canıma kalmıştı.

Şimdi Mal her şeyi biliyordu. Mahvolmuştum.

"Lizzy, iyi bir kız ol ve bana bir tükenmez kalem getir," dedi Mal. "Ablanın ismini şeyimin üstüne yazmam lazım, hemen şimdi."

Yemin ederim ki gülmemeye çalıştım. Debelendim.

"Onun yerine, gidip kahve yapsam, olmaz mı?" Lizzy ayağa kalktı. "Normalde şimdiye kadar bana kahvaltımı hazırlamış olur, her pazar günü saat tam onda, biliyorsun ya. Onun üzerinde kötü bir etki yaratıyorsun, Mal."

"Gidip giyineyim, ikinize da kahvaltı ismarlarım." Sırtımı okşadı. "Müstakbel baldızımın bana şimdiden kızmasını istemem."

Lizzy mutfaktan, "Rahatsız edilmez misin?" diye seslendi.

"İnsanlar genelde ben burada bir yerlere gittiğimde epey sakin oldular. Ama bir şapkayla güneş gözlüğü takacağım. Ve gerekirse güvenlik çağırabilirim."

"Ben neden bir şeyler hazırlamıyorum ki? Sıram gelmiş olmalı," dedi Lizzy. Tavalarla kaselerin şangırtısı ve akan suyun sesi, sözlerine eşlik etti. Belki de kız kardeşim o kadar kötü biri değildi.

"Teşekkürler," dedim.

"Yaniii." Mal başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Benden birazcık hoşlanmıyordun. En büyük hayranımdın. Bana âşıkısın."

"Sana âşık değilim."

"Bana sıırıslıkam âşıkısın." Beni şöyle bir sıktı. "Ben senin her şeyinim. Bensiz kaybolursun."

Neyse ki bu sefer üstünden kalktığımda benimle dövüşmeye çalışmadı. Eski tişörtümü düzelttim ve darma-dağınık saçlarımı geriye atıp kendimi toparladım. "Saçma sapan bir gençlik ateşiydi. Burnun kalkmasın."

"Yukarıdaki mi, aşağıdaki mi?"

Homurdandım.

Mal orada öylece uzanıyordu, parmaklarını çıplak göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Ses çıkarmadan beni izledi. Gözleri çok fazla şey görüyordu. Bir saniye sonra doğruldu ve ayakları yere vurdu. Esnedi, gerindi, boyununu kütürdetti. "Biliyor musun, yıllardır ilk kez adam gibi bir uyku uyudum."

"Ben üstünde bayılmışken mi? Rahat etmiş olamazsın."

Gözlerinin altındaki gölgeler soluklaşmıştı ve Mal biraz daha dinlenmiş gibi görünüyordu, uzun kollarını geriye atıyordu. Yine de ensesini şöyle bir yokladı. "Hayır, tam olarak rahat değildim. İşe bak. Sanırım bugünden itibaren her gece kanepede uyumalıyız."

"Yatağım kırıldı."

Saçlarını geriye atıp bana gülümsedi.

"Uyumakta zorlanıyor muydun?" diye sordum.

"Biraz, galiba."

"Aklına takılan bir şey mi var?"

"Bilmiyorum. Yok bir şey." Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

"Var bir şey." Bana verdiği ilk kozdu bu. Veya kaçamak ilk cevaptı. Her neyse, bunu kullanmam gerekiyordu. "Ne oluyor sana? Sorun ne? Bazen sana bakıyorum ve sen çok..."

"Ne? Ben çok ne?"

"Üzgün görünüyorsun."

Yüzü bomboş bir ifadeye büründü ve ellerini beline koydu. Gerginlik vücudundan bir güç alanı gibi yayılıyordu. "Olan bir şey yok. Bunu tartışmak istemediğimi söylemiştim sana."

"Özür dilerim. Belki konuşmak istersin diye düşündüm."

“Tartışmak istemiyorum demek, bunu konuşmak istemiyorum anlamına gelir. Anladın mı?” Sesi sertti ve sesini bir silah gibi kullanıyordu. Buna paralel olarak da canım yandı.

Sessizce, “Tamam,” dedim.

Öfkeyle dudaklarını büzdü. “Biliyor musun, Anne, herhangi bir konuyla ilgili üstümde baskı kuracak son insan sensin. Bir anlaşma yapmıştık seninle.”

Ah, hayır, bunu demeyecekti. Çenemi öne attım. “Ve sen de bu anlaşmaya harfiyen uydun.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Partiye gittim. Rolümü oynadım.”

“Evet? Eee?”

“Ve sen tüm geceyi dünyanın en iyi sevgilisi falan olduğunu ispat etmeye çalışmakla geçirdin. O öpücüklerden bazılarını görecektim kimse yoktu, Mal. O öpücükler tamamen senin bana bir şeyler ispat etmenle alakalıydı, bunu yapmaya karar vermiştin çünkü.”

“Daha fazlasıydı.” Çenesinde bir kas zonkladı. Biraz etkileyici, biraz da korkutucu bir görüntüydü. Ama boş ver onu.

“Öyle mi?”

“Öyle tabii.”

Biraz afallamış halde ona bakakaldım. “Peki. Fark etmedim. Ama senin için endişelendiğim için birkaç çizgiyi aşıyorum diye bana saldıрма. Ben de seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum.”

Mal, “Siktir,” diye küfretti ve yüzü gerildi. Ellerini başının arkasında kavuşturdu, birkaç küfür daha mırıldandı. Sonra bakışlarını kesinlikle benden ayırmadan uzun uzun öfledi. Ruh hali değişmiş, öfkesi kaybolmuştu. Çok usulca elini uzatıp şişmiş alt dudağını okşadı. “Acıyor gibi.”

“İviyim.” Sesim titriyordu.

“Abarttım. Özür dilerim.”

Gücüm tükendi, öfkem akıp gitmişti içimden. Gözlerinde bir kez daha hüznün vardı ve bu kez tamamen benim yüzümdendi. Kendimi savunamazdım. “Başıma gelecek en kötü şey, beni öpmenin ve senden hamile kalmamla ilgili insanlara yalan söylemenin çok eğlenceli bir şey olduğunu düşünmen olacaksa, hayatım muhtemelen çok güzel geçecek demektir.”

Gülümsemesi adanmışlıktan yoksundu, bir anda geçip gitti.

“Mal, eğer konuşmak istersen, ben buradayım.” Muhtemelen çenemi kapamış olmam gerekirdi ama kapata mıyordum. “Geçti.”

Gözlerini kaçırdı.

“Dürüst olmak gerekirse, ben de paylaşmak konusunda pek iyi sayılmam.” Ellerim bunu vurgulamak istemiş gibi gerilip yumruk oldu. Kendimi son derece tedirgin hissediyordum ve çaresiz olmaktan nefret ediyordum. Neden ağzındaki baklayı çıkarmıyordu ki? Ben de sorun neyse çözmeye çalışabilirdim o zaman.

“Bu konuyu konuşmayı bırakabilir miyiz artık?” diye sordu duvara bakarak.

“Tabii.”

“Teşekkürler.” Elini uzatıp saçımın bir buklesiyle oynadı. Sonra da elini enseme kaydırıp beni kendine çekti. Kahretsin, güzel kokuyordu. Başım döndü. Belki tartışma sona erdiği için biraz rahatlamış da olabilirdim, ayırt etmek zordu. Yanağım Mal’in göğsüne bastırıldığında beynim düzgün çalışmıyordu. Kollarımı beline doladım, fikrini değiştirip beni üstünden atabilir diye ona sıkıca sarıldım.

“İlk kavgamızdı,” diye mırıldandı.

"Evet. Ben kazandım."

"Kazanmadın."

"Kazandım."

"Öff. Tamam." Kollarını bana daha da sıkıca doladı. "Bunu kazandın sayıyorum. Ama sadece bu konuda bu kadar çocukça davrandığın için."

"Teşekkürler."

Uzun uzun öfledi. "Bir daha kavga etmek istemiyorum."

Tüm kalbimle, "Hayır," diyerek ona katıldım.

Lizzy mutfak kapısından kafasını uzatarak, "Dışarı çıkmak güvenli mi?" diye sordu. Mal'e şöyle bir göz süzdü, sonra da ne yaptığını fark ederek gözlerini kaçırdı. Lizzy'i suçlamıyordum ama bundan hoşlanmamıştım. Tanrım, kendi kız kardeşimi kısıkanıyordum artık. Bu saçma bir şeydi, özellikle de Mal'in ardında bir kadınlar ordusu dolaşırken. Bir rock yıldızıyla takılmak istiyorsam buna alışmam gerekecekti.

"Ablanla benim şimdi gidip barışma seksi yapmamız gerekiyor. Bu ilişkimizin uzun vadeli sağlığı açısından çok önemli." Mal kendisiyle beraber beni de boş odaya sürüklemeye başladı. "Ama sen güzel bir kahvaltı yap ve çok güzel bir gün geçir. Bulaşıkları bırak, onları sonra ben hallederim. Seninle tanışmak harikaydı, Lizzy."

"Mal, beni boğuyorsun." Demeye çalıştığım şey buydu en azında. Yüzüm sert göğsüne öyle bir bastırılmıştı ki sesim hırıltılı çıkmıştı. Dediklerimden bir kelime bile anlamak mümkün değildi büyük ihtimalle.

"Neydi o?" Benim güzel, derin bir nefes almama izin vermek için bana ahtapot gibi sardığı kollarını biraz gevşetti. Of, oksijen, benim sevgili eski dostum.

"Neden üstüne bir şeyler giymiyorsun? Ben gidip

Lizzy'nin kahvaltı hazırlamasına yardım edeceğim," dedim.

Lizzy gözleri yuvalarından fırlar bir halde bizi izliyordu. Bu gayet normaldi, gerçekten. Görünüşe göre Mal Ericson'ın tıpkı bir kaşıntı gibi her yanıma bulaştığı, alternatif bir evrene girmiştik. Ne nefes kesici, akıl durdurucu, müthiş bir şeydi bu. O turneye çıkmadan önce bunun tadını çıkarmam gerekiyordu. Tüm hatıraları toplamam.

"Şimdiye kadar sahip olduğum en kötü kız arkadaşsın," dedi dudaklarını büzerek. Bunun büyüleyici olması gerekiyordu. Ama öyleydi tabii.

"Öyle miyim?"

"Evet. En kötüsüsün."

"Şimdiye kadarki tek kız arkadaşın benim." Sahte olsa da, olmasa da, gerçek buydu.

"Evet, öylesin." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve öpücüklere boğdu. Zavallı, ağrıyan dudaklarım dışındaki her noktayı öptü. Böylesine bir şefkat gösterisini kazanmak için ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum, ama yine de şükran dolmuştum bunun için. Kalbim sarsıldı yere yığıldı ve pes etti. Külotumun daha sert bir malzemeden yapıldığını umut ediyordum. Gerçi geçen geceyi düşündüğümde bundan fena halde şüphe duyuyordum.

Dudaklarını yanağıma sürterek, "İyi miyiz?" diye sordu.

"Harikayız."

"Tamam."

"Kıyafetlerin, Mal."

Güldü ve boş odaya girdi, Fred Astaire-vari bir dans hareketiyle kapıyı ardından tekmeleyip kapattı. Boxer şortuyla bile çok klas bir adamdı.

"Hiç böyle gülümsediğini görmemiştim." Lizzy om-

zunu mutfak kapısına dayamış, beni izliyordu. "Uçuşa geçmiş gibi görünüyorsun."

"Hah. Evet, öyle bir etkisi var."

Dikkatli ifadesini takınmıştı. Ağzını böyle büzdüğünde duyduğum herhangi bir şey pek nadiren hoşuma giderdi. Onun ablası olduğum için, bu yüz ifadesini pek görmezdim. Ama gördüğümde, bu asla iyiye işaret değildi. "Ben, şey, siz ikinizin neler konuştuğunu dinlemek istememiştim. Ama daireniz epey küçük."

"Bu konuda bana herhangi bir soru sormamanı istiyorum, lütfen."

"Sadece bir soru."

Omuz silktim.

"İkinizin arasında ne geçiyorsa, yaptığınız bu anlaşma sonunda seni üzecek mi, Anne?"

Başımı eğdim, ayağımın tabanını zeminde sürttüm. Kız kardeşimle ben birbirimize yalan söylemezdik. Bir kuraldı bu. Asla çiğnemediğimiz bir kural. Annem her ne palavralar sıkarsa sıkınsın, Lizzy ve ben birbirimize karşı her zaman dürüsttük. "Bilmiyorum."

"Sence buna değecek mi?"

Hafifçe gülümseyerek, "İki soru oldu," dedim.

"Erken alınmış bir Noel hediyesi say."

"O harika biri, Lizzy. O kadar muhteşem ki. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım."

Yavaşça başını salladı, ellerini ovuşturdu, sonra da sıkı sıkı tuttu. Kafayı yemiş annemizden miras aldığımız gergin hareketlerdi bunlar. "Seni hayata döndürmüş gibi. Evden ayrılmak sana yaramıştı ama... o, seni yeniden bulmuş gibi."

"Bulmuş mu? Ben hep buradaydım, Lizzy."

"Hayır, uzun zamandır yoktun."

Yere baktım, söyleyecek kelime bulamıyordum.

“Yani, bu sabah bize katılması için Reece’i davet edeceğimi sanıyordum.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Her şeyin bir ilki var işte. “Siktir. Onu arayacağımı söylemiştim. Tamamen unuttum.”

“Zavallı Reece. Sanırım bu onun karakterini oturtması için bir fırsat olacak.” Lizzy sırttı, sonra da durup havayı kokladı. “Pastirmalar yanıyor!”

Mutfğa koşunca tavadan duman yükseldiğini ve pastırma dilimlerinin kararıp büzüşerek unufak olduklarını gördük. Ne yazık. Ocağı söndürdüm, kahvaltıdan geri kalanları lavaboya boşalttım. Buzdolabı normalde pazar kahvaltımız için dolu olurdu. Ama bu hafta çok meşguldüm. “Boş ver, tost yeriz.”

“Özür dilerim.”

“Siz ikiniz grup çalışmasına geleceksiniz, değil mi? Çocuklar buna aldırılmazlar.” Mal mutfğa geldi, hâlâ gri bir kapüşonlu kazağın fermuarını çekmekle meşguldü. Bu adam kot pantolonla dolaşmak için yaratılmıştı, ona o kadar yakışıyordu ki bu kılık. Ve ben hâlâ zarif yatak kıyafetlerimle takılıyordum, yıkanmamıştım, saçlarım yağ içindeydi. Mal lavabodaki kavrulmuş öbeğe baktı. “Tahmin edeyim, ikinizi kahvaltıya götürüyorum en sonunda, değil mi?”

“Hayır, tost yiyeceğiz. O partiden sonra bugün çalışmanız mı var?” diye sordum. Dün geceki eğlence sabahın ilk saatlerine kadar sürmüştü. “Ne azim ama.”

“Turnenin başlamasına sadece dört gün kaldı. Zaman tükeniyor.” Mal duraksadı. “Ve dışarı çıkacağız. Sadece ekmek ve suyla hayatımı sürdürmemi bekleyemezsiniz. Erkeğini bundan daha iyi beslemen lazım, kadın.”

“Erkeğini” sözünü duyunca dizlerimin çözülmemesi için var gücümle çabaladım ve feminist hareketi elli yıl

kadar geriye götürdüm. Mal'e yakın olmak tehlikeli bir şeydi. "Kulağa harika geliyor. Hemen bir duş alayım."

"İyi fikir. Sırtını ben yıkarım," dedi, oturma odasına giderken beni takip etti.

"Neden Lizzy'nin yanında kalmıyorsun?"

"Neden senin yanında kalmıyorum ki?" Sesi kısıldı. "Senin için o özel bölgeyi dilimle temizleyebilirim. İyi iş çıkaracağım, söz veriyorum."

"Vay. Çok tatlısın." Vay canına. Destek almak için tuvalet kapısının kulpuna tutundum. "Sana söyleyecek iki kelimem var, Mal. Ölümcül. Cazibe."

Endişelerimi bir kenara savurup atarken sırtışı koca-mandı. "Bir tavşanım bile yok. Ve doğrularla yüzleşelim, o kadar güçlü değilsin, balkabağım. Gerekirse seni kolayca silahsız bırakabilirim. Çok iyi anlaşıyoruz. Hadi ama, eğlenceli olacak."

"Uff! Dur," diye bağırdım ona fısıldayarak. "Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Başımı ağrıtıyorsun."

Mal, iyice yanıma sokuldu. "Bana bak, ben çok ciddi-yim. Bugün sarhoş Anne değilsin, ne yaptığının farkın-dasın ve ben sevişmek istiyorum. Yeniden masaya otu-ralım seninle. Bu anlaşma bana uymuyor artık. Avukatımla konuşmak istiyorum!"

"Oo, sevişmek mi istiyorsun?"

"Eh, evet. Bir iki günden fazlasını boş geçmeye alışık değilim. Bu beni tedirgin ediyor." Dediğini anlatmak için olduğu yerde biraz dans etti. "Bundan hoşlanmıyorum. Hadi, Anne. Dostuna yardım et. Bu sana iyi gelecek."

"Bu şimdiye kadar duyduğum tartışmasız en roman-tik şey. Şu anda bacaklarımın senin için ardına kadar açıldığını hissedebiliyorum."

"Ne istiyordun, aşkla ilgili zırvallıklar mı?"

"Hayır." Ama içimde, derinlerde korkunç bir şey *belki*

diye fısıldadı. O şeyin çenesini kapaması gerekiyordu.

"Bir şarkı mı istiyorsun? Sorun değil. Davie'den sana bir tane yazmasını isterim sonra." Ellerini tuvalet girişinin iki yanına dayadı. "Dün gece canının çektiğini biliyorum. Ama ayık olmanı istiyordum. Şimdi öylesin. Seni istiyorum. Beni istiyorsun. Sevişelim."

Kalbim beşinci vitese geçti ama sakın olmak için kendimi zorladım. "Haklısın, dün gece canım çekiyordu gerçekten de. Hâlâ istiyorum. Ama doğru zaman değil, Mal. Kız kardeşim burada."

"Hemen gelirim." Kaşlarını çattı. "Bir saniye, öyle demek istememiştim. Hızlı ama müthiş olacak. Anne; öpüşmemi beğenmeyebilirsin ama sana söylüyorum, oral seks becerilerim müthiştir. Aşağılarda pisleşmekle ilgili her şeyi bilirim. Bırak sana göstereyim, lütfen?"

"Mal..." Bana yalvaran gözlerle baktığında ne diyeceğimi düşünemiyordum bile. Kendi ruh hali gibi, benim de duygular arasında son sürat dolaşmama neden oluyordu. Öfke, şehvet ve gülme hissi birbirine karıştı. "Lizzy mutfakta. Konuştuğumuz her kelimeyi duyabilir."

"Tuvaletin kapısını kapatırız, duşu açarız. Su akarken hiçbir şey duyamaz."

"Tanrım, kafamı karıştırıyorsun. Sen buraya geldiğinden beri başımın dönmeyi bıraktığını sanmıyorum."

"Kafan sonra da karışabilir. Ama şimdi suratıma boşalır mısın, lütfen?"

Tam o anda nefes nefese kalmaya başladım. Tahrik yarışı kesinlikle önde götürüyordu. Neyse ki bol tişörtüm sert göğüs uçlarımı gizliyordu. Hâlâ gücüm varken onu bir elimle geriye ittim. "Bunu sonra, yalnız başımızayken konuşuruz. Git ve müstakbel baldızınla kaynaş. Lütfen."

"Peki." Tüm bedeni gevşedi. "Ama çok şey kaçırıyor-sun."

"Bundan şüphem yok."

"Sonra bu moda giremeyebilirim bile, Anne. Fırsatı tamamen kaçırsın ve hayatın mahvolur."

"Kendimi uyarılmış sayıyorum."

"Son şansın." Kocaman, pembe dilini bir köpek gibi sarkıttı. Gerçi muhtemelen biraz fazla abartıyordu. Köpekler bu konuda, bu kadar açık olmazlardı büyük ihtimalle. "Görün mü? Ehey ujun."

"Şunu benden uzak tutar mısın?" dedim gülerek.

Mal bunu yapmak yerine enseme tuttu, uzun, nemli dilini boydan boya yüzümün yanında gezdirdi. Bu saldırıyla donakaldım. "Böyle bir şey yapmadın bana."

"Bu bir sevgi gösterisi. Herkesin üstüne salyalarımı böyle akıtır mıyım sanıyorsun?"

"Sen... Bir şey diyemiyorum bile."

"Suratlarını yalamam için cinayet işleyebilecek kadınlar var. Tükürüğüm sana bulaştığı için ne kadar şanslı olduğunu idrak etmeye başlayamıyorsun bile. Şimdi sen de beni yala." Israrla çenesine işaret etti. "Anne, yap şunu. Hemen yap, kadın, ben gücenmeden önce."

Kıkırdadım ve tüm bedenim tepki gösterdi. Tehlikeli bir hal alıyordu bu durum. "Tualete gitmem lazım. Git. Beni güldürmeyi bırak."

"Seni güldürmek hoşuma gidiyor."

"Evet, eh, pantolonuma işemem pek hoş bir şey olmaz. Devam et."

"Bir saniye." Sesini keserek bileğimi tuttu. Şaklabanlıktan sakinliğe anında geçişi muhteşem bir şeydi. "İlk olarak, bu kadar bilgi vermen gerekmiyordu. İkincisi, sen ve Lizzy benimle grup çalışmasına geliyor musunuz?"

"Bunun sorun yaratmayacağından emin misin?"

"Evet."

"O zaman seve seve geliriz," dedim başımı sallayarak.

Yaşadığım en mutlu, en mükemmel an olması gerekiyordu o anın. Hem kalbim hem de böbreklerim aynı anda dopdoluydu. “Önce bir telefon etmemiz lazım, sonra gidebiliriz.”

“Güzel. Üçüncüsü, dün gece öpücüklerimi beğenmemle ilgili yalan söylediğini itiraf et bana.” Bakışları beni olduğum yere kilitledi.

Bunu inkâr etmenin manası yoktu artık; ondan hoşlanıyordum ve onu o kadar istiyordum ki canım yanıyordu. Onunla yalnız başına kaldığım anda kontrolden çıkmıştım. Çenesini kavrarken parmakları hâlâ bileğime sarılmıştı. Kirli sakalı avucumu kaşındırıyordu ve teninin sıcaklığı muhteşemdi. Ama yetmiyordu bu. Ben de bir şey vermeliydim ona. Bana verdiği o delice, kafa karıştırıcı, arzulu neşenin bir kısmını. Uzanıp yanağına dikkatlice bir öpücük kondururken kımıldamadan durdu. “Haklısın, yalan söyledim.”

Ağzının kenarındaki gergin çizgiler gevşedi. “Yalan söyledin.”

“Evet. Özür dilerim. Beni bir şekilde sersemlettin ve... Her neyse, sen harikasın.”

Yumruklarını havaya kaldırdı. “Biliyordum işte! Harikayım.”

“Öylesin.”

Basit bir ifadeydi bu ama yine de gözleri ıslıl ıslıl olmuştu. “Teşekkür ederim, balkabağım.”

Gülümsemesi... söyleyecek söz bulamıyordum.

Bölüm 13

Yatak odamda, darmadağınık olmuş yatağımın köşesine tünemiş bir halde annemi aradık. Mal oturma odasında, elinde bir fincan kahveyle televizyon izlemekle meşguldü.

Başımı salladım ve Lizzy cep telefonunu çıkardı, numarayı seçti ve telefonu hoparlöre ayarladı. Sonra da aramızda tuttu. Tüylerim diken diken oldu. Hava aynı anda soğuk ve sıcak geliyordu bana. Nefret ediyordum bundan. Tüm kalbimle nefret ediyordum. Ama annem kafamın içinde öfke ve kızgınlıkla öyle bir bütün olmuştu ki onu bu duygulardan ayıramıyordum. Bir gün değişecekti bu.

Lizzy günüşiği kadar mutlu bir sesle, "Selam, anne," dedi. Annemi şimdiden affetmişti. Ben hâlâ o yoldaydım.

"Selam, kızlar. Nasılsınız?" Ses tonu bile tüm olanları yeniden hatırlatıyordu bana. Karanlıkta onunla birlikte oturmak, bir kaşık daha yemesi için ona yalvarıp yakarmak, onu yataktan çıkarmak, belki de duşa sokmak, insan gibi davranmasını sağlamak. Bir yetişkin gibi davranmasını ve ben çocukluğumu yaşayabileyim diye kızlarına bakmasını sağlamak.

"Harikayız, anne," dedim, sesimin normal çıkması için elimden geleni yapıyordum. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. İşler iyi gidiyor."

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım, hâlâ bir işi olduğu ve kendi geçiminden kendisi sorumlu olduğu için rahatlamıştım. Bu iyiydi. Yıllar boyunca ben hesaptan geriye kalanlarla ve babamın bize göndermeye kıydığı paralarla geçinmeye çalışmıştım.

“Okul iyi gidiyor.” Lizzy telefonunu diğer eline aldı ve bu arada okuldan bahsetmeye devam etti. Sonra kolunu bana doladı ve sırtımı sıvazlamaya koyuldu. Tatlı bir hareketti bu ama o anda dokunulmak bir işime yaramıyordu.

Kız kardeşim böyle sohbetlerde çok iyiydi. On dakika boyunca gevezelik edebiliyordu. Ve gerçekten de on dakika, haftalık bir ev araması için yeteri kadar uzun bir süredir, değil mi?

Lizzy kendini tükettiğinde en sonunda, “Senden ne haber Anne?” diye sordu annem.

“İyiyim.”

“Anne biriyle görüşüyor,” diye araya girdi Lizzy.

Ona bir bakış attım. “O kadar ciddi bir şey değil.”

“O gerçekten harika biri anne. Anne’den o kadar hoşlanıyor ki gözlerinden okuyabilirsin.”

“Ah,” dedi annem, bunu bir an sessizlik izledi. “Dikkatli oluyorsun, değil mi Anne?”

Bu soru pek çok anlam taşıyabilirdi ama annemin ne demek istediğini tam olarak anlamıştım. Erkeklerin benim ezeli düşmanım olduklarını unutmuş muydum? Babamın bizi nasıl terk ettiğine baksana! Komik olansa, gençlik yıllarımdan aldığım ders, annem ne demek isterse istesin, erkeklerin kötü insanlar oldukları değildi.

“Evet, anne.” Yeni şekillendirdiğim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve oturduğum yerde doğruldum. “Her şey yolunda.”

Annem hafifçe iç çekti. “Güzel. Ben istemezdim...”

“Bizi kahvaltıya götürmek için bekliyor aslında, anne. O yüzden gitsek iyi olur.”

“Pekâlâ, siz ikiniz Şükran Günü için eve gelmek ister misiniz diye sormak istiyordum ama?” Sesi umutlu, yalvarır gibi çıkıyordu. “İkinizi de görmek harika olurdu.”

“Şükran Günü mü?” diye sordu Lizzy, daha önce duymamış gibi. “Düşünürüz... tabii.”

Boş versene.

“İşten zaman bulabileceğimi sanmıyorum, anne,” dedim. “Üzgünüm.”

Annem küçük, üzgün bir ses çıkardı ve ona karşı çok uzun zaman önce sertleştirdiğim kalbim durdu. Hafif bir suçluluk hissettim ama beni geri döndürecek kadar değil. Kesinlikle değil. Artık kendi hayatım vardı.

“Ama Anne, hiç izin almıyorsun,” dedi annem. “Bu senin için iyi olamaz.”

“Reece’in bana ihtiyacı var, anne.”

“Birkaç tatil alman lazım. Onun seni kullanmadığından emin misin?”

Telefona öylece bakakaldım.

“Öff, kahretsin, anne,” dedi Lizzy. “Şarjım bitmek üzere. Çok üzgünüm.”

“Telefonunu şarja takmayı hep unutuyorsun.”

“Biliyorum. Bak, seni seviyoruz. Seninle konuşmak harikaydı. Gelecek hafta yine görüşürüz.”

“Tamam, kızlar. Kendinize iyi bakın.”

Lizzy şovu sürdürerek, “Güle güle,” diye haykırdı.

Ben de aynı kelimeleri sessizce söyledim. Gerçekten de yapabileceğimin en iyisi buydu. Şükürler olsun, bir haftayı daha atlatmıştık.

Lizzy çağırıyor bitirdi, elini şiddetle sırtımda yukarı aşağı gezdiriyordu. Bakıma ihtiyacım varmış gibi. Onu karşıma oturtup regl olmanın ne demek olduğunu an-

latan bendim. Ah, seksin de. Ödevlerini kontrol etmiş, zamanında yaptığından emin olmuştum. Kendi kendime bakabiliyordum ben. Annemle yaşadığım sorunu henüz atlatamamıştım yani. Bunu da yapacaktım.

“Eve gitmiyoruz,” dedi.

“Mümkün değil.” Ayağa kalktım, gri kazağımı ve taytımı düzelttim. Yatak odasının kapısını açtım. Mal kanepede oturmuş, televizyona bakıyordu.

“Hey, hazır mısınız?” diye sordu.

“Ever. Tamamız.”

Başını yana eğdi. “Ne oldu, balkabağım?”

Kendimi zorlayarak gülümsedim ve ona doğru yürüdüm. Benim gülmemi istememi sağlıyordu. Tam olarak yalan sayılmazdı bu. Ama gözlerindeki endişeli ifade kaybolmamıştı.

Ama annem bunu mahvetmeyecekti.

Ona yanaştım, ellerimi kanepenin arkasına koydum. “Selam.”

“Selam,” dedi, kollarımı tuttu. Dokunulmak istemememe rağmen, bu temasla içimde bir şeyler çözüldü. Onun yakınlığı yüzünden.

“Bir öpücüğe ihtiyacım var.”

“Öyle mi? Şanslısın o zaman. Senin için sonsuz bir öpücük stokum var.”

Tanrım, o kadar tatlıydı ki.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, başlangıç için onu hafifçe öptüm. Elleri saçlarımın içine kaydı, başımı tuttu. Sonra dili ağzımın içine girdi. Ilık, parlak bir mutluluk doldurdu beni. Sihirliydi bu adam. En azından, sihirli bir dili vardı. Ve hayat da bundan ibaret değil miydi zaten? Hayır, tamam. O mantıkla ilerlemeye çalışmayın.

“Hmm.” Mutlu olduğum yeri bulmuştum.

Dudaklarını birbirine sürterek, "Ortalama bir çaba," dedi. "Ama biraz alıştırma yapsan fena olmaz."

"Haha."

"Kötü haberler mi aldın?" diye sordu.

"Hayır. Annem başımı ağrıtıyor sadece." Evet, kayıtlara geçsin, paylaşmıştım bunu.

"Öyle mi?"

"Evet. Gidip kahvaltı yapalım. Provana geç kalmanı istemem."

Dikkati kolay dağılmıyordu. "Bana üzgün bakma, Anne. Üzgün olmana dayanamıyorum."

"Sen iyileştiriyorsun beni."

"İyileştiriyorum tabii. Son zamanlarda beni gördün mü sen?" Sırıttı, ben de güldüm. "Bu daha iyi. Hadi, gidelim. Aksi takdirde öpüşmeye devam edersek, yataktan başka bir yere gidemeyeceğiz."

Bölüm 14

Grup çalışmasına on dakika geç kalmıştık ve hepsi Benedict usulü yumurtaların suçuydu. Mal, sırtını odaya vermiş bir şekilde, başında bir beysbol kasketiyle oturmuştu. Ama garson onu tanıdı ve sessizce ondan imza istedi. Mal kadına yüklü bir bahşiş bıraktı. Masadan kalkarken kadının gözlerinin aşkla parladığını gördüğümünden emimim. Lizzy de ondan farksız değildi pek. Tabii Mal onun gönlünü kazanmak için çok uğraşmış, eğitimi ve genel olarak hayatıyla ilgili sorular sormuştu. Bu ilgisinde dürüsttü, dimdik oturuyor, verdiği cevapları dikkatle dinliyordu. Lizzy ayrıca onun, içi insanlığın bildiği her türlü aksesuarla donatılmış kocaman siyah Jeep'ine de hayran kalmıştı.

Ama gösterişli arazi araçları bir yana, Mal Ericson gurur duyulacak bir adamdı. Kalbim de, hormonlarım da onu çok ciddiye alıyorlardı. Yüzeyde tüm temkinli davranışlarım uçup gitmişti. Mal benim sahibimdi ve kahvaltı boyunca dizimden ayırmadığı eline bakılacak olursa, bunun farkındaydı da. Garip bir şekilde, bundan endişelenmiyordum.

Annem yüzünden gerginmişim, boş versene. Mal bana gülümserken, bunların hiçbirisi önemli değildi benim için.

Stage Dive, ırmağın yanındaki eski bir binada pro-

va yapıyordu. Mal o muazzam boşluğa adım attığımız anda profesyonel moda geçti. Fark muazzamdı. Yüzümün yanma çabucak bir öpücük kondurdu ve adamların beklediği yere doğru gitti. Alanın bir köşesinde bir sahne kurulmuştu. Amplifikatörler ve düzenekler yerde yatıyorlardı. Kablolar her yöne doğru kıvrılıyordu. Birkaç yardımcı veya ses teknisyeni, artık her neyse, oradan oraya koşturuyorlardı.

Mal parmaklarını esnetti ve bileklerini gererek kaslarını ısıttı. Sonra kapüşonlu kazağını çıkardı ve parıldayan bir bateri takımının arkasına oturarak parmaklarının arasında bir baget çevirmeye koyuldu. Adam kesinlikle havaya girmişti, enstrümanına odaklanmıştı. David ve Ben gitarlarıyla ilgileniyorlardı, tellerini çekiyor ve akort ediyorlardı. Jimmy nedense sınav çekiyordu. Bir sürü. Sonra kalkıp diğerlerine Mal'in bateri setinin etrafında toplanmaları için işaret etti.

Lizzy ve ben, salonun gerisine yakın bir yere istiflenmiş birkaç kolinin üstüne oturan Evelyn ve Lena'ya katıldık.

Elleri üstünde oturan ve ayaklarını savuran Evelyn, "Selam, Stage Dive hayranları ve akşamdan kalmalar. Pazar sabahınız nasıl geçiyor?" diye sordu.

"Güzel." Evelyn ve Lena'ya gülümseyerek selam verdim. "Siz nasılsınız, Bayan Ferris?"

"Kendimi çok evli hissediyorum, sorduğun için sağ ol. Sen ve Mal nasılsınız?"

"Ah, iyi. Çok iyi." Her şey yolundaydı. Kıcımı bir kutunun köşesine park ettim. "Bu kız kardeşim Lizzy. Portland Üniversitesi'nde okuyor. Lizzy, bu David'in eşi Evelyn, ve Lena, Jimmy'nin..." sesim kesildi.

"Asistanı. Selam." Lena çenesini eğdi.

"Selam." Lizzy ona el salladı.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Evelyn. "Anne, onlar çalmaya başlamadan, çabucak. Bana seninle Malcolm'un hikâyesini anlat. Hâlâ nasıl beraber olduğunuzun öyküsünü dinlemedim tam olarak. Ama Lauren Mal'in senin evini işgal ettiğinden bahsetti."

Zihnim karmakarışık oldu. Bir sonraki hayatımda kesinlikle daha az stres yapıp daha çok hazırlanacaktım. "Ah, şey, biz geçen gece senin evinde tanıştık ve işler oradan yürüdü."

Lizzy bana, tamamen yok saydığım, uzun uzun bir bakış fırlattı.

Gözleri hayretle kocaman açılan Evelyn, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet, bu kadar," dedim.

Memnun olmuş gibi görünmüyordu.

"Ne bu, Evelyn, sorguda mıyım?" diye sordum gülererek.

"Evet, sorgudasın," dedi Evelyn, umut dolu bir gülümsemeyle. "Beni bilgilendirir misin lütfen?"

"O gerçekten harika biri ve evet, kendini benim evime taşıdı sayılır. Ama onun orada olmasına bayılıyorum. O harika biri, biliyor musun?" Tanrım, bu kadarının yeterli olmasını umuyordum. Konuyu değiştirmenin tam zamanıydı. "Ee, sen neden hâlâ bir kafede çalışıyorsun?"

"Beni faka bastırdın," dedi Evelyn. "Karışık bir durum. Aileme borçluydum ve o parayı seksi, zengin kocamın onların ellerine sayması yerine benim kazandığımı görmeleri önemliydi. Ailemle işler rayına girdi ve ben başka şeylerle ilgileniyorum artık. İnsanların benim çalıştığımı öğrenince verdikleri tepkiler hep komik geliyor bana. Sanki ben evde oturup David'in parasını harcamalıymışım gibi. Boş versene. İki dakikada sıkıntıdan patlardım."

Evelyn başını salladı. "Her şey sorunsuz ilerliyor demek değil tabii bu. Manyak hayranın teki için ve fotoğrafçı olacak bir pislik için yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldık. Bir süreliğine güvenlikçi Sam'in ben işe giderken benimle takılması gerekti. Bundan hoşlanmıyordum ama yapacak bir şey yoktu. Ben ilginç bir şey yapmamayı sürdürünce de paparaziler peşimi bıraktılar. Beni rahatsız eden kim varsa dükkâna girmeleri yasaklanıyordu. Bunun kolay olduğunu söylemiyorum ama kendi hayatımdan sorumluyum."

"Evet," dedim. "Öylesin."

"Bunu sen de yakın zamanda fark edersin büyük ihtimalle. O çocuklardan biriyle çıkmak canını sıkabilir ama buna değiyorlar. Şimdi sana dönelim. Mal birdenbire seninle yaşamaya başladı. Onu daha önce aynı kızla iki kez bile yan yana görmedim. İmkânsız diye düşünüyordum." Durdu, bu bilgiyi vurgulamak için gözlerini dikip bana baktı. Kalbim göğsümün içinde büzüşür gibi oldu. İş sıradana döndüğünde ve Mal benimle evcilik oynamaktan sıkıldığında ne olacaktı?

"Anne? Orda mısın? Daha fazlasını söyle bana, lütfen."

"Pekâlâ..." Olduğum yerde çırpınasım vardı ama bunu yaparsam çok fazla şeyi açık ederdim. "Epey ikna edici biri. Ve... o Mal Ericson. Yani, evet. Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Duraksadı. "Gerçek aşk hikâyen bu mu yani? Bu gelmiş geçmiş en kötü masal. Sana her şeyimi anlattığımı düşünüyorum da."

"Gözleri kalabalık bir odada birleşti," dedi Lena, cep telefonuyla oynuyordu.

"İlk görüşte aşk mıydı?" diye sordu Evelyn.

"Kesinlikle. Yerin sarsıldığını hissetmedin mi?"

“Demek o yüzdendi. Anladım.” Evelyn gri ceketinin içinde büzüldü. “Tamam, ben kendi işime bakacağım. Siz ikiniz mutlu olduğunuz için sevindim.”

Kalbimde devam eden hüznü umursamayarak “Teşekkürler,” dedim. Ânı yaşamam gerekiyordu sadece. Hâlâ yapabiliyorken, onunla beraber olmanın tadını çıkarmam. Tabii. Sorun değildi.

Bu arada, Lizzy benim gibi oturmamıştı. Ayaktaydı ve sahneye bakıyordu, bir şey onu büyülemiş gibiydi. Veya birisi. Adil olmak gerekirse, müthiş bir görüntüydü. Grup konuşmayı bitirip dağılmıştı ve herkes yerine geçiyordu. Ve sonra Mal ritmi verdi ve bam! Müzik gümbürdemeye başlayıp salonu doldurdu. Evelyn’in, çocuklar çalmaya başlamadan önce konuşmak istemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Gitarlar çığlık çığlığa haykırmaya koyuldu ve baslar öyle bir gümbürdüyordu ki kaburgalarım sarsılıyordu. Davullar çalıyordu ve müziğin ritminin kalbimle uyumlu attığını hissediyordum. Sonra Jimmy söylemeye başladı. “Gelip giden bir duygum var, on kırık parmak ve kırık bir burun...”

Favorilerimden biri olan *San Pedro* albümünden, eski bir şarkıydı bu. Geleceğin ben ve Mal’le ilgili getireceklerine dair tüm düşünceler kafamdan silindi. Mal’in çalışması ve müzik, hareketlerinin akıcılığı ve kusursuz dikkati beni benden almıştı. Enerjisi. Nakarata vardıklarında, gülümsemekten yüzüm ağrıyordu artık. En sonunda dördümüz birden ayağa fırlayıp onları alkışladık. Jimmy usulca gülüp eğildi. Sahnenin yan tarafına toplaşmış bir grup bize ters ters bakmaya koyuldu. Sıkıntılarının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“O grubun menajeri Adrian ve müzik şirketinden birkaç adam,” dedi Evelyn buz gibi bir sesle. “Sana tavsiye, onlardan uzak dur.”

"Adrian hıyarın tekidir." Lena tahta kutulardan birine kuruldu. "Ama müthiş bir menajerdir."

Sözü geçen adam orta yaşlardaydı, bir iş gömleği giyiyordu ve boynuna kalın, altın bir zincir takmıştı.

"Dün gece orada mıydı?"

"Hayır." Evelyn saçlarını öfkeyle omzundan aşırı. "Adrian ve ben anlaşılamayız. Grubun ilişkilerle zaman kaybetmek yerine müziğe odaklanmalarını tercih ediyor."

"Senin David'i ayartman son albüme ilham vermemiş gibi," dedi Lena.

"Aynen öyle. Bana teşekkür etmeli." Evelyn kahkahayı bastı. "Canını sıkarsa Mal'e haber ver, Anne. O onunla ilgilenir."

Dört saat sonra grup en sonunda çalmayı bıraktı ve enstrümanlarını yardımcılara verdiler. Boğazım bağarmaktan kızarıp şişmiş, ellerim alkışlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Gerçek bir konsere gidebilirim Tanrı yardımcım olsun. Şarkıların çeşitli bölümlerindeki kusurları gidermek için çalışırken biraz duraklamalar olmuştu. Sonra toplantılar yapmışlardı, kendi aralarında ve ayrıca müzik şirketinin bazı elemanlarıyla görüşmüşlerdi. Önlerinde butonlar ve kadranslar olan ses teknisyenleriyle çalışarak efektlerle oynamışlardı. Biz hanımlar da dans etmiş, bağırarak ve çok eğlenmiştik. Grubun her bir üyesi o kadar yetenekliydi ki.

Ama Mal... Apartmana geri dönmemiz ve yatağımın enkazını mahvetmemiz gerekiyordu.

Yanına geldiğimizde saçları terden koyulaşmıştı, üstündeki tişörtü çıkarıp atalı da çok olmuştu. "Eğlendiniz mi?"

"Evet, eğlendim," diye gıkıldadım.

"Sesin mi kısılıyor senin? Orada çılgılık atanın sen olduğunu sandım." Kapüşonlu kazağını giydi.

"Aman Tanrım, ünlü David Ferris mi bu?" Evelyn üstünde oturduğumuz kutulardan birinin üstüne çıkmıştı. Kocasını sadece başını salladı ve gözlerinde eğlenir bir ifadeyle kollarını açtı. Evelyn, David'in üstüne atladı ve David hiç zorlanmadan onu yakaladı. Evelyn bacaklarını David'e sardı ve dudakları birbirine yapıştı.

"Bir oda bulsanıza," diye homurdandı Ben.

Mal bana bagetlerini verdi. "İlk Stage Dive konserinden bir hatıra."

Biri güldü ama umurumda değildi bu. Bagetleri göğsüme bastırdım. "Onları her zaman saklayacağım."

"Dün gece biz çalarken bizi dinledi." Jimmy gruptan geride kalmış, kollarını kavuşturmuştu. Keyifli ruh hali kaybolmuş gibiydi.

"Akustikti o," dedi Mal. "Ve ben de aşkıma bir çift dandik fırça verecek değilim, değil mi? Onun zevklerine sahip bir kıza sadece uzun, sert, aletime benzeyen objeler yakışır."

"İkinizi işittim." David eşini dikkatle yere indirdi, bir kolunu belinden ayırmadı.

Başımı hızla kaldırdım. "Ne?"

"Ooo, ne oldu?" diye sordu Lena, kulaklarını tıpkı yavru köpekler gibi havaya dikmişti.

"Yatağı kırmışlar." Evelyn'in yüzündeki o ifade... Tanrım, bunu asla atlatamayacaktık. "Buna inanabiliyor musun?"

Mal yüksek, gururlu bir sesle, "Kıracaktık tabii. Bina-yı yerle bir etmediğimiz için şanslılar," dedi ve eğilerek selam verdi.

David başını salladı. "Siz ikiniz ilginç bir şey yaptığınız anda Lauren sabahın köründe eşimi arıyor. Taşmsanıza."

"Anne orayı seviyor," dedi Mal. "Acelemiz yok."

“Güvenliğiniz bok gibi. İnsanlar orada yaşadığınızı bildiği anda özel hayatınız kalmaz. Ve o apartmanlar ne kadar da ufak öyle?”

“Sakin ol, Davie. Düşünürüz. Siz o malikanelerinize ve havalı hayatlarınıza o kadar bağımlısiniz ki. Anne ve ben bir karton kutuda yaşayabiliriz ve bunu fark etmeyiz bile, aşkımız o kadar efsanevi işte. Bu doğru değil mi, balkabağım?”

“Ee, evet?”

“Gördün mü?” diye öttü Mal. “Benim için deliriyor, kafayı yiyor. Böylesi bir teslimiyetin karşısında maddi şeylerin hiçbir önemi yok.”

David sadece başını sallamakla yetindi.

“Her neyse.” Ben elini kısa saçlarında gezdirdi. “Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yiyip içecek bir yer bulacak mıyız?”

“EVET.” Lizzy’di bu. Gayet gürültücü ve azimli görünen bir Lizzy.

Başının gözleri ani bir ilgiyle Lizzy’nin üstünde gezindi. Dudakları usulca, şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eh, tamam o zaman.”

Kırmızı alarm. Tamam falan değildi. Küçük kız kardeşim ondan en az sekiz yaş büyük olan biriyle takılmayacaktı. Kendi kalbimin aptallık etmesini istiyorsam, bu bana kalmıştı. Lizzy’nin canını yakmak isteyen birinin cesedimi çiğnemesi gerekecekti.

“Okula dönmen gerekmiyor mu, Liz?” diye sordum.

“Hayır, iyiyim.”

“Yapman gereken bir ödevin vardı galiba?” Gözlerimle çok şey anlatıyordum.

Kesinlikle umursamadı. “Yok.”

“Lizzy.” İsmi, sıkıığım dişlerimin arasından söyledim.

Saldırgan tutumu fark eden Mal, “Hanımlar, hanım-

lar." dedi. "Bir sorunumuz mu var?"

Müzik şirketinin yöneticileriyle takılan bir kadın bize yanaştı, yüksek topuklu çizmeleri yerde takırdıyordu. Gülümsemesi kararsızdı. Kadın muhteşemdi, göğüsleri benimkilerden yaklaşık bir milyar kat daha büyüktü, ki bu pek imkânsız bir şey değildi aslında ve sarı saçlarını havalı, peri masallarından fırlamış bir stille kestirmişti. "Mal?"

Mal olduğu yerde döndü ve kızı görünce tüm yüzü aydınlandı. İçim düğümlendi. Evet, tamam. Biraz kıskanmış olabilirim.

"Ainslie, ne zaman geldin sen? İyi görünüyorsun." Son derece mutlu geliyordu sesi. Sarıldılar. Sonra biraz daha sarıldılar. Kız kıkırdayıp iç çekti ve Mal'e yaslandı. Hassastır, o sürtük benim gözlerimin önüne benim sahte erkek arkadaşımı mı yokluyordu? Bacağına sür-tünüyordu resmen. İkisinin arasındaki dinamiğe bakılacak olursa, ilişkilerinin ne düzeyde olduğundan şüphe yoktu. Mal'in seks arkadaşlarından biriyle karşılaşmış-tım sonunda. Öyle olmak zorundaydı. Şaşırmam aptallık olurdu ve duygularımın incinmesine hakkım yoktu. Ne yazık ki, bu durum çektiğim acıyı ortadan kaldırmadı.

Diğer kadınların bakışlarını üstümde hissedebiliyordum, kafatasıma delik açıyorlardı sanki. Bakışlarını onlara iade edemezdim. Mal kaşıntısını giderecek birini bulmuştu şüphesiz. Bu arada, yüzüm alev alev yanıyordu. Tüm bu olanlar çok korkunç ve utanç vericiydi.

Lizzy, âşıkların kavuşmasını bölerek, "Hey, Mal," dedi. "Anne'in arkadaşı Reece'i de yemeğe davet edelim mi? Genelde pazar günleri bizimle takılır."

Ah, küçük, sadık, harika ortalık bulandırıcısı. Bu fikri beğenmişim ama niyetini değil. Korumaya ihtiyacım yoktu.

“Reece meşgul olacağını söylemişti galiba,” dedim.

Kız kardeşim koca gözlü masum kız rolünü o kadar iyi oynuyordu ki. “Gerçekten mi? Neden onu arayıp sormuyorsun, Anne?”

Başımı salladım. “Belki başka...”

“Hayır, olmaz, Lizzy. Demek istediğim, arabada yer olacağını sanmıyorum.” Mal kollarını kadından ayırmamıştı. Sonra arkadaşlarının hoşnutsuz ve meraklı suratlarını fark etti. Bir an için kafası karışmış gibi görünüşü, gözlerini kırıştırdı, alını kırıştı. Sonra kadından uzaklaşarak bir adım geri attı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Dağılmıştı. Sahte ilişkimiz aklından uçup gitmişti. Ayakkabıları rahatsız rahatsız kıpırdandılar.

Ayrıca, görünüşe göre Reece’i kışkırtma fikri ona çekici gelmiyordu artık. Ama ben de Reece’i aramak istemiyordum. Ben olanlarla gayet mutluydum. Her şekilde, şu anda bunun pek önemi yoktu. Her şeyi değiştirmişti bu kadın.

Ainslie bir elini Mal’in koluna dayadı. “Bir sorun mu var?”

“Sıkıntı yok,” dedim, gözyaşlarına boğulmak üzere değildim. Eski binada hava gerçekten tozluydu sadece. “Sen neden arkadaşınla bir içki içip sohbet etmiyorsun?”

“Bir şeyler yapacağımızı sanıyordum,” dedi Mal.

“Evet, ama...”

Mal, temkinli gözleriyle bana baktı. Sonra bakışları dosdoğru içimden geçti. Orada yoktum bile. Her ne düşünüyorsa, yüzünden okunmuyordu. İsteddiği herhangi bir şeyi, istediği anda elde eden biri için, bariz bir sevişme teklifini reddetmek kolay olmasa gerekti. Dürüst olalım, Mal’in kendi dürtülerini kontrol altında tutma kabiliyeti en iyi ihtimalle sınırlıydı.

“Özür dilerim, adın neydi?” diye sordu Ainslie. Kadın

gayet nazikti, kaba davrandığını söyleyemezdim.

"Ainslie, bu Mal'in yeni kız arkadaşı, Anne. Anne, bu Ainslie." Harika, Evelyn bile tanıyordu bu kadını. Bir müdavim olmalıydı. Hani Mal aynı kadınla iki kez görülmezdi?

"Kız arkadaş mı?" Ainslie tedirgin tedirgin güldü, gözleri grubun üstünde dolaştı. Kimse gülmedi. Vay anasını, çok tuhaf.

Mal yanına yanaştı. "Bir arkadaşına merhaba diyordum sadece. Sorun ne?"

"Sorun yok. Her şey yolunda."

"Evet, kesinlikle var, yoksa bana böyle bakmazdın sen," dedi, ses tonu vahşiydi, öfkeliydi. Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi.

"Benimle o ses tonuyla konuşmana gerek yok," dedim. "Özellikle de diğer insanların önünde. Arkadaşınla çık, güzel zaman geçir. Bunu sonra tartışabiliriz."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ainslie kocaman bir adım geriye attı. Zavallı kadın.

Ama Mal gruba bakındı, öfkelenmişti ve kafası karışmıştı. Boynunda bir damar patlayacakmış gibi görünüyordu. "Siktir."

Dönüp sahneye doğru seğirtti, yardımcılarından birine havlar gibi ona baget getirmesini emretti. Kısa zaman sonra davulların gümbürdemesi bir kez daha depoyu doldurdu. Herkes başka bir yöne bakıyordu. Ne felaket ama.

Davie, Jimmy'e baktı. Kardeşi başını salladı ve o da sahneye doğru gitti. Ben onu izledi, Ainslie ise sadece müzik şirketi çalışanlarına doğru süzülmele yetindi.

"Siktir, unuttum." Evelyn aklına ani bir fikir gelmiş gibi dramatik bir tavırla başını tuttu. "Biz kadınlar, hepimizin gidip Lauren'le buluşması lazım. Kızlar gecesi var."

“Öyle mi?” diye sordu David.

“Evet.” David’e delici bir bakış fırlattı. “Erken başlıyoruz.”

David anlamıştı. “Tamam. Evet.”

Gittiğimize dair pek bir şey hatırlamıyorum. Evelyn ve Lizzy’nin arasındaydım, dışarıda bekleyen kocaman, siyah bir Escalade otomobile doğru son sürat sürüklendim. Arabanın yanında bekleyen iri, kel adam garip bir biçimde tanıdık geliyordu.

“Selam,” dedim. “Geçen gün kapıma sürgü takmamış mıydın?”

“Evet, hanımefendi.”

“Bu Sam. Sam, bu Anne. Bizden biri.” Evelyn arka koltuğa geçip kemerini bağladı, Lizzy ise ön koltuğa atladı. Kıcını yumuşak deri koltuğun üstünde yukarı aşağı zıplattı. Birilerinin lüksten hoşlandığını bilmek güzeldi. Ben pis kokulu, eski bir taksinin içinde olsak bile umursamazdım.

“Sizinle tanışmak çok güzel, hanımefendi,” dedi Sam. “Sizi görmek her zamanki gibi harika, Bayan Ferris.”

Arabaya binip kemerimi bağladım.

“Anlamıyorum,” dedi Lizzy.

“Neyi?” diye sordum.

Lizzy beni görebilmek için koltuğunda döndü. “Bunu. Seni şimdiye dek hiç görmediğim kadar mutlu etti. Farklı biri gibisin. Sana sanki krem şantiyi icat etmişsin gibi bakıyor. Şimdi de bu. Anlamıyorum.”

Yüzümdeki sakın, nötr ifadeyi bozmamak için elimden geleni yaparak omuz silktim. “Yıldırım aşkı. Gelir, geçer.”

“Paslı bir küreğe ihtiyacım olacak, Sam,” dedi Evelyn.

“Derhal ilgilenirim, Bayan Ferris.” Park alanından çıktı.

“Mükemmel. Gidip Lauren’i alsak iyi olur. Buna katılmak isteyecektir.”

“Neymiş o?” diye sordum. “Gerçekten kızlar gecesi yapmıyoruz, değil mi?”

Yüzündeki ifade, “Tabii ki yapıyoruz,” der gibiydi.

“Biliyor musun, şu anda pek havamda değilim. Ama çok nazıksın.”

Evelyn neredeyse neşeli sayılabilecek bir sesle, “Sam?” diye şakıdı.

“Evet, Bayan Ferris?”

“Anne’i kaçırıp benimle içmeye zorlamak için yardımına ihtiyacım olursa, bu senin için bir sorun olur mu?”

“Tabii ki hayır, Bayan Ferris. Sizin için her şeyi yaparım.”

“Seni tatlı adam,” diye şakıdı Evelyn. “Eskiden bir deniz komandosuydu, bilirsin. Ben olsam ona bulaşmazdım ama sen ne istersen onu yap, Anne.”

“Kafana koyduğunda kötü biri olabiliyorsun.” Pence-
reden bakıp manzarayı izledim.

Evelyn sessiz kaldı. Bir saniye boyunca. “O sürtüğün üstüne tırmanmasına izin verirken Mal ne düşünüyordu, bilmiyorum.”

Lizzy homurdandı. “Bir şey düşündüğünden emin değilim.”

Ben de değildim. Ama söylemedim bunu.

Doğrusu, Mal’den ayrılmış olabilirdim. Sahte ilişkimiz bitmiş olabilirdi. Kim bilirdi ki? Ne korkunç, berbat bir düşünce. Gözlerimi arka arkaya kırptırdım. Gözüme bir şey kaçmış olmalıydı. Gerçekten, sulugöz biri değildim. Kalbim ezilmişti yani. Hayat devam ediyor. Lizzy’nin bildiği veya bildiğini zannettiği bir şey varsa da, tek kelime etmiyordu. Ve ben konuyla ilgili herhangi bir yorumda bulunamıyordum.

Hiç.

Ama insanlara tamamen bağlanmanın akıllıca bir şey olmamasının sebebi tam olarak buydu. Yokluklarının kalbi darmadağın etme ihtimali varsa, yürüyüp gitmek lazımdı. Kimsenin üzerinizde size manik-depresif bir nöbet geçirecek ve bir kamyon dolusu cini boğazınızdan aşağı boşaltacak gücü olmamalıydı. Sanırım bu dersleri zaman içinde öğrenmek annemin bu tür hayal kırıklıklarıyla baş etmede kullandığı favori yönteminde olduğu gibi, gerekiyordu. Eh, ben öğrenmiştim. Her şey yolundaydı.

Mal pazar gecesi eve gelmedi. Apartmanım onun evi sayılmazdı gerçi ama demek istediğimi anladınız.

İçime boşaltılan içkilere rağmen pek uyuyamadım.

Bölüm 15

Günün beşinci mesajını attığımda, öğle yemeği vakti gelip geçmişti.

Anne: İstersen eşyalarımı David ve Evelyn'in evine bırakabilirim. Haber ver yeter.

Tıpkı önceki mesajlarda olduğu gibi, bu mesajıma da herhangi bir cevap gelmedi. Sıfır. Hiçbir şey. Kendimi tutamıyordum. Bir daha denemeliydim.

Anne: Umarım arkadaş kalabiliriz.

Bu mesajı gönderdiğim anda pişman oldum. O kadar saçma, salakça, standart, sıkıcı bir sözdü ki. Akıllı telefonlarda neden "düzelt" butonu olmuyorsa? Bu yüklemeye değer bir uygulama olurdu. Biraz daha orijinal olmaya çalışmalıydim. Belki de komikliğe vurmalı, bateri takımıyla ilgili esprili bir şeyler falan söylemeliydim, cevap verirdi o zaman. Ama yine cevap alamadım.

Reece aksiyon/macera bölümündeki kitapları yerli yerine koymakla uğraştığı yerden, "Hâlâ ona mesaj mı atıyorsun?" diye sordu.

"Hı hı."

"Cevap gelmedi mi?"

“Hayır.”

Hayatımdaki en kötü pazartesi günüydü bu. Reece’i tüm sabahı kitapçıyı düzenlemem konusunda ikna etmeyi başarmıştım, bu şekilde onunla sohbet etme ihtiyacımı da ortadan kaldırıyordum. Sadece iki, belki üç saat uyuduğum için, insana benzemiyordum. Tam olarak değil. İğrenç, şımarık, kırık bir kalpten başka bir şey değildim. Ainslie, Mal’in erkeklik acılarını dindirmiş miydi? İkisinin resimleri zihnimi doldurdu. Mal’in vücudunun neredeyse tamamını görmüş olduğum için, detaylar oldukça çarpıcıydı.

Evet, benim narin küçük duygularım gerçekten incinmişti. Neyse ki Mal çekip gitmişti. Beraber biraz daha zaman geçirsek, o turneye çıktığında yıkılacaktım.

Cep telefonuma hâlâ herhangi bir cevap gelmemişti. Sadece emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Ölümcül Cazibe konusunda haklıydı. Ama onun peşine şimdilik sadece SMS yoluyla düşmüştüm. Neyse ki aletini pantolonunun içinde tutmuştu. Varlığı bile ilham veriyordu bana. Onu tamamen kaybettiğimi düşününce aynı anda hem gözyaşlarına boğulmak hem de bir şeyler kırmak istiyordum: tercihen Mal’in kafasında öfke ve üzüntü hâkim olmuştu bana.

Onunla tanışalı kaç gün olmuştu? Çok değil.

“Zırvalığın daniskası.”

“Ne dedin?” diye sordu Reece, ev yenileme bölümünde kitapları tarayan hipster çiftine tedirgin tedirgin bakıyordu.

Siktir. “Yok bir şey. Yok bir şey. Pardon.”

Reece masaya yanaştı. Ben fatura giriyormuş gibi yaparak önümdeki bilgisayarın klavyesini takırdatmaya devam ettim. Belki de onu yok sayarsam giderdi. Birkaç gün sonra ben de iyileşirdim. Ama bugün biraz ra-

hat bırakılmaya ihtiyacım vardı. Patronumun hafta sonu kiminle düzüştüğüne dair detayları duymak istemiyordum. Lütfen anlayın beni, kesinlikle kıskanmıyorum onu, bu seferliğine. Yoksa iki sefer mi olmuştu şimdi? Reece'e karşı duyduğum çekim gizemli bir biçimde kaybolmuştu. O kadar gizemli olmayabilir de; Mal Ericson ateşi güçlü bir şeydi.

"Bu adam yüzünden epey üzgünsün, değil mi?" diye sordu, sanki bu konsept mantığa aykırıymış gibi.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum, Reece."

"Dinle." İç çekti ve ellerini masaya dayadı. "Bu gece seni bir şeyler içmek için dışarı çıkarmama ne dersin? Chinatown'da yeni bir bar açıldı. Gidip bakabiliriz."

"Çok iyisin. Ama başka bir gece yapsak bunu, ne dersin?"

"Bir planın mı var?"

"Gibi." Çünkü Mal'in tişörtlerinden birini giymiş halde tek başıma oturup pinekleme plan gerektiriyordu.

Reece çenesini avucunun içiyle okşadı, kaşları aşağıya doğru kıvrılmıştı. "Anne, gerçekten, bunun olacağını bilmen gerekirdi. O Malcolm Ericson. Adam yaşayan bir efsane."

"Evet, biliyorum." Omuzlarım çöktü. Altmış santim boyunda falandım. Kendimi daha küçülmüş hissedemezdim.

"Onun gibi adamlar yürüttükleri düzenli ilişkilerle tanınmazlar."

"Ben, ah... anlıyorum bunu. Gerçekten."

"Hey, sen harika birisin. O kaybediyor."

"Sağ ol."

Iyy. Reece'in gözlerindeki o acıma... Öldürün beni. Bu geceye dair planlara bir şişe tekila eklenmişti şimdi. Hadi bakalım. Birileriyle çıkmakla pek uğraşmamamın

sebebi tam olarak buydu. Penisler demode olmuştu artık, kendi kendini sevmek modaydı.

Hayatımı yeniden bir düzene sokmam gerekiyordu. Aptallık eden Mal'di. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Zor bir durumla karşılaşınca elim ayağımın birbirine dolması dışında tabii.

"Sanırım işe geri dönmeliyiz." Pek bir şey yaptığım yoktu gerçi, ama yine de bir şeylerle uğraşmak gerekiyordu, adam bana para veriyordu sonuçta.

Reece kollarını kavuşturup çözdü, beni izledi. "Neden günün geri kalan kısmını izinli geçirmiyorsun? Dükkânı ben kapatırım."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. "Tanrı biliyor ya, sana birkaç saat borçluyum. Hasta olduğunda bile izin almadın sen."

"Sağ ol, Reece."

Büyük, ayaklı küvetim kocaman dünyadaki en güzel yerdı. Hiçbir şeyle karşılaştırılmazdı. Küvetin ılık, ıslak, sabunlu sınırları içinde hayat çok daha güzel görünüyordu. Eğer buradan taşınmam gerekirse, en çok özleyeceğim şey bu küvet olacaktı. Yarım saattir küvetin içindeydim. Dürüst olmak gerekirse dışarı çıkmaya dair herhangi bir planım da yoktu. Tembellik etmekten, duvardaki karolara bakmaktan ve hiçliği düşünmekten gayet memnundum.

Hiçlikle dolu vahşi, engin denizler.

Ta ki ön kapı savrulup açılana kadar. Ayağa fırladım, adrenalin içimde pompalanıyordu.

"Ne oluyor yahu?"

"Anne?" diye bağırdı Mal.

Sonra banyonun kapısı da savrulup açıldı. Tepemdeki direğe asılmış beyaz havluyu aldım ve göğsümü örttüm. Havlu anında suyu emmeye koyuldu.

"Anne." Mal paldır küldür banyoya girdi, öfkeyle parlıyordu adeta. Saçları dimdik olmuş, gözleri kararmıştı. Banyonun kapısı ardından çarpıp kapandı.

"Mal?"

Cep telefonumu burnumun dibine sokarak, "Ne bu?" diye hırladı.

"Ee, telefonun? Sen ne halt ediyorsun burada?"

"Bana gönderdiğin o mesajları kastediyorum."

"Ne?" Afallamış bir halde ona bakakaldım. "Çık dışarı."

"Hayır."

"Mesajlarımı tartışmak istiyorsan, küvetten çıkıp üstüme bir şeyler giyene kadar bekleyebilirsin."

"Şimdi tartışacağız."

Bu konuşma için zırha ihtiyacım vardı. Lanet olasıca havlu hiçbir işe yaramıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup olduğum yerde büzüldüm. "O mesajlarda, dünyanın ardından arkadaşça davranmaya çalışıyordum sana. Ama senin buraya bu şekilde dalman... Kendimi o kadar arkadaş canlısı hissetmiyorum artık. Siktir git, Mal."

"Mesajla ayrılıyorsun benden." Bir soru değildi bu, bir ilandı. Beni bir parça öfkeliendiren bir şeydi bu, gerçi kapıların çarpması ve bağrıışmaların da belli bir etkisi olabilir.

Deli miydi bu adam? Hayır, cidden, deli miydi?

"O Reece olacak hıyar mı zorladı seni?"

"Hayır," diye terslendim. "Reece'in bu konuyla hiç alakası yok. Ve senden ayrılıyor olamam, çünkü gerçekte asla beraber olmadığımız o kısmı hatırlıyor musun? Her şeyin sahte olduğu!"

“Öyleydi, ha?” küvetin yanına çömeldi, elleriyle küvetin kenarını öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti.

“Çık dışarı.”

“Bu konuyu enine boyuna tartışmadan hiçbir yere gitmiyorum.”

İçimdeki acıma zerrelere ortadan kayboldu ve öfkeyle doldum. Bu ne cüret?

“Eğer bunu tartışmak istiyorsan, götlük yapmayı kesmek isteyebilirsin. Buraya dalıp bana bağıırıyorsun, beni suçluyorsun... Hiç akıllıca değil.”

“Ya, öyle mi? O zaman neden bana ne yapmam gerektiğini söylemiyorsun, madem akıllı biri değilim.” Küvetin yanında dikildi, gözlerinde delirmiş bir ifade vardı. “Bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini söyle bana, Anne. Ve basit sözcükler kullan, tamam mı?”

Küvette oturmaya çalıştım, sular şarıldadı. Daha uygunsuz bir zaman ve yer seçebilir miydi? Ve *kendisi* nasıl kurbanda dönüşmüştü?

“Öyle demek...” diye başladım, ama öf, siktirsin gitsin. Küfür yemek istiyorsa, bunu zevkle yapabilirdim. Boğazımı temizleyip bir daha denedim. “Büyük resme bak. Dün gece eve... buraya gelmedin. Sanırım Ainslie’yle beraberdin. Arkadaşların muhtemelen bundan haberdardır, değil mi? Maskemiz düştü o zaman.”

“Ainslie’yle beraber değildim,” diye hırladı.

Dünya durdu. “Değil miydin?”

“Hayır, sakinleşene kadar davul çaldım, sonra da çocuklarla gidip biraz içtim. Davie sakinleşmen için sana biraz zaman tanımamı istedi. Ben’in otel süitinde uyudum.”

“Sana bir tavsiye, bir daha bizimle alakalı bir konu olduğunda Davie’yle değil, benimle konuş.”

Derin bir nefes verdi. "Tamam."

"Ben'in süitinde mi yattın yani?" Gerçekliğin bu versiyonu, kafamda kurduğum korkunç sahneye kıyasla o kadar farklıydı ki. İlk başta algılayamamıştım bile.

"Evet, öyle yaptım." Koyu yeşil bakışları yüzümü taradı. "Ainslie çalışmanın ardından yanıma geldiğinde düşünmedim. Nasıl görüneceğini falan. Hiç düşünmedim ve sonra da başa çıkamadım."

Duraksadı ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Rahatlama dolu gözyaşlarına boğulmamak için var gücümle çalışıyordum. Sulugöz biri olduğumdan değil. Normalde bunu reglime bağlardım ama zamanımın gelmesine daha çok vardı.

"İşleri bombok ettim ve seni kırdım," dedi, olduğu yerde büzüldü. "Özür dilerim."

"Ah, hayır, beni kırmadın." Gözlerimi kocaman açarak kendi kendime hâkim olmaya çalıştım. "Mesajlarımdan birine bile cevap versen güzel olurdu aslında ama... evet, hayır, tam olarak *kırgın* sayılmam."

Kaşları kalktı ve bir an için bir şey söylemedi. "Kırgın görünüyordun."

"Eh, değildim. İyiydim."

Beni öylece izledi.

"Gerçekten."

Gözlerinin altındaki lekeler geri dönmüştü. Mal geçen akşam benden daha fazla uyumamış olmalıydı.

"Her şey yolunda," dedim, buna inanmıyordum ama Mal'in inandığını umut ediyordum. Bu arada hâlâ küvette çırılçıplaktım ve her yerim açıktaydı. "Şimdi lütfen gidebilir misin?"

Mal kaşlarını kaldırdı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Kapı orada."

"Seni kırmadım yani?"

“Yoooo.”

“Tamam,” dedi en sonunda, başparmağıyla küvetin kenarında bir ritim tutturmaya koyuldu. “Anlaşma hâlâ yürürlükte ve her şey yolunda yani?”

“Tabii, öyle herhalde. Neden olmasın ki?” Ona en cesur, kocaman gülümsememi sundum, ıslak havluyla göğüslerimi kapattım, aşağıları örtmek için de dizlerimi kendime çektim.

“İyiyiz. Endişelenme.”

Ve yavaşça başını salladı. “Tanrım, Anne. Öyle dopdulusun ki sana şu anda ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Ne?” Çığlığım duvardaki karolardan sekerek etrafımızda yankılandı.

“Beni duydun.”

“Ama—”

Eli enseme sımsıkı tuttu ve dudaklarını benimkilerin üstüne kapattı. Sözlerim unutulmuştu. Dili ağzıma girdi ve benimle oynadı. Eli başımı tuttu ve sudan çıkardı. Dudaklarının talepkâr baskısına ve kirli sakalının kaşınmasına yenik düştüm. Başımı eğdim, ona yanaşım ve kendime çektim. Boğulacaksam da buna değecekti.

İncelik yoktu. Tam bir açlık vardı.

Suyun yarısı küvetten taşana kadar onun benimle birlikte küvete girdiğini fark etmedim. Suyu daha fazla şapırdatmak yerine müthiş bir şelale yaratmıştık. Mal kot pantolonu, tişörtü ve ayakkabılarıyla birlikte küvete girmiş ve bacakları bacaklarıma dolanmıştı. Güçlü kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyordu, diğer eliyle küveti tutuyordu. Birimizin bizi suyun üstünde tutması gerekiyordu çünkü ben ellerimi tişörtünün altına sokmakla meşguldüm. Onu günler boyunca öpebilirdim ama onu çırlıçıplak soymak önemliydi.

Tişörtü kaldırarak, “Çıkar,” diye emrettim.

“Bir saniye.” Dizleri üstünde doğruldu. Mal’in bir ve benim iki elimle o tişörtten kurtulduk.

Sıcak cildinin ve sert bedeninin verdiği his o kadar güzeldi ki. Parmaklarım yeterince hızlı hareket edemiyordu, yeteri kadar uzağa gidemiyordu sanki. Onun her santimini öğrenmek istiyordum. Dudaklarım bir kez daha Mal’in dudaklarını buldu ve evet. İnledim ve beni daha sıkı tuttu. Çıplak tenlerimiz birbirine bastırmıştı, çakıl taşına dönen göğüs uçlarım Mal’in göğsüne sürtünüyordu.

Evet, sürtünme.

Sürtünme güzel bir şeydi ama ıslak kottan tiksiniyordum. Bir elimi Mal’in pantolonunun bel kısmından içeri soktum ve sıkı kalçasını kavradım. Mal belini esnetti, bana yaslanıp sürtündü. Küvet bu iş için yeterince büyük olmayabilirdi. İdare edecektik. Dirseğim küvetin kenarına çarptı ve kolum uyuştı. Fena halde canım yandı. Mal bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü o anda yuvarlandık. Yerlere biraz daha su saçıldı.

“Üste çık,” diye homurdandı.

“Tamam.”

Elleri cildimde gezinerek beni tutmaya çalıştı. “Çok kaygansın.”

Adam bedenini nasıl kullanacağını biliyordu. Tek yapabildiğim ona tutunmaktı, ellerim uzun saçlarına dolanmıştı. Dudakları köprücük kemiğimde, boynumda gezindi, en sonunda dişlerini çenemde hissettim. Cildimin her santiminden bir ürperti geçti. Midem sıkıştı. Kocaman bir el kıcımlı avuçlayıp sıktı. Islak kot o kadar da kötü bir şey değildi. Kadınlığımı, sertleşen aletin oluşturduğu tümseğe sürtmek gayet iyi geliyordu bana. Çıplakken hissedeceğim kadar değil ama yine de.

“Duydun mu?” diye sordu.

"Ne? Hayır." Duyabildiğim tek şey, küt küt atan kalbimin sesiydi. Ve her neyse, kimin umurundaydı ki? Şu anda dinleme zamanı değildi. Hissetme zamanıydı ve Mal'in tepesinde otururken harika hissediyordum kendimi. Neyse ki önceliklerimin ne olduğunu biliyordum. Dudaklarımı Mal'in dudaklarına bastırarak ona uzun, ıslak bir öpücük verdim.

Yüzünü benimkinden ayırıp başını çevirdi. "Bir saniye," dedi ve hemen ardından, "siktir," diye ekledi.

Çok uzaktan, yan odadan gelmişti ses.

"Malcolm? Tatlım?" Bir kadın sesiydi bu, bunu ayak sesleri izledi. Evde yalnız değildik.

Ne oluyordu?

Yüzünü hayretle çarpıtarak, "Anne?" diye cevapladı Mal.

Siktir, ön kapıyı açık bırakmıştı.

"Daha erken bir uçak bulduk," diye seslendi annesi. Ve sesi gayet hoş bir kadına ait gibiydi. Ama yine de onunla bu haldeyken tanışmak istemiyordum. Ne harika bir ilk izlenim olurdu böyle.

"Öyle mi?" diye sordu Mal.

"Sorun değil, değil mi?"

Öfkeli bir fısıltıyla, "Ailen mi ziyarete geldi?" diye sordum. "Şimdi mi?"

Gözlerini sımsıkı kapatarak, "Bundan bahsetmeyi unuttum mu?" diye fısıldadı.

"Mal? Tatlım?" diye seslendi annesi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Hiçbir sorun yok, anne. Her şey yolunda."

"Bize Anne'den bahsedince o kadar heyecanlandık ki."

"Gayet heyecan verici biri." Göğüslerime uzun uzun baktı. "O konuda seninle aynı fikirdeyim."

"Sadece gelip onunla tanışmak istiyorduk. Sanırım seni uyarmamız gerekirdi."

Sırıışı saf kötülük doluydu. Cehennem bile kiskana-bilirdi o gülümsemeyi. "Ah, Anne'le mı tanışmak istiyor-sunuz? Çünkü o hemen—"

Elimi ağzının üstüne kapattım. "Sakın ha," diye tısladım.

Komik olduğunu zannettiği şeyler ikimizden birinin ölmesine yol açabilirdi. Bu durumda, risk altında olan kesinlikle onun hayatıydı. Gözlerindeki neşeye rağmen başını salladı ve avucuma bir öpücük kondurdu. Elimini yavaşça çektim, kısılmış gözlerimle onu tarıyordum.

"Neydi o?" diye sordu annesi.

"Birazdan işten eve döner demek istemiştin, anne."

"Harika."

Dudaklarını kıpırdatarak, "Özür dilerim," dedi ve sessiz bir kahkaha attı.

Dudaklarımı kıpırdatarak "Göt herif," diye yanıtladım onu.

Boynumun arkasından tutarak dudaklarımı kendininkilere yanaştırdı. Keşke onu öpmeyi bu kadar çok sevmeseydim.

Diğer odadan kalın bir ses, "Oğlum," dedi.

"Selam, baba." Mal alını omzuma dayadı. "İçeri gir-me."

"Yok, yok. Girmeyiz."

Annesi, "Yer sıırıslık olmuş," dedi. "Etrafa bu kadar su sıçratmak için biraz büyümedin mi sen? Ne yapı-yordun ki? Anne süpürgesini nerede saklıyor?"

"Mutfak dolabı," diye fısıldadım.

"Ah, mutfak dolabı, anne. Sağ ol. Kendimi kaptırdım galiba." Mal başını küvete dayadı. Gözlerini devirerek yere baktı. "Yaptığına bir bak, küçük hanım."

Sessizce, "Küvetime giren sensin," dedim. Evet, banyoyu su basmıştı. Sular yerlere yayılmıştı ve kapının altından sızıp oturma odasına süzülüyordu. "Ortalık battı. Temizlesek iyi olur."

"Üzgünüm, balkabağım. Kendi eşyalarımı toplamayı sorun etmem falan ama ben bir rock yıldızıyım. Rock yıldızları yeri süpürmez. Olmaz yani."

"Etrafı sen pisletirsen temizlenirken de yardım edersin. Sınırlar, Mal."

"Anlamıyorsun." Gözlerini kapattı, yüzü sahte bir umutsuzlukla gerilmişti. "Bunlar bir sanatçının elleri. Bonham'ın yerleri süpürmesini bekler miydin?"

Afallayarak, "Kim?" diye sordum.

"John Bonham."

"Tamam. Ee... eğer John Bonham yerleri ıslatırsa, evet, süpürmesini beklerdim."

"Eh, bunu yapamaz. Öldü."

Başımı yana eğdim. "Ne... kimden bahsediyoruz?"

Mal, sesini yükselterek, "John Bonham'ın kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu.

"Şşş. Annenle baban bizi duyacak."

"Pardon. Ama Bonham'ın kim olduğunu bilmen gerek, balkabağım. Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm."

"Öff, abi," diye öfledi, başını yavaşça, kederle salladı. "John Bonham'ın kim olduğunu bile bilmeyen bir kadının içine aletimi sokabileceğimden emin değilim."

"Aletini sokmak mı?" diye sordum, kaşlarım neredeyse birbirlerine değecekti. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Sevişmek. Sevişmeyi kast etmiştim... tabii. Sana asla aletimi öylece sokmam. Senin bu tatlı, nefis bedeninin günler, hayır, haftalar boyunca çılgınca, tutkulu bir şekilde sevişirim. Güzel olur, balkabağım. Küçük melekler.

kuşlar, ve bilirsin... izleyen insanlar. Sapıklar.”

“Doğru. Saçmalıyorsun.” Tedirgin tedirgin gülümseyerek ayağa kalktım.

“Ya Kerslake, onu tanır mısın? Ya Wilk, Wilk’i hiç duymuş muydun?”

“Grohl’u bilirim. Harikadır.”

“Öff, hayır. Hadi ama, tatlım. Dave Grohl olmaz. Demek istediğim, adam iyi biri ve Nirvana günlerinde gerçekten de deha kıvılcımları vardı, elbette.” Elleri belimden kayarak bacaklarımın iki yanına indi ve beni sıkıca tuttu. “Hey, nereye gittiler?”

“Hmm? Mal, dur.”

Dosdoğru kadınlığıma bakıyor, inceliyordu. Kaşlarının arasında minicik bir çizgi belirdi. İçimde bir yerlerde, bunu yapmasından rahatsız oluyordum. Adamın ailesi kapının diğer yanındaydı. Onu doğuran kadın içerde bizim yaptığımız pisliği temizlemekle meşguldü. O yüzden yakınlaşma zamanı değildi. Beni ünlü davulcular konusunda da başka zaman sınava çekebilirdi.

“Bunu yapmasan olur mu, lütfen? Ve ne nereye gitti?” Bir bacağıma küvetin öbür yanına attım ve kaygan zemine dikkatle bastım. Mal’in fazlaca meraklı gözlerinden uzaklaştım. Neyse ki bornozum kapıya asılıydı. Yanıma temiz kıyafet almayı düşünmemiştim ve iş kıyafetlerim bir köşede, sırlıslıkla bir yığın halinde duruyorlardı.

“Bacak arandaki kıllar,” dedi, sesi endişe doluydu. “Neredeler?”

“Alıyorum.”

Burnunu bariz bir tiksintiyle kırıştırdı. “Eh, kes şunu. Tıpkı kafandakiler gibi şirin, havuç rengi tüyler istiyorum orada. Bunu hak ediyorum.”

Gülümsememek için tuttum kendimi. “Bunu çok düşündün, değil mi?”

"Neredeyse bir hafta oldu. Asılacak bir şeylere ihtiyacım vardı."

"Beni düşünerek mastürbasyon mu yapıyordun sen?" diye sordum, heyecanlanmıştım. Alkışlamak muhtemelen aptalca bir hareket olurdu, anne babası da beni duyabilirlerdi.

"Benim bir aletim var mı, Anne?" Mal küvetten çıktı, sıırıslık pantolonundan ve ayakkabılarından sular süzöldü. Ne kadar güzel, ıslak, darmadağın bir kargaşaydı bu böyle.

"Kotunun önündeki yumrunun büyüklüğüne bakılacak olursa, bu soruya evet cevabını vereceğim, Malcolm."

"Eh, o zaman, elbette bunu çok düşündüm. Sürekli olarak oranı düşünüyorum, nasıl göründüğünü, tadının nasıl olduğunu, bana vereceği hissi." Önümde bir kule gibi yükseldi, yarı çıplaktı ve sıırıslıklamdı. O sıırıslıklamlık kısmı fena halde tahrik ediyordu beni. "Neden geçen gece Ben'in kanepesinde yattım sanıyorsun? Sevişmek istediğim başka biri olmadığı için. O sen olmalısın."

"Vay canına," dedim fısıldayarak.

"Geçen seferki gibi, romantik olmadığımı dair başımın etini yiyecek misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Parmakları bornozumun yakasıyla oynadı. Çözmüyordu, öylece asılı kalmıştı.

Kot pantolonunun belinden tuttum ve yüzümü kaldırarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Tek duyduğum, vıdı vıdı vıdı, sürekli seni düşünüyorum gibi bir şeydi. O sen olmalısın, falan filan. Mükemmel, saf bir romantizm."

Sırıttı. "Delirmişsin."

"Bu ortak noktamız olabilir, evet."

"Bir aletim olduğunu kesinlikle bilmen lazım." Dudaklarını çene kemiğıme bastırarak beni titretti.

"Sonra göstersen olur mu?"

"Bu kadar güzel bir şekilde sormuşken, neden olmasın?" Hafifçe geri çekildi. "Davie ve Evelyn gibi mide bulandırıcı olmayacağız, değil mi?"

"Öyle olmamız gerekmiyor mu?"

"Evet, ama bunu numaradan yaptığımızda eğleneliydi. Gerçekten yapacaksak..." Cümleyi yarıda bıraktı.

Arzum gözle görülür bir biçimde azalmıştı, buz kesmiştim. Çünkü *gerçekten* demek, insanların canının yancağı anlamına geliyordu. Ve *canı yanan insan* çok büyük ihtimalle ben olacaktım. Mal de olabilirdi, evet. Ama bunun olasılığı çok düşüktü. Sahte ilişkimiz sona erdiğinde kalbimin nasıl kırılacağını biliyordum şimdiden. Ama gerçek bir ilişkide mi? Çok daha kötüsü olurdu.

"Ben, eee... neden acele ediyoruz ki? Nasıl olacağını bir görsek," dedim.

"Duramayız artık." Alnını alnıma yasladı. "Fena halde sevişmemiz lazım, Anne."

"Evet. Ama yatmaya başlayacaksak bir şeylerin değişmesi gerekmiyor."

"Öyle mi?"

"Hayır. Güzel olacak." Tanrı beni çarpmadı. Kim bilir, belki de doğruyu söylemiştim.

"Güzel," dedi, küstah sırtışı tüm gücüyle geri dönmüştü. Kocaman elini kaldırarak benim ona çak yapmamı bekledi. "Harikayız."

Elimi eline vurdum, parmaklarımı parmaklarına kenetledim ve sımsıkı tuttum. "Öyleyiz."

Bölüm 16

Ailesi ziyarete gelince Mal bambaşka biri olup çıkmıştı.

Kuru giysiler giyindi ve ben perdenin arkasında, küvette saklanırken banyoyu süpürdü. Anne babasını da ireden oldukça çabuk bir şekilde çıkarmayı da başardı. Annesinin mahvolmuş yatağını sorduğunu duydum, yatak odasının kapıları da ardına kadar açıldı çünkü. Bizim yürüyen-yürümeyen, gerçek-sahte ilişkimiz hem dairemi, hem de içindekileri yavaşça yok ediyordu. Sızan suların çok fazla zarar vermediğini umut ediyordum.

Mal yatakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve babası konuyu değiştirdi. Onlara artık ne anlattıysa... Onu tanıdıkları için, muhtemelen bir çeşit seks manyağı olduğumu düşünüyor olmalıydılar. Gerçi anne babasının gerçek sebebi, iki geri zekâlı gibi yatağın üstünde zıpladığımızı, bilmesini de istemiyordum.

Kurulandım ve evi temizlemeyi bitirdim. On beş dakika sonra Mal'den bir mesaj geldi.

Mal: Araba 15 dakikaya gelir

Anne: Nereye gidiyoruz?

Mal: Sürpriz

Anne: Sürprizleri sevmem. Nereye gidiyoruz?

Anne: Bana cevap ver yoksa sen uyurken canını yakarım. Ne giymem gerektiğini falan bilmem lazım

Mal: Bir şey giyme

Anne: ... bir daha dene

Mal: Bir restoran. Etek giy

Mal: Ltfn?

Anne: İsteğin benim için emirdir

Mal: HAHA keşke öyle olsa

Kaldırımda duruyordum, buz gibi rüzgârda dizlerim donmuştu. Mal'in anne babasının benim hakkımda ne düşünecekleri de biraz panikletiyordu beni; eğitimsiz ve beş parasızdım. Sonra şık bir limuzin önüme park etti.

Vay canına.

Gözlerim arabanın tekerlekleri kadar kocaman açılmış olmalıydı. Bu bir ilkti benim için. Mezuniyet törenim olmamıştı hiç. Çok şey kaçırmıştım. İlk erkek arkadaşım, maç izlemeye ve partilere katılmaya zaman bulabilen biriyle beraber olmayı tercih etmişti.

Şık, gri bir takım elbise ve şapka giyen bir adam arabadan indi.

"Bayan Rollins?"

"Evet." Kapıyı açtım, arabanın içini gözden geçirmek için sabırsızlanıyordum. Sonra duraksadım. "Kahretsin. Bunu sizin yapmanıza izin vermem gerekiyordu, değil mi?"

"Sorun değil, hanımefendi." Kapının yanındaki yerini aldı ve arabaya binmemi bekledi. Neyse ki eteğim dizlerime kadar iniyordu. Araba o kadar büyüktü ki girebilmem için eğilip bükülmem gerekmemişi.

Beni parlak meşin koltuklar, pırıl pırıl parlayan kristal bir sürahi ve bardak takımı karşıladı. Ne lüks ama. Limuzin, Pearl bölgesindeki şık bir et lokantasında bıraktı beni. Daha önce bu restorana gitmemiş ama orayı çok duymuştum. Reece bir keresinde, bir kadını etkilemek

umuduyla oraya götürmüştü. İşe yaramıştı da bu. Restoran buram buram zevk ve şıklık kokuyordu, koltukları kırmızı renkti ve avizelerden loş bir ışık yayılıyordu. Gerçekten de, avizeler daha çok sanat eserlerini andırıyorlardı. O devasa, parıldayan, küremsi şeylerdendiler. İlk milyon dolarımı kazandığım anda eve bunlardan bir tane almam gerekiyordu.

Mal'in adını söylediğim anda restoranın sahibi olan şık adam beni gözleriyle birkaç kez taradı. Gerçi ilk seferin ardından, gözlerindeki merak kendini düpedüz kaba bir ifadeye bırakmıştı.

Arkadaşça davranmakla uğraşmayarak, "Ne zaman hazırsan," dedim.

Mal sırtını odaya vermiş oturuyordu, saçlarını kısa bir at kuyruğu yapmıştı. Üstünü başını annesinin derleyip toparladığını sormak oldukça çekici geliyordu ama herhangi bir laf dalaşında genellikle kaybeden ben olurum. Anne babasıyla karşılaşmam yüzünden sinirlerim yeterince yıprandığı için çenemi kapalı tuttum ve Mal'in elmacık kemiklerini hayran hayran seyrettim.

"İşte burada." Mal'in sesindeki gurur beni hem şaşırttı hem de içimi ısıttı. Oturduğu yerden kalkarak kolunu belime doladı. "Anne, baba, bu Anne."

Mal'in annesi minyon bir kadındı ve gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu. Ben masaya yaklaşıncı Mal'in babası Neil ayağa kalktı. Uzun boyluydu ve altın sarısı saçları vardı, damarlarında Viking kanı dolaşmış gibiydi. Oğlunu gördüğünüzde mantıklı gelirdi bu.

"Sizinle tanıştığımı çok sevindim," dedim ve parlak, sevimli, güvenilir... falan gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Daha önce hiçbir adamın ailesiyle tanıştırılmamıştım. Mal ve ben yeni bir düzlemdeydik. Onu yüzüstü bırakmayacaktım.

Annesi narin ellerini bana uzattı. Parmak kemikleri incekti, apaçık seçilebiliyordu. “Merhaba, Anne. Ben Lori. Bu da Neil. Seninle tanıştığımıza o kadar sevindik ki.”

“Merhaba, Lori. Seninle tanışmak da çok güzel.”

Selamlaşma taşı bitince yerime geçtim, Mal de hemen ardından beni takip etti. Kot pantolonlu bacağı benimkine boylu boyunca bastırdı ve bir el çıplak dizimi tuttu. Gardirobumda aranmamın ardından gece mavisi bir elbise ve alçak çizmeler giymeye karar vermiştim. Bir parça muhatazakarlık ve bir tutam cazibe. Belki de kötü bir seçimdi bu. Rock yıldızlarının aileleri hakkında ne biliyordum ki? Neil gömlekle kravat, Lori’ye beyaz keten bir bluz ve pantolon giymişti. Piercing ve deri kıyafetler beklemiyordum tam olarak ama beyaz keten mi? Onun verinde ben olsam ellerimin titremesi yüzünden iki dakika geçmeden üstüme bir şeyler dökerdim.

Yanıma yanaşan Mal, “Hey,” dedi.

Bu vemeği mahvetmeyi kesinlikle istemiyordum ama mideme koca bir yumru oturmıştu. Kendi annemle aram iyi değildi, o yüzden Mal’in annesini büyüleme ihtimalim ne kadardı ki? Ellerim terden yapış yapış olmuştu. Gerçekten de stresli bir durumda bir gergedanla terleme yarışına girebilirdim. Gergedanın terlemeyle ilgili sıkıntıları olduğunu farz edersek tabii.

Mal kulağımın altına usulca bir öpücük kondurdu. “Nefes al, balkabağım. Her şey yolunda.”

“Evet.” İki başparmağımı havaya kaldırdım.

“Evet, tamam. Yolunda değil.” Etrafına bakındı ve elini kaldırdı. Bir garson koşarak geldi. “Merhaba. Ona bir... Sert ne varsa getirebilir misin?”

“Rocket Fuel’e ne dersiniz, efendim?”

* Rocket Fuel: Votka, tekila ve romla yapılan bir kokteyl.

Mal, ellerini çırpı. "Kulağa harika geliyor! Mükemmel, Rocket Fuel olsun. Double yapın."

Garsonun gözleri kocaman açıldı. "Peki, tamam efendim."

Masanın üstüne fotoğraflar yayılmıştı, sarışın bebeklerden oluşan bir deniz gibiydiler. Tombul suratlar ve deniz yıldızlarına benzeyen eller her yerdeydi. Lori bana bir kez daha sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Torunlarımız."

"Mal'in amca olduğunu bilmiyordum."

"Bu sekizincisi, tatlım." Annesi fotoğraflardaki suratlara işaret ederek isimlerini söylemeye başladı. Mal'in üç kız kardeşinin de oldukça doğurgan kadınlar olduklarını dikkate alarak, bol bol prezervatif stoku yapmam gerektiğini yazdım aklıma. O ve ben bu ilişkinin neresinde olursak olalım, henüz bir Mal Junior için hazır değildik, onun şakalarına rağmen. Bu konu kesinlikle "belki bir gün" sınıfına giriyordu.

Lori'nin torunlarıyla ilgili hikâyeleri bizi siparişe ve yemeğe kadar götürdü. Biz yerken konuşmaya devam etti. Rocket Fuel'dan aldığım yudumlar beni gözle görülür bir biçimde gevşetmişti. Anladığım kadarıyla bu kokteylin içinde her türden rom, biraz da limonata vardı. Bu içki ya kanunlarla yasaklanmalı ya da alkolünün bir kısmını yakmak için ateşe verilmeliydi. Üç dört yudum aldıktan sonra bardağı Mal'in içmesi için bıraktım. Mal tabağımdan yemek aşırıyor, bardağımdan içki yudumluyordu ve buna, bu özel birliktelik hissine bayılıyordum. Yaptığı düpedüz hırsızlıktı ama o yapış tarzı, gülümsemeyle veya gözlerini kırparak dikkatimi numaradan dağıtmasıyla, bu oyunu oynanabilir kılıyordu.

Onun için o kadar kolaydım ki.

"Üç ablan var o zaman," dedim. "Biliyor musun, ai-

lenin en küçük çocuğu olarak görebiliyorum seni kesinlikle.”

Mal’in annesi kakhahayı patlattı. Minyon biri olabildi ama kocaman bir kakhahası vardı. Mal’in çocukluğuna dair çok şey anlatıyordu bu. Oğluna baktığında gözlerinde beliren hayran ifade de bu düşüncemi destekliyordu. Annemin nasıl güldüğünü hatırlayamıyordum bile. O kadar uzun zaman olmuştu ki.

“Niye?” diye sordu Mal, burnunun ucundan bana kötü kötü baktı. “Bana gürültücü ve çocuksu mu diyorsun sen? Çünkü yediğim bokları yüzüme vurman çok kaba bir şey, balkabağım.”

Annesi Mal’i küfürlü konuşmaması için boğazını temizleyerek uyardı.

Mal, bir kolunu oturduğumuz koltuğun arkasına atmış halde oturuyordu. Dövmelerini kapatmak için siyah bir Henley tişört giymişti, ayaklarında da şık bir çift Converse ayakkabı vardı. Ona çok uzun süre gözümü dikip bakmamaya çalıştım, anne babasının önünde deli gözlerle yakalanmaktan korkuyordum. Banyoda yemek üzere olduğumuz haltların hatıraları yüzeyin çok yakınlarında dolaşıyordu.

“Bana cevap ver,” diye emretti.

“Doğal bir oyuncu olduğunu söylüyorum sadece. Ailenin en küçüğü olman bu yüzden mantıklı geliyor.”

“Tamam.” Tek kaşını kaldırdı ve bakışlarını ailesine çevirdi. Ama eli bacağımda yükselerek eteğimin altına girmeye başlamıştı. Mal’in parmaklarını tutarak, o önemli bir hedefe kilitlenmeden önce kuvvetle sıktım. Yüzündeki minik bir gülümseme tüm oyununu bozmuştu. “Anne, annesinin en büyük kızı. Kardeşine nasıl davrandığını görmen lazım, anne. Korumacı kelimesi hafif kalır. Kızı streç filmle sarmamasına şaşıyorum.”

Annesi gülümsemesini bastırdı.

"O kadar da korumacı değilim," dedim. "O yirmi yaşında. Artık yetişkin. Buna saygım var."

"Öyle mi?" Kahretsin, benimle böyle dalga geçmesinden hoşlanıyordum. Bakışlarındaki samimiyet hoşuma gidiyordu. "Ben, onu Lizzy'e sulanırken yakaladığında canından endişe ettiğini söyledi bana. Aile mücevherlerini koruması gerekip gerekmediğini merak ediyordu."

Konu belden aşağı kayınca Lori bir kez daha ayıplar gibi bir ses çıkardı ama Mal saldırmaya devam etti. "Onu yok etmeye hazırmışsın gibi görüldüğünü söyledi."

Bu bilgiden hiç hoşlanmamıştım.

"Lizzy'den mi bahsetti?" Gözlerimi kısıtım, eğlenmeyi bırakalı çok oluyordu. Ben Nicholson'm, Lizzy'nin var olduğunu bile bilmesini istemiyordum. "Lizzy onun için çok genç. Okuluna yoğunlaşması lazım."

"Sakin ol, anne ayıcık. Ben de aynı fikirdeyim." Mal'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, ensemini ovaladı ve beni anında gevşetti. Tanrım, o eller. Mal'in anne babasından ne kadar hoşlansam da, bu yemeğin fazla uzamamasını umut ediyordum. Kısa, hoş bir yemek olsa iyi olurdu. Mal'le yapacak işimiz vardı.

"Küçük Benny'ciği bebek kız kardeşinden uzak tutarız," dedi sessizce. "Endişelenme."

"Ya senin annen, Anne?" diye sordu Lori. "O nerede?"

İrkildim ve Mal'in parmakları boynumda duraksadı. Bana attığı bakışı görmem gerekiyordu. Konuyu değiştirip devam etmem gerekiyordu. "O, eee... o Güney California'da. İyi."

"Peki, ya baban?"

"Bizi terk etti, uzun yıllar önce." Bu cevap, "Kim bilir hangi cehennemde" demekten iyiydi. Ve bunu tatlandırmanın ne gereği vardı ki, değil mi? Neyse oydu. Kalan

yarım dilim ekmeğimi alıp kabuğunu kemirdim. Güzel-
di ama doymuştum. Konuşacak nötr bir şeylere ihtiya-
cımız vardı ama boşalan tabak bana ilham vermiyordu.
Beynim durmuştu.

"Turnenin ilk birkaç konserini izlemek için kalacak
mısınız?" diye sordu Mal. Bu kurtarışı yüzünden onun
ayaklarını öpebilirdim.

"Bakacağız," dedi babası.

"Tabii ki kalacağız. En azından ilki için," diye düzeltti
Lori. "Senle çocukların çalmasını izlemeye bayılıyoruz.
Nasıllar? Jimmy daha iyi mi?"

"İyi, anne. Hepsi iyi. Davie seni en kısa zamanda
Evelyn'le tanıştırmak istiyor."

Annesi mutlu mutlu iç çekti. "Onunla seve seve tanış-
mak isterim. İlk yuva kuranın Davie olacağını biliyor-
dum. O kadar hassas bir ruh ki; hepinizden daha fazla."

"Ben hassasım. İçimde vıcık vıcık hassasiyetten başka
bir şey yok. Söyle ona, balkabağım."

"Oğlunuz çok hassas," dedim.

"Bu hiç de inandırıcı gelmedi." Usulca saçımın bir
buklesini çekiştirdi ve bana yanaştı. "Duygularım incin-
di. Beni yaraladın. Öp de geçsin."

"Özür dilerim." Dudaklarına küçük ama tatlı bir öpü-
cük kondurdum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Dudaklarını be-
nimkilere sürttü ve beni daha derinlere çekmeye çalış-
tı. "Kendinden utanmalısın. Bence sen bundan çok, çok
daha iyisini yapabilirsin. Baksana, dudaklarımı tama-
men ıskaladın."

"Sonra," diye söz verdim, anne babasının önünde iş-
leri +18 seviyesinden aşağıda tutmak için çabalıyordum.
Ama zordu bu.

"Söz mü?"

“Söz.”

“Daha önce evine uğradığımızda orda olmaman yazık oldu, Anne,” dedi Lori. “Ama muhteşem, küçük bir dairen var.”

“Teşekkürler.”

“Malcolm’ın mobilyalarını dağıtmaktan ve eve su bastırmaktan vazgeçmesi gerekiyor sadece.”

Mal homurdandı. “Bir erkek yatakların üstünde istediği gibi zıplayıp banyo yapabilmeli, anne.”

“Yirmi yedi yaşındasın, tatlım.”

“Ve?”

“Büyük adam gibi davranmanın zamanı gelmedi mi?”

“Faturalarımı ödüyorum, sorumluluklarımı alıyorum. Bunun ötesinde, fark eder mi?” Mal oturduğu yerde doğruldu ve gülümseyerek gözlerini annesine dikti. Bu konuşmayı daha önce çok kez yapmış olduklarını ister istemez tahmin edebilirdiniz.

“Garip,” dedi Neil, sanki ilk defa konuşmuş gibiydi. “O banyodan iki ses geldiğine yemin edebilirdim.”

Mal’le aynı anda, “Duvarlar ince,” dedik. Evet, gülümsememin... bir zerre bile inandırıcılığı olduğundan şüpheliydim. Harika.

Babası homurdandı.

Lori dudaklarını mendiliyle silerek gülümsemesini örtmeye çalıştı.

Kahretsin. Enselenmiştik.

“Yesene, tatlım.” Neil, Lori’nin tabağını onun önüne sürdü. Geri kalanımız harika yemeklerimizi silip süpürmüş olsak da, Lori kendi tabağına dokunmamıştı bile.

“Pek aç değilim.” Kocasının eline hafifçe vurdu.

Boynumu ovalayan parmaklar donakaldı.

“Ama...” Neil yanaşarak Lori’nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bir an sonra Lori hemen Neil'i öperek onu susturdu. Parıldayan, sahte bir gülümseme takındı. Gayet iyi bildiğim bir yüz ifadesiydi bu. Onunkisi kötü değildi ama tedirgin etmişti. Sanırım bunu ondan beklemiyordum. Ne oluyordu? Gerçi bunun yüz bin sebebi olabilirdi. Çiftler tartışırdı.

Odanın öte yanında "Mutlu Yıllar" şarkısının hareketli bir versiyonu çalmaya başladı. yaklaşık Lizzy yaşlarındaki büyük bir genç grubu fena halde gürültü çıkarmaya başlamışlardı. Ön masadaki adam onları dikkatle takip ediyordu.

"Malcolm, Anne'i parti için eve getirmelisin, böylece ablalarınla tanışabilir," dedi Lori. "Gelecek hafta Coeur d'Alene'de büyük bir aile buluşması düzenliyoruz ve ikinizin de orada olması lazım. Seattle ve Chicago konserlerinin arasına düşüyor, o yüzden hepinizin gelecek zamanı olur."

Mal'e düşünmeden, "Oralı mısın?" diye sordum. Gerçek bir kız arkadaş bu tür şeyleri bilirdi. Ama Mal ve ben henüz normal, günlük şeyleri konuşmaya zaman bula-mamıştık. Gerçi geçmişimiz, pek de açmak istediğim bir sohbet konusu sayılmazdı. Neyse ki Lori buna kafayı takmış gibi görünmüyordu.

"Evet." Mal başını salladı, gözlerini babasından ayırmamıştı.

"Nasıl bir yer?" diye sordum.

Bakışları hâlâ anne babasının üstündeydi ve gülüm-semiyordu. "Ağaçlar, bir göl ve birkaç güzel bar var. Hoş bir yer."

"Harika bir yerdir, özellikle sonbaharda," dedi Lori keyifle. "Gelmek lazım, Anne."

"Gelmeye çalışacağım." Yerimde rahatsız rahatsız kıpırdandım. Bir şey değişmişti. Mal de, babası da suskun,

düşünceli görünüyorlardı. İkisi de yüzüme bakmıyordu. Masadaki atmosfer soğumuştı ve bunun sebebini anlamıyordum.

"Onu getireceksin, değil mi, tatlım?" Lori uzanıp Mal'in elini sıktı, masaya çöken garip havayı umursamamıştı. Gülümsemesi öncekinden bile daha genişti, sanki bu eksikliği tamamlamak istiyormuş gibi. "Sana etrafı gösterirken harika zaman geçireceğiz."

"Tabii," dedi Mal ifadesiz bir sesle. Biri bir düğmeye basıp onu söndürmüş gibiydi. Orada değildi artık. Ben de bunu fark etmiştim.

"Otele dönsek iyi olur," dedi Neil. "Yorulmak istemeyiz."

Lori kederle gülümsedi. "Sanırım evet. Söylesene, orası gerçekten hayaletli mi, Anne? Bir hayalet gezisiyle ilgili bir şeyler gördüm. Müthiş olmaz mıydı?"

"Olurdu tabii."

Mal cebinden telefonunu çıkarıp bir mesaj attı. "Arabayı getiriyorlar."

Kolu omuzlarımdan çözüldü ve koltuktan kalktı. Birdenbire belki on sekiz yaşlarındaki bir çift genç kız yoktan var oldular. Mal, irkilmiş gibi bir adım geri attı.

"Tanrım, sen olduğunu sanmıştık," dedi birinci kız kırdayarak.

"En büyük hayranlarıңыз."

"Ah, hey. Sağ olun." Mal, kızların uzattığı tükenmez kalemı alıp mendillerini, defterlerini ve türlü öteberiyi imzaladı. Eli öyle hızlı hareket ediyordu ki bulanık görünüyordu. Bunu daha önce milyon kez falan yapmış olmalıydı. Neil elini Lori'nin dirseğine koyarak ona destek olurken, ben de Mal'in peşinden kalkıp ilerledim.

Kafalar masamıza doğru döndü ve gürültücü masadan daha çok sayıda insan Mal'in yanına giden kızlara

katılıp etrafını sardılar. Müthiş bir hızla toplanmışlardı. Flaşlar patlayıp beni kör ettiler ve gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım. Aramızda iki, hayır, üç kişi vardı şimdi. Eller beni bir kenara itti ve tökezleyerek masanın kenarına giderek kalçamı, şiddetle masaya vurdum. Bir bardak ayaklarımın dibinde yere düşüp kırıldı ve birden-bire Mal yanıma geldi.

Beni düzeltip, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Şaşırdım sadece." Tek kelimeyle utanmıştım.

"Gidelim." Etrafımızdakiler bir kez daha mızımızlanıp üstümüze gelmeye çalışırken beni yanına aldı. Birisi Mal'e telefon numarasını vermeye kalktı. Mal onu umursamadı ve kalabalığı çoğunlukla iterek geçti. Birisi kulağımın dibinde bağırınca kalbim duracak gibi oldu ve sırtımdan soğuk terler boşandı. Bu adamlar düpedüz manyaktılar. Ya Mal bir fast food restoranında tanınsa ne olacaktı?

Restorandan aceleyle çıktık, arkamızdan hâlâ bağırış çağırış yükseliyordu. Neil, Lori'yi limuzine bindirdi ve biz de onları izledik. Şoför kimseyi sakatlamadan kapıyı kapamaya çalışırken eller pencerelere vurdular. Bir dakika sonra limuzin trafiğe çıktı ve ben de nefes alış verişime devam edebildim. Yola çıkmıştık.

Kimse bir şey söylemiyor ve bu sessizlik beni öldürüyordu. Lori bile sadece hafifçe gülümseyebiliyordu, tıpkı Neil'in tahmin ettiği gibi yorulmuş olmalıydı. Arabaya binmek için acele ederken, Mal yanımda yer bulamamıştı. Yazık olmuştu, birinin elini tutmak istiyordum.

"Heyecanlıydı," dedim.

"Çoğu zaman bakmak onlara yeter. Ama bazen kendilerini kaptırırlar," dedi Lori. "Bu seni korkutmasın, Anne."

Yine sessizlik.

Otele vardığımızda limuzinden inmeden önce beni yanağımdan öptü. Akşam yemeğinde hüküm süren hava değişmemişti. Mal'a gözlerimi dikip baktım, onun da bana bakmasını istiyordum. Tıraş olmaya zaman bula-mamıştı ve çenesiyle ağzını çok hafif bir sakal gölgeli-yordu. Onuöpme, aramızdaki uzaklığı kapama ihtiyacı yüzünden kalbim küt küt atıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Sen?" dedi bana, karşımdaki koltuğa oturup gerindi. Son derece havalı, sakın ve uçarı bir görüntüsü vardı. "Restorandaki kargaşa yüzünden özür dilerim."

"İyiyim. Önemli değil."

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Olur bazen."

"Yemek harikaydı. Davetin için teşekkür ederim."

"Hmm."

"Ailen harikaydı. Anneni gerçekten sevdim."

"Harika."

"Baban da iyiydi."

Başını sallayıp öylece baktı.

"Hayır, cidden ama Mal. Sorun ne?" diye sordum. Eve dönüp küvete girmeliydik. İşler orada daha iyiydi.

"Yok bir şey."

İğrenç bir sohbetti bu. İşler bir noktada bombok ol-muştu ve durumu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Be- ceriksizdim.

Gidip onun yanına oturmayı çok istiyordum ama bir şeyler tuttu beni. Nedense hoş karşılanacağımdan emin değildim. Bu gece o gece olmalıydı, ten tene değecekti, terleyerek sevişecektik, falan filan. Şimdi o kadar emin değildim. Onu isteyip istemediğimden değil, çünkü is-tiyordum, ona duyduğum açlık yüzünden aptal bir en-kaza dönüşmüştüm. Orada yalnız olmak istemiyordum sadece.

Dışarıda yağmur yağmaya başladı.

"Gidip biraz davul çalacağım," dedi. "Önce seni evine bırakayım."

"Bu gece çalışmanız mı var?"

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı bile. "Hayır. Sadece davul çalmak istiyorum."

"Benimle eve gelmek istemiyor muydun?" diye sordum ve ne kast ettiğimi biliyordu, bilmesi gerekiyordu.

Omuz silkti.

Ah, hayır. Olamaz. En sonunda sevişeceğimiz geceye omuz silkmemişti. Çelişkili duyguların herhangi bir tarzda, şekilde veya biçimde hoş karşılanabileceği bir durum değildi bu. Limuzin gece trafiğine çekilmiş, bizim nereye gideceğimize karar vermemizi bekliyordu şüphesiz.

Mal cep telefonunu çıkarıp ekranlarında dolaşmaya başladı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tamam, oyunu böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. Dışarıda, Portland kendi tüm güzelliğiyle yanımdan geçiyordu. Küçük parkların birindeki ağaçlar ışıklandırılmıştı. Yağmurlu havada her şey parılıyordu. Minik damlalar pencerelerden akıyor, görüntüyü bulandırıyor.

Boş ver, gerçekten de gidip davul çalmak istiyorsa gidebilirdi. Birlikte olma havasında olmadığı apaçık ortadaydı. Dediğine katılmak için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. İşe yaramıyordu. Aslında ben inatçı bir kaltak olabiliyordum ve azgınlık bana pek yakışmıyordu. Biraz rahat bırakılsam en iyisi olabilirdi.

"Kenara çekmesini isteyebilir misin?" Suratımdan havuç rengi bir saç buklesini çektim. "Yolundan sapmana gerek yok. Eve kendim giderim. Sonra görüşürüz."

Gözlerini kıstı. "Yağmurun altında seni bir sokak köşesinde bırakmayacağım, Anne. Seni eve götüreceğim."

"Peki. Teşekkürler."

Ağzını açıp kapattı.

"Ne?"

Bir şey söylemedi.

Öff, kaçınma. Bunu o kadar iyi bilirdim ki. Benim tüm öykümü ona anlatmaya niyetim yokken, ondan kendisini benimle paylaşmasını isteyip duramazdım. Kimsenin benim öykümü de duyması gerekmiyordu.

Yine de, bundan daha iyiydik biz. Veya öyle olmalıydık.

"Sikeyim böyle işi," diye mırıldandım.

"Ne dedin?"

"Sikeyim. Böyle. İş." "

Başını eğdi.

"Hareket eden araçlarda güvenliğe fazla önem veriliyor."

"Ne—"

Karşısındaki koltuğa geçtim, sonra da daha iyisini yapıp kucağına oturdum, onu okşadım. Gözlerini kırptırdı, elleri sanki nereye koyacağından emin olamamış gibi kalçamın üstünde gezindi. Cep telefonu kenara düştü, unutulmuş gibiydi. Neyse ki etek giymiştim. Kısa bir etekti ve elastik bir malzemeden yapılmıştı, çoğu durum için, ama özellikle şu an için uygundu.

"Anne."

"Mal."

"Ne oluyor?"

"Bu gece böyle bitmeyecek," dedim ona, son derece sakin bir sesle. "Buna izin vermeyeceğim."

Sanki bilmediği bir lisanda konuşuyormuşum gibi baktı bana. Bu harika bir fikirdi, çünkü burada sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ellerimi boynunun arkasına dayadım. Şimdi neden bunu hep yaptığını anlamıştım, oradaki cilt o kadar yu-

muşak ve sıcak oluyordu ki. Tüm dürüstlüğümle söylüyorum ki ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, onu öpmek bir kez daha yanlış şeyi söylemeye kıyasla çok daha mantıklı geliyordu bana. Dudaklarımı kalın, mükemmel dudaklarına sürttüm. Hızla nefes alış müzik gibi geldi kulaklarıma. Şansım olsa, tüm gece dudaklarını övebildirdim. Fahişe dudaklarıydı onlar. Başka hiçbir adam bu kadar öpülesi değildi.

“Seni üzgün görmekten nefret ediyorum.”

Birbirimize baktık, yüzlerimiz yakındı. Ona ne oluyorsa, onu kıran her neyse, buradan, bu andan uzak durmalıydı. Mal ve ben bu ânı hak etmiştik. O sadece bunu bir noktada unutmuş, dikkati dağılmıştı. Neyse ki, benim dikkatim yerli yerindeydi.

“Her neyse, bırak halledeyim. Sadece kısa bir süreliğine...”

Başımı eğip onu öptüm, dilimi dudaklarında gezdirdim. Tadı muhteşemdi. Şimdiden kalçalarım kucağında kıpırdanıyor, daha fazlasını arıyordu. Alevlenmişim ve bu onun suçuymuş, o yüzden buna katlanması gerekiyordu. İnleyerek pes etti ve ağzını açtı. Diline, o tatlı tadına bayılıyordum. Doğrudan beynime gidiyor, başımı döndürüyordu.

Duraksamadı. Elleri bacaklarımdan yukarı kaydılar, etegimin altına girip hedefe kilitlendi.

Parmakları bacaklarımı okşarken, “Bir şey mi lazım?” diye sordu bana.

“Sen lazımsın.”

“Anne.” Ağzı benimkini kovaladı, daha fazlası için, daha derine gitmek için zorladı. Bunu seve seve verirdim ona. Zeki parmaklarının uçları külotumun kasık kısmını okşadı ve her köşem alev aldı. Bu sefer bir şey bizi durduracak olursa, yapacaklarımdan sorumlu tutulamazdım.

"Bunu yapmaya devam et," dedim nefes nefese, saçlarını çözmek için at kuyruğundaki bağı çekiştirdim.

"Onun yerine bunu yapmamı istemez misin?" Başparmağı klitorisime dayandı ve küçük çemberler çizmeye başladı.

"Tanrım." Başım geriye düştü ve o his içimden geçip gitti. Öylesine tahrik olmuştum ki utanıyordum. Külotumun nemli kumaşı bunun kanıtıydı. Ama günler boyunca birbirimizle oynaşacaktık, gerçekten. Onunla tanışmadan çok önce bile onu istiyordum ama gerçeklik beklentilerimi çok aşmıştı. Mal Ericson gerçeğe dönüşen rüyamdı benim. David ve Evelyn'in evindeki öpüşme maratonu, geçen gece uyuyamayıp onu özlemem, bu şeyler beni bu noktaya kadar çekmişti zaten. Güvenlik ve sağduyu yere batsın. Mal'in sahiplenebildiğim kadarını, mümkün olabilecek en uzun süre boyunca alacaktım.

"İşte böyle," diye mırıldandı.

Eline doğru yaslanıp daha fazlasını aradım. Başımın arkasından tuttu ve beni görebilmek için kafamı kaldırdı. "Çok güzelsin. Bunu sana söylemiş miydin?"

Hiçbir fikrim yoktu. Ve cevap vermemi bekliyorsa, daha çok beklerdi.

"Söylemem gerekirdi," dedi.

Sersemlemiş halde ona bakakaldım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı şüphesiz. Yüzünün zarif hatları bende kötü şiir yazma isteği uyandırıyor. Ve ses tonu, sözleri, o kadar mükemmeldiler ki. Ama sonra içim sıkıştı ve tutunabileceğim bir şey bulamadım. O kadar boştum ki canım yanıyordu.

"Benim..." Konuşmayı unut. Onun yerine kemer tokasını pençelemeye başladım, kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını söker gibi açtım. Onu tutmaktan uyluk kaslarım ağrıyordu ve araba birdenbire fren yaparsa başım ciddi belaya girecekti.

“Ne istersen alabilirsin, Anne. Yeter ki iste.”

“Seni istiyorum.”

Parmakları kadınlığının köşesini çevreledi ve başımı döndürdü.

“Beni nasıl istiyorsun?” diye sordu, elinin bir hareketiyle inledim. Yanağımı yanağına yasladım, ciğerlerim oksijen almak için debelendi. “Hmm?”

“İçimde.” Sözler bir külfetti, tıpkı fermuarı gibi. “Mal, lütfen... benimle oynamayı bırak.”

“Ama seninle oynamama bayılırsın.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım, dudaklarım hareket-sizdi. “Yeter!”

Oturduğum iyi olmuştu, yoksa gülümsemesi beni yere devirebilirdi. Küstah, nefis piç kurusu.

“Tamam.” Mal, elini eteğimin altından çekti. O müt-hiş basıncın yoksunluğu yüzünden ağlayabilirdim. Ama onu mümkün olan en kısa zamanda içime almak çok daha önemliydi.

“Üstümden in bir saniye,” dedi.

Beni kaldırıp bir kenara koydu ve kot pantolonuyla çamaşırını indirerek cebinden bir prezervatif çıkardı. Aletini görünce donakaldım, kocamandı. Bakmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Fotoğrafını çekmeye çalışsam ne kadar kızardı acaba? Tamamen kendi kullanımı için olacaktı tabii.

Konsantrasyonumu bozarak, “Anne,” dedi. “Külotu-nu indir. Hemen.”

“Tamam.” Eteğim şimdiden belimde toplanmıştı zaten. Parmaklarımı eteğin iki yanına sokup aşağı çektim, aynı anda da çizmelerimi fırlatıp attım. Koordine ve ha-valı biri değildim belki, ama şu anda sadece belden aşı-ğımın çıplak olması önemliydi.

Mal prezervatif paketini dişleriyle açıp taktı.

"Hadi." Kocaman eller belimi kavradı ve beni tekrar kucağına çekti. Dengede durmak için omuzlarından tuttum ve onun yüzüne baktım, onu ezberledim. Bu ânın, her detay derinlere kazınmış bir biçimde, tarihe geçmesi gerekiyordu. Elmacık kemiklerinin kıvrımından, çenesinin hatlarına, öpüp yalamak için öldüğüm üst dudağındaki küçük çukura kadar, hiçbir şeyi unutmak istemiyordum.

Bir parmağını içime soktu ve bu girişin şokuyla kasıldım.

Mal, hareketsiz durarak, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece hazırlıksız yakalandım."

Yavaşça daha derine girdi ve beni olduğum yerde kıvrandırdı. Son derece ustaca hareketlerle beni okşamaya devam etti. Başparmağı klitorisimi ovalarken içimdeki tatlı bir noktayı okşadı. Bir yerde birileri kadınlığının sırlarını ona anlatmış olmalıydı, her şeyi biliyordu bu adam. Daha önce hiç çaba sarf etmeden beni bu kadar tahrik edebilen birini görmemiştim.

"Harikasın, parmağım cennette gibi."

"Mal, lütfen..." Ne istediğimden bile emin değildim. Parmağını, aletini, ağzını, her şeyini istiyordum. Acıktırıyordu beni bu adam.

Parmağı içimden çıktı, dudaklarımın üstünde gezindi, beni yavaşça açtı. Leğen kemiğim kendi kendine hareket edip Mal'ın eline sürtündü. O kadar yüksek sesle inliyordum ki şoför bizi separatöre rağmen duyuyor olmalıydı. Umurumda mıydı bu? Hayır.

"Hazırız," dedi Mal.

O kadar hazırdık ki.

Bir eli belimden tutarken diğeri aletini hizaya getirdi. Dudaklarımın arasından kıvrılırken hissettiğim baskıyla yıldızları saydım sanki. Daha fazlası beni nasıl hayatta

tutardı bilmiyorum. Yavaşça, düzgünce, onun üstüne çöktüm. İçime alırken burun kanatları açıldı. Mal'in çıplak bacakları üstünde oturana, bacaklarındaki kıllar beni gıdıklayana kadar durmadım.

"İşte böyle." Bana tamamen odaklanmıştı, bakışları yüzümü tarıyor, her şeyi alıyordu. Saklanacak yer bırakmıyordu. Bir sorundu bu, çünkü gözyaşlarına boğulmak gibi aptalca bir dürtüye kapılmıştım.

Seks ne zamandan beri bu kadar çok şey ifade eder olmuştu?

"Hareket etmek istiyorum," dedim. Ama belimi tutan eller beni sabitledi. Beni doldurmasının verdiği hissi tarif edemiyordum. Çok fazlaydı.

"Bekle." Uzanıp beni usulca, uzun uzun öptü. "Bir dakika ver bana. Mükemmel. Seni hissetmeyi çok uzun zamandır bekliyordum."

Sarsılarak ona yanaştım, çaresizden öte bir haldeydim.

Üstümüz halen giyinikti ama aşağıda öyle şeyler yapıyorduk ki.

"Mal," dedim nefes nefese. "Şimdi."

Parmaklar kıcımı kavradı, sertliği boyunca kaldırıp yavaşça indirdi, beni kalın aletin verdiği hisse alıştırdı. Aynı hareket, bir daha, bir daha, cennet gibiydi. Kayarak bana girmesiyle kanım alev aldı sanki. Yavaşlık çok güzeldi. Beynimi eritiyordu adeta.

Zaman içinde ben de ona ayak uydurmaya başladım, elleri bana yardım etti. Hızla ve sertçe bindim üstüne. Hiçbir şey Mal'in benim içimdeki tatlı noktalara sürünürken yaydığı ve beni eritip suya çevirdiği ısıyla karşılaşılamazdı. Onun sertliğine şiddetle çarptım ve müthiş bir hıza kapıldık. Ciltlerimiz terle kaplandı. Omurgam sızlıyor, tüm bedenim sarsılıyordu. Bu hayattı, ölümdü, var

olduğunu bile bilmediğim milyon şey dahaydı. İçimdeki gerginlik büyüyerek muazzam boyutlara ulaştı. Başparmağı beni ovalamaya devam etti ve tüm dünya patlayıp açıldı sanki. Belimi büktüm ve şiddetle boşalırken yüzümü omzuna sakladım, Henley tişörtünü ısırdım. Bir pamuk yumrusu boğazımdan kaçan sesi boğmaya çalıştı.

Bu onun üstüne yığılana, kendimi kaybedene, bulana ve arada kalana kadar devam etti.

Mal homurdandı ve beni aletine doğru çekti. Bir şeyler hırıldıyordu. Bu benim ismim olabilirdi, bu durumda bundan memnun olurdum. Bunu yapabildiğim anda da ona teşekkür edecektim.

Asla yerimden kalkmak istemiyordum. Asla. Veya en azından, sonraki raunt başlayana kadar.

Limuzinin arka koltuğuna sessizce yığıldık. Ter ve vücut sıvıları bacaklarımızla kasıklarımızı birbirine yapıştırmıştı. Tüm kaslarım titriyordu. Vay canına. Efsanevi olmuştu.

“Hayatta mısın?” dedi bir süre sonra ve saçlarımı kulağlarımın arkasına attı.

Gevşek çenem ve seks sarhoşu halimle ona baktım. Tattığım en güzel histi bu. “İyiydi, sanırım.”

Peltekle konuşuyordum. Dilim kalınlaşıp şişmişti sanki.

“Öyle mi?” Gülümsemesini saklamaya çalışmadı bile.

“Elinden geleni yaptığından eminim.”

“Gösterdiğin güven için teşekkürler.”

Ona bitkin halde, tamamen leydilere yaraşır bir biçimde homurdanır gibi bir ses çıkardım.

“Ballı pastam? Balkabağım? Öylesine haykırdın ki hâlâ kulaklarım çınlıyor. Şu anda gevelediğin zırvallıkları duyamıyorum bile. Omzuma birkaç dikiş attırdıktan sonra söylersin, tamam mı?” Kendi kendine güldü, kahkahasının sesi göğsünde çok hoş bir biçimde gümbürde-

di. "İsırgan ve cırtlak. Ve o kadar hoş, sessiz bir kız gibi görünüyorsun ki. Şoke oldum."

Tişörtünün yakasını bir kenara çekerek omzuna baktım. "Kanamıyor. En fazla morarır."

"Bunu gururla taşıyacağım."

O kadar güzel kokuyordu ki. Limuzin benzini bitene kadar kenti turlamalıydı, böylece ben de kokusunu içine çekmeye devam edebilirdim. Seks, ter ve erkek.

"Gidip çalışmak istiyor musun hâlâ?" diye, çoğunlukla nezaketen sordum. Onu kendime saklama düşüncesiyle, kollarımı boynuna onu boğarcasına sarmıştım. Ama gitmek isterse, ben de giderdim. Orgazmlar beni epey iyiliksever bir moda sokuyordu. "Ben de orada takılıp senin bir daha çalmanı dinleyebilirim."

"Siktir, olmaz," dedi.

"Siktir, olmaz mı?"

Mal, bir kahkaha attı, dudakları sanki benim delirmiş olduğumu göstermek istermişçesine kıvrıldı. "Eve. Yatağa. Hemen."

"Tamamdır," dedim sırtarak.

Bölüm 17

Limuzinden indik, kıyafetlerimizi düzeltmeye çalışıyorduk hâlâ. Bacaklarımın arasındaki şeyler yapış yapış olup şişmişti. Düşününce, benden pek de iyi bir kovboy kız olacağını zannetmiyordum, çünkü bacak kaslarım hâlâ tam olarak iyileşmemiştir. Pilatese geri dönmem gerekiyordu gerçekten. Ama bir parçacık kas spazmı yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeyecekti. Biraz daha çalışmam gerekiyordu ve Mal'in ellerini üstümden çekmemesine bakılacak olursa, bundan memnun olacaktı.

"Ne kadar çok yıldız var. Havanın ne kadar açık olduğuna baksana." Başımı geriye atıp gökyüzünü inceledim. Bir orgazmdan yeni çıkmıştım, Mal Ericson yanımdaydı, dünya müthiş bir yerdi.

Mal, çenemden öptü. Bir parmağını eteğimin beline taktı ve beni apartmanın ön kapısına kadar sürükledi. "Hadi, gömleğin pek rahat gözükmüyor. Çıkarman lazım."

"Ama doğaya baksana, ne kadar güzel."

"Memelerin de güzel. Onlara bakarak ciddi zaman harcamayı gerçekten çok istiyorum. Bu olur mu?"

"Evet."

Güldü.

Anahtarı kapıya sokmaya çalıştım, aceleden elim titriyordu. Kilit döndü, kapı savrulup açıldı ve duvara çaptı.

Ne biçim ses çıktı ama. Koridorda ve merdivenlerde yankılandı. İşimiz bitmeden önce binayı gerçekten yıkacaktık galiba. Bayan Lucia bu kadar gürültücü olduğumuz için bizi fena haşlayacaktı. İlk katta yaşırdı ve kendini bu bölgenin şerifi gibi görürdü. Kimse de ona itiraz etmeye cesaret edemezdi. Ama ben gerekirse koca kız külotumu giyip Bayan Lucia'yla başa çıkabilirdim.

Ama merdivenlerde, elinde bir demet çiçekle oturan Reece'le nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Gökkuşağının her rengindeydi çiçekler. Tökezleyerek durdum, Mal yanı başımdaydı.

Reece arada bir bana çörek alırdı. Benim veya onun doğum günü için dışarı çıktığımızda da bir şişe şarap. Bana çiçek getirmezdi. Ve asla terkedilmiş bir ifadeyle, bir bukle saçı yüzüne düşmüş bir halde merdivenlerimde oturmazdı.

"Reece..." Merdivenlerden çıkarak ona yanaştım.

Mal, olduğu yerde kaldı, eli elimden ayrıldı.

Reece'in yüzünün rengi atmıştı. Kâğıt gibi bembeyazdı yüzü. Benimle Mal'in darmadağınık kıyafetleri pek fazla açıklama gerektirmiyordu. Reece en sevdiği oyuncaklarını kaybetmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Şimdiye kadar onunla Mal arasındaki farkları tam olarak anlayabildiğimden emin değilim. Ama tüm şakacılığı bir yana, Mal zihnen de, kalben de bir erkekti. Reece bir çocuktü. Farkları tam olarak anlatabildiğimden bile emin değilim. Tamamen farklıydılar.

"Anne." Reece elindeki çiçeklere şaşkın şaşkın baktı, sanki eline nasıl ulaştıklarından emin olamamış gibiydi. "Yalnız olmadığını fark etmedim. Pardon."

Anahtarlarımı sessizce Mal'e uzattım. Dudakları büzüldü. Başını sertçe salladı ve anahtarları tekrar ona uzattım. Ne yapmamı bekliyordu ki? Reece'i öylece mer-

divenlere oturur halde bırakamazdım. Mal bana baktı, ben de ona baktım, sessizce beni anlamasını bekliyordum. Tanrım, en iyi arkadaşımı bu benim.

Bir saniye sonra anahtarları elimden çekip aldı ve Reece'in etrafından dolanarak yürümeye devam etti. İçeri girip kapıyı kapattı, neyse ki çarpmadı.

Reece gergin gergin gülümsedi. "Bu garip oldu."

Söylediği epey hafif kalmıştı. Yanına oturup dirseklerimi dizlerime yasladım. "Güzel çiçekler."

"Senin için." Çiçekleri bana verdi, tatlı ve ağır kokularını duydum. Gözlerime bakmadı.

"Teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Senin için endişelendim."

Bir suçlama gibiydi bu söz. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Duygular hiçbir zaman güçlü noktam olmamıştı. Bu üzüntü ve suçluluk karışımına ve yanında getirdiği diğer her ne varsa ona tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Annem bana uzun zaman önce mantıklı davranmayı ve çenemi kapatmayı öğretmişti.

"İkiniz anlaşılmışsınız," dedi.

"Evet." Diğer yandan, annem rezil bir rol modeldi. Reece daha iyisini hak ediyordu. "Ne oluyor burada?"

"Bir şeyleri düşündüm. İkimizi." Ellerini saçlarından geçirip sarkık buklesini geriye attı. Bunu yapmasından da, sonra başını geriye atmasından da hoşlanırdım hep. Ama kalbim savrulup ona teslim olmadı. Mal'de olan olmadı. Reece çok fazla beklemişti.

"İkimizi mi?" diye bastırdım, hem öfkelenmiş hem de şaşırmıştım.

Gülümsemesinde mutluluktan eser yoktu. Üst kata işaret etti. "Gittiğini sanmıştım."

"Ben de öyle. Görünüşe göre yanlış anlamışım."

"Sanırım bu senin için iyi bir şey. Sence uzun süre"

mi?" Sesi tam olarak kaba sayılmazdı. Ama bu soru derhal cevap bekliyordu.

Bir nefes aldım, dürüst bir cevap gelmiyordu aklıma. Seks mutlusu zihnim, vahşi dürüstlüğe el verecek kadar açılmamıştı henüz. Mal yukarıda beni beklerken bu mümkün değildi. Zihnim bilmek istemiyordu. Annem hep aşkın insanı aptallaştırdığını söylerdi. Sanırım bu dersi almamıştım daha. "Bilmiyorum. Ama umarım uzun sürer."

Saat hâlâ erken sayılırdı ama binada çıt yoktu. Seslerimiz fısıltıdan biraz daha yüksekti sadece.

Reece ayağa kalkıp sanki yumruk yemiş gibi yavaşça hareket etti. "Gidiyorum. Yarın görüşürüz."

Gergin ve tiz bir sesle, "Reece," dedim. İçimde bir şeyler kırılıyordu ve birçok şey gibi, bunu da tamir edebileceğimi düşünmüyordum. Reece'e, en sonunda istemeye karar verdiği şeyi veremiyordum. "Özür dilerim."

Başını eğdi. "Bu benim suçum, Anne. Rezilin tekiydim. Gözlerimin önündekini, çok geç olmadan fark edemeyecek kadar aptaldım."

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Hiçbir şeyim.

Bir an bekledi, dudaklarını hayal kırıklığıyla biraz büktü belki. Sonra ilerlemeye başladı.

"İyi geceler." Merdivenlerden koşarak, ikişer ikişer indi, gitmek için can atıyordu besbelli.

"Görüşürüz."

Orada oturdum, çiçeklerimi tutuyor, boşluğa bakıyordum. Kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Dünya o kadar garipti ki. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bir dakika sonra Mal çıkıp yanıma oturdu. Uzanıp buketi kokladı. Elleri bacaklarında bir ritim tutturuyordu ama bir şey söylemedi. Parmaklarıyla davul çalması, onun tedirgin veya bir şeyler çözmekle meşgul

olduğunu anlatıyor gibiydi. Ama bu vahşi perküsyonun tamamen farklı bir anlamı vardı.

Sessizliği bozarak, "Reece gitti," dedim.

"Hmm."

"Garip bir gün oldu," dedim, muhtemelen bu yüzyılın en hafife alan cümlesiyle.

"Garip derken, iyi mi kötü mü?"

"İkisi de."

"Hmm." Boynunu tutarak derin bir nefes aldı. "Benden ayrılıyor musun, nedir?"

Başımı hızla ona çevirdim. "Ayrılmak mı istiyorsun?"

Cevap vermedi. Bir iki dakika için ne ben konuştum ne de o bir şey söyledi. Bir tür irade savaşına girmiştik belli ki. Ona sorgulayan bir bakış attığımda kaşını kaldırıp beklemekle yetindi.

"Onu orada oturur halde bırakamazdım. O benim arkadaşım."

Mal çenesini çarpıttı.

"İkinizin benim için bilek güreşi yapmasına izin mi vermem gerekiyordu? Böyle bir şey olmayacak çünkü."

"İşi bok ettik ve sen beni evine pışpışladın." Bunu söylerken kullandığı alçak, soğuk ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

Onun ses tonunu taklit ederek, "Hayır," dedim. "Hadi ama Mal. Böyle olmadığını biliyorsun. Reece'e yol verdim ben. Sana evimde beklemeni söyledim. Onunla konuşmam için bana bir fırsat ver diye."

Bana gözlerini dikip baktı, ben de ona baktım.

"Yapma bunu," dedim.

"Tanrım!" Elleriyle yüzünü ovuşturarak öfkeyle hırladı. "Kıskanmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum."

"Ben de öyle." Ellerimi eşit bir öfkeyle havaya savurdum. "Bir vajinaya sahip insanların büyük çoğunluğu-

nun seninle yatmak istediğinin farkındasın, değil mi? Penislilerden hiç bahsetmeye başlama, onların arasında da senden hoşlananlar var çünkü.”

“Bu saçmalık...” Boğulur gibi bir kahkaha attı. “Siktir.”

Fırtına dinmiş gibi görünüyordu, şükürler olsun. Başımı omzuna yasladım, ona yakınlaşmaya ihtiyacım vardı. Neyse ki buna izin verdi.

“Genelde diğer insanlarla kavga etmem,” dedi, yanağını başımın tepesine sürttü. “Grupta genellikle çocukların saçma sapan sebepler yüzünden birbirlerini parçalamalarına engel olurum. Bir espri yaparım, onları güldürürüm.”

“Sen barış elçisisin. Ama geçen gece Ben’i ikiye ayırmaya hazır görünüyordun.”

“Konu sendin. Beynimi allak bullak ediyorsun, balkabağım.”

Kaşlarımı çattım.

“Bunu isteyerek yaptığını söylemiyorum.”

“Evet, bu kendimi daha iyi hissettirmedir.”

Sessizce oturduk. En sonunda çiçekleri kollarımdan aldı, kalktı ve merdivenden indi. Ayakkabılarının harap tahta basamaklara basarken çıkardığı hafif takırtıdan başka bir ses yoktu. Çiçekleri dikkatle Bayan Lucia’nın kapısının önüne yerleştirdi ve gelip tekrar yanıma oturdu. O çiçekleri ortadan kaldırarak bir şeyler demek istemişti ama ne anlama geliyordu bu? Soru buydu. Mal Ericson da aklımı allak bullak eden bir adamdı. Ve birkaç güne turneye çıkacaktı. Bu çok bariz şeyi atlamam aptallık olurdu. Gergin gergin çizmelerimin tokalarımı çekiştirdim. İçimde bir sürü duygu birbirine karışmıştı.

O yapmıştı bunu.

“Orada oturup seni beklediğimde birkaç şeyi fark ettim,” dedi.

“Evet?”

“Şey, artık gerçekten kız arkadaşımsın.”

Bir an için nefes almayı bıraktım, afallamıştım. “Sanırım bunu dediğini iştirme ihtiyacım vardı.”

“Bir süredir öylesin. Olmanı istememiştim ama öylesin. Sadece buna alışmam lazım.”

Tabii bunu böyle söylediğinde onun canını acıtmak istiyordum biraz. Onun yerine oturup bu konuşmanın nereye gideceğini görmek için bekledim.

“Kızma,” dedi bana. “Söylüyorum sadece.”

“Kızmadım.”

“Yalancı. İşte bak, tam da bu yüzden bir danışmana gitmemiz gerekiyordu, en başta söylediğim gibi.”

“Ne?” Burnumu kırıştırdım. “Ne zaman oldu bu?”

“Ben taşındıktan günler sonra seninle sanal seks yaparken.”

“Sanal seks yapmıyorduk, mesajlaşıyorduk sadece. Yanlış hatırlamıyorsam bir köpek almak istediğini de söylemiştin. O yüzden bu danışmanlık konusunda ciddi olduğunu düşünmedim.”

Dudaklarının hafifçe kıvrılışıyla midemin derinliklerinde sıcak ve nefis bir şey uyandı. “Balkabağım, konu sen olduğunda her zaman ciddiyim ben. Dalga geçtiğimde bile, son derece ciddiyim. Neye ihtiyacın varsa, ne yapmam gerekiyorsa. Tanıştığımızdan beri öyle oldu. Farkına varmadın mı daha? Kaderimizde beraber olmak varmış gibi. Kendime engel olamıyorum. Acınası bir durum, gerçekten.”

“Heh.” Ellerimi bacaklarımın altına sokarak, sözlerinin içime işlemesi için kendime biraz zaman tanıdım. “Yukarıda beklerken bunları mı düşündün?”

“Evet.” Yanıma yanaşıp belini belime yasladı. “Düşünsene. İşler bok gibiydi ve sonra partide seninle tanıştım. beni eğlendirdin. Seninle daha fazla zaman geçirmek is-

tiyordum ve sonra Evelyn'in göğüs frikiğini gördüm ve Davie beni dışarı attı, o yüzden yanına taşınmak zorunda kaldım. Seninle yatmak istiyordum ve üstünde zıplarken yanlışlıkla vatağını kırıdık, o yüzden kanepede benimle uyumak zorunda kaldın. Seninle sevişmek istiyordum ve yolda sıkılıp üstüme atladın. Gördün mü? Kader işte."

Kahkahayı bastım. "Bu çok güzel. Ama çok mantıklı olduğundan emin değilim."

"Bu kader, Anne. Yıldızlarda yazıyor. Bırak da öyle kalsın."

"Delirmişsin." Başımı eğip iç çektim. Başka ne yapabirdim ki?

"Böyle daha iyi. Üzgün olmana da dayanamıyorum." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Parmaklarını kavrayıp ona tutundum.

Böyle daha iyiydi. Her şey yoluna girecekti. Ama hâlâ katama takılan bir konu vardı. "Neden senin sahte kız arkadaşın olmamı istedin?"

Omuz silkip gözlerini kaçırdı. "Seninle zaman geçirmek istiyordum. Beni mutlu ediyorsun."

Alnımı kırıştırdım. "Bu muydu yani?"

"Bu çok önemli bir şey. Davie birini bulunca kendimi biraz yalnız hissettim galiba. Arkadaş olabileceğimizi düşündüm."

Öylece bakakaldım.

"Seni biraz daha iyi tanımak için bir şansa ihtiyacım vardı, sadece sen ve ben. Taşınmak iyi bir yol gibi göründü bunun için. Ve yardıma ihtiyacın vardı. Tamam mı?"

"Tamam."

Bir süre sessizce oturduk.

"Kendine ne diyorsan, kes şunu," dedi.

"Ne? Neden bahsediyorsun şimdi?"

"Reece." Başını başıma yasladı. "Onun için endişeleniyorsun. Kes şunu."

"Mal..." Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? Kelimeler kurşunla kaplanmıştı sanki ağzımdan çıkaramıyordum. Reece'i düşünmüyordum ama ondan bahsedince...

"Yanlış bir şey yapmadın."

Kıpırdanarak onun altından çıktım, yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Ne zamandan beri beni okuyabiliyordu ve ben neden bunu yapamıyordum? Sakin ve kendinden emin görünüyordu, günah kadar güzeldi. Dudakları birbirinden biraz ayrılmıştı, gözleri dingindi. Birdenbire doğru kelimeleri bulmak o kadar imkânsız gelmedi bana.

"Onu kırdım."

"Belki de. Ama seni arada bırakan oydu. O da seni kırdı."

"Ama ben bunu tamir edebilirim," dedim. "Bunu yapabilirim."

"Bunu tamir edemezsin." Saçlarımla oynadı, kısa buklelerimi parmağına sardı.

"Niye?"

"Beni sepetleyecek misin? Gönderecek misin beni?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Gülümseyip omuz silkti. "İşte böyle."

"O kadar basitleştiriyorsun ki."

"Basit de ondan. Artık senin erkek arkadaşınım, bu da senin hipster hayranına yer kalmadı demektir. Biz başka şeyler yalarken o da yaralarını yalayarak temizlemek zorunda." Tek kaşını şeytani bir sırıtışla kaldırdı.

Kafam bir sürü muhtaç soruyla doluydu. Bana güvence vermesi için bin türlü yalvarmayla. Bunların dudaklarımdan çıkmasına imkân yoktu. İnanılmaz, mükemmel biriydi ve ben onu içime almıştım. Bedenim bunun hatırasıyla titriyor, dosdoğru aşırı yüklemeye geçiyordu. Onu yine istiyordum. Belki de kendimi onun bileğine zincirlemeliydim. Cevap bu olabilirdi.

"Seni üzmemek istemedim," dedim. "Ama onunla yalnız başına konuşmam gerekiyordu."

"Evet, biliyorum. Bir pislik gibi davrandım." İnleyip göğse baktı. "Bu özür için yeterli olur mu?"

"Özür mü diliyorsun?"

"Evet. Reece'in senin hayatının bir parçası olduğunu anlıyorum. Ona iyi davranmaya çalışacağım."

"Teşekkürler."

Saçları yine yüzüne düşmüştü. Birazını dikkatle kulağının arkasına sıkıştırıp yanağını tuttum.

"Hey, deli göz. Sahte Sevgili Operasyonu bitti," diye mırıldandı. "Merak ediyorsan."

"Bitti, öyle mi?"

"Anladığım kadarıyla, biz beraber olmamaya karar verene kadar beraberiz. Çok fazla düşünmeyelim. Bırakalım da kendi kendine hallolsun, değil mi?"

Sağlam bir plandı bu, beraber yatmaya başlayalı daha bir saat olmadığını düşününce. "Katılıyorum."

"Sizi aramızda görmek güzel, Bayan Rollins." Elini tutup yüzüne bastırdı. "Çok kaba görünmek falan istemiyorum ama bir konuda endişeliyim."

"Hangi konuda?"

"Bluzun."

Ağzımı açıp kapattım. "Bluzum mu?"

"Sanırım seni tahriş ediyor. Bilinçaltından." Bakışları yoğun, yüz ifadesi ciddiydi.

"Bluzum bilinç altımı mı tahriş ediyor?"

"Hayır, sanırım göğüs uçlarının narin tenini ve şeyin etrafındaki bölgenin... adı neydi?"

"Meme başı mı?"

"Evet, orası. Çünkü pespembe ve çok hassas, biliyor musun? Narin bir yer, o yüzden bluzunun sert ve aman

vermeyen doğasıyla ilgili endişelerim, onun sana verdiği rahatsızlığın henüz farkında olmasan bile çok önemli.”

“Biliyor musun, müthiş bir pazarlamacı olabilirmişsin.” O kadar ikna ediciydi ki, az kalsın uzun kollu bluzumun yumuşak pamuk yüzeyi için kötü hissedecektim kendimi. “Sutyen takıyorum. Ama göğüs uçlarım gösterdiğin endişe için sana minnettar.”

“Evet, sutyenin de bu işin içinde. İkisi de sana karşı çalışıyorlar.”

“Saçmalama!” dedim. Gülümsememeyi o kadar zorlaştırıyordu ki.

“Değil mi ama? Şükürler olsun ki bu tür şeylerle ilgilenmek için ben buradayım.”

“Yukarı çıkıp bluzumla sutyenimi çıkarmama ne dersin, bu kafanı rahatlatır mıydı?”

“Bunu yaparsan kendimi gerçekten de daha iyi hissedirdim, evet.”

“Eh, peki o zaman. Yukarıya kadar yarışalım.” Ayağa fırladım ve kıkırdayarak paldır küldür merdivenlerden çıktım. Mal’in kolu arkadan bana dolandı ve ayaklarımı yerden kesip beni göğsüne bastırdı.

“Ben kazandım,” dedi ve beni daireme kadar taşıdı. İkimiz de kazanmıştık.

Bölüm 18

Parmaklar oynuyordu benimle. Zeki parmaklar.

İşe gitmek için alarmım çalmamıştı henüz. Daha şatak sökmemişti. Ama beni öylesine tahrik ediyordu ki uyumak gibi bir seçeneğim yoktu. Mal ne zamandan beri erkenci biri olmuştu? Cevap veriyorum. sevişmek istediğinden beri.

Onun bayağı zevklerine şükürler olsun.

Yüzükoyun yattım. yanımdaydı, vücudunun sertliğiyle sıcaklığı uyanmak için harika bir sebepti. Çok yavaşça bacaklarımın arasını okşadı. Elinin eklemlerini yavaşça kadınlığımın köşelerinde gezdirdi. Bel altımdaki her şey takdirle gerildi. Belimi büktüm ve onun kadınlığıma daha rahat ulaşmasını sağladım. Şiltemi oturma odasına, ahşap yatağımın enkazından uzağa taşımış ve dün gece yine sevişmiştik.

Uykudan kalınlaşmış bir sesle, "Uyanık mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Omurgamdan aşağıya öpücükler yağdırarak tepeden tırnağa titrememe neden oldu. Kirli sakalının sürtünmesiyle dokunma sensörlerim harekete geçiyordu, her neyse. Evet, hâlâ uyuyordum sayılır.

"Tamam, beni boş ver. Bir şeye ihtiyacım var sadece.

Çok uzun sürmemeli... seni rahatsız etmemeye çalışacağım."

"Hmm, sağ ol."

Diktiği çadır bacağına dürttü. Sonra güçlü bir el belimin altına girip beni kaldırdı. "Kalk," dedi ve yumuşak bir yastığı altına sürdü. "Bu çok güzel. Anne, gerçekten, kıçın böyle kaldırıldığında harika görünüyor."

Islak parmakla klitorisimi çevreledi ve beni fena halde tahrik etti. Sırasıyla parmaklarıyla daireler çizdi, okşadı ve gıdıkladı, en doğru şekilde dokundu bana. Uyluk kaslarım kasıldı, dizlerimi yatağa gömdüm. Ne yaptığını biliyordu bu adam. Çarşafları sıkıca tuttum, şimdiden nefes nefeseydim. Onun bana dokunmasından ne kadar zevk aldığımı tam olarak göstermeye çalışmam boşuna olurdu. Özellikle de beynim o an için kapalı olduğunda. Kalçalarımı yoğurmaya ve parmaklarını bacaklarımda yukarı aşağı gezdirmeye başladığında hayal kırıklığı dolu bir sesle homurdandım.

"Aç biraz daha," diye mırıldandı ve bacaklarımı biraz daha açtı. Yerine geçerken altımdaki şilte yerinden oynadı. Arkadan girmek en sevdiğim pozisyon değildi ama Mal'in iyi bir iş çıkaracağından şüphem yoktu. Becerikliydi bu adam.

Beni tek eliyle zevklendirmeye koyulurken bir prezervatif paketinin hisirtisini duydum. Tek bir eli bile harikaydı. Sonra aletin geniş başı kadınlığımı dürttü. Gözlerimi sıkıca kapattım, ona yaslandım, içime kayarken inledim. Aleti beni doldururken, düşünmeye yer yoktu. Sadece hissedebiliyordum.

O kadar güzeldi ki.

Kalçalarımı tutuş şekli, etime dalan parmakları, minicik bir acı hissettiriyordu bana. Tamamen farklı bir tecrübeydi bu, muhtemelen astral düzlemde bile. Her zaman-

ki beş duyuyla beraber, tarif etmeye başlayamadığım bir şeyler de vardı. Sadece onun bana verebileceği, bağımlılık yaratan bir şey. Beynim çalışıyor olsaydı bunun için endişelenirdim.

Kocaman eller sırtımı okşadı. Sonra bedeninin sıcaklığı çevreledi beni. Dişler kulak mememi ısırdı ve canımı yaktı. Omuzlarımı diktim ve kaslarım kilitlendi.

“Ah, evet. Siktir, çok sıcak oldu.” Mal, kendini iyice içime doğru itti. Sanki daha derine gidebilirmiş gibi... “Sabahları çok tembelsin, Anne. ”

“Hmm. Dün gece limuzinde tüm işi ben yaptım.”

Kendi kendine güldü, göğsü sırtıma süründü. Sonra belini esnetti, içeri girdi, sonra dışarı çıktı, her santimini titretti. Kollarını iki yanıma dayayıp, sevişerek beni çarşaflara gömmeyi sürdürdü. Kalçalarım titriyordu ve umurumda bile değildi bu. Mal içime gömülü haldeyken değil. Ritme girmesi sonsuza dek sürdü sanki. Ve *bana* tembel diyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kalçamı ona yaslayarak acele etmesini işaret ettim. Mesajı aldı ve daha hızlı, daha sert gidip gelmeye başladı. vücudu terliyor ve teri üstüme damlıyordu.

Kulaklarımı gri bir ses, kafamı beyaz bir ışık doldurdu. O kadar yakındaydı ki tadını alabiliyordum. Gerginlik dolu bir düğüm iyice sıkıştı ama yetmiyordu bu.

Evet.

EVET.

Ama hayır. Siktir. Kahretsin.

Mal, homurdanarak yanıma çöktü. Aleti içime gömülüydü hâlâ.

Yüzüstü şilteye yığılana kadar kendi kendimi sıkıştığımı fark etmemiştim. Nefes almamı zorlaştırıyordu bu durum. Başımı yana çevirdim, nefes alıp vermeye odak-

landım, ağrıyı dindirmek için uğraştım. Az kalsın olacaktım, o pozisyon için bir ilkti bu.

Boş ver, sadece mutlu şeyler düşünmem gerekiyordu. İyi düşünceler. Her zaman kazanamazsın.

Mal, içimden çıktı ve yanımda yatağa devrildi. Dışarıda kuşlar ötüşüyorlardı. Trafiğin hafif uğultusu çok uzaktan gelmiyordu. Nate yan dairede dolanmakla meşguldü.

"Anne?"

"Evet?" Sırtüstü uzanacak şekilde yuvarlandım.

Mal, kullandığı prezervatifi çıkarıp düğümlemekle meşguldü. Sonra yataktan inip tuvalete gitti.

"Ne oldu, Mal?"

Sifon çekildi. Mal, yüzünde bomboş bir ifadeyle tuvaletten çıktı. Yaklaşık beş dakikadır sevişiyorduk ve garip bir durum olmuştu. Her ilişkide sıradan seks yokmuş gibi. Ama bunu biliyor muydu? Emin değildim. Belki de kahvaltıda ne olduğunu soracak veya havayla ilgili bir yorum yapacaktı.

Yorganı çekerek üstümü örttüm. "Ne oldu?"

Çenesini eğip, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ne, bende mi? Hayır."

"Emin misin?"

"Evet." Çoğunlukla.

Şiltenin ucuna çöküp beni izledi. "Konuşmalıyız."

"Tamam."

"Buna ihtiyacın olmayacak." Yorganı tuttuğu gibi aşağı çekti ve beni açıkta bıraktı.

Peki, tamam. Daha güçlü bir pozisyonunda olmak için doğrulmaya başladım. Goril herif beni bileklerimden tutup aşağı çekti. Sırtım yatakta sekti ve dişlerim takırdadı.

"Mal."

"Seninle konuşmuyorum," dedi, parmakları usulca kadınlığının dudaklarını geriye katladı.

“Konuşmuyor musun?”

“Hayır. Benimle iletişim kurma şansın vardı ve sen bunu kullanmamayı tercih ettin. Bu ilişkiyi yüzüstü bıraktın. Kendini kötü hisset, Anne.” Nefesi hâlâ duyarlı olan kadınlığımla gıcıkliyordu. Kendimi berbat hissetmem gerçekten zordu. Dilinin ucuyla klitorisimi yalarken bu imkânsızdı. Kalçam şilteden fırladı ama elleri oradaydı, beni sabitliyordu. “Merhaba, Anne’in klitorisi. Ben Malcolm, senin efendin ve sahibin.”

“Ah, Tanrım, hayır.” Yüzümü ellerimle örttüm. “Lütfen yapma.”

“Şşş. Özel bir konuşma bu.” Kadınlığımla sıcak, ateşli öpücüklerle boğdu. Midem öyle kasılmıştı ki canım acıyordu. “Ne kadar güzel, pembe ve heyecanlı olduğuna baksana. Endişelenme, ben seninle ilgileneceğim.”

“Vajinamla konuşmayı kesmezsen seni öldüreceğim.” Bir elimi aşağı indirerek oramı kapatmaya çalıştım. Piç herif elimi tokatladı. Bunun intikamını daha sonra alacaktım.

“Güzelsin, Anne’in kadınlığı. Çok güzelsin. Ve ben onun gibi kötü biri değilim. Senin yanıdayım ve seni çok seviyorum, çünkü aletime sarılı haldeyken beni müt-hiş hissettiriyorsun.”

“Malcolm, ben ciddiylim. Oral seksi benim için sonsuza dek mahvediyorsun. Kes şunu.”

“Zırvalama. Sırılsıklamsın. Bu çarşafları asla temizlemeyeceğiz.”

“Ah, Tanrım.” Dilini orta yerime getirip gösterişli bir hamleyle sonlandırırken sırtım yay gibi gerildi. Yıldızları gördüm. “Bu çok fazlaydı.”

“Alakasız bile yok.”

İnledim.

Güldü.

Dudakları klitorisimi kapladı ve dili üstümde gezintiye çıktı. Kendimi tutamayarak büzüldüm ama fark etmiyordu. Eller bacaklarıma kenetlenip beni ona yanaştırdı. Bu korkunç, başa çıkılmaz zevkten kaçamıyordum. Emdi, dilini oynattı ve masum güzelliğimin üstüne muazzam bir kabiliyet sağanağı boşalttı.

Piç.

Dişlerin böyle kullanılabileceğini kim bilirdi ki?

Bir dakika geçmeden, ismini haykırarak boşaldım. Kalbim kafamın içinde küt küt atıyordu ve tüm bedenim titredi. Çarşafta öylece yatarak artçı şokların beni sarsmasına izin verdim. Endorfinler zihnimi turşuya çevirmişti. Gözlerimden yaşlar akıyordu, orgazm bana öyle sert, öyle hızlı çarpmıştı ki. Bu daha önce hiç olmamıştı. Gözümünden akan yaşları telaşla sildim. Kalbim göğsüme çok büyük gelmişti birden. Orgazm nasıl olduysa şişirmişti kalbimi. Bu sağlıklı bir durum olamazdı.

Yan daireden biri duvara vurdu. "Mal'in adını zaten biliyordum, Anne. Ama hatırlattığın için teşekkürler."

Enerjimin son kırıntısını duvara doğru hareket çekmek için kullandım. "Günaydın, Lauren."

Uzaktan bir erkek ve kadın kahkahası geldi. İğrenç komşularımız vardı.

"Ya onları öldürmemiz ya da taşınmamız lazım," dedim. "İki seçeneğe de açığım."

"Biliyor musun, sert konuşuyorsun," dedi Mal, "ama içte yumuşacıksın, sıırılsıklamsın ve gerçekten çok lezzetlisin."

Boğulurcasına kahkaha attım. "Hoşlandığını bilmek güzel."

Mal yatakta doğruldu, ağzını çarşafa silmek için duraksadı. Başını omzuma dayadı ve bana sokuldu. Bu güzeldi, yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. O vakı-

nımdayken bu duygu bolluğuyla başa çıkabilmek daha kolaydı, tüm bu kaosun sebebi ta kendisi olsa bile.

"Galiba bacaklarım bozuldu, çalışmıyorlar." Oynatmaya çalıştığımdan değil. Beynim herhangi bir harekete izin veremeyecek kadar sarsılmıştı.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bir dahakine, daha fazlasını istediğini söylemen yeterli."

"Sen bir canavarsın," dedim fısıltıyla.

"Peki." Bu yorumum ona hiç dokunmamıştı.

"Ciddiyim."

"Hı hı."

"Ama en kötüsü, senin için bir şeyler hissediyorum," dedim, çünkü adil olmam gerekiyordu. Aşk aptalca bir kelimeydi. Bir sürü insandan duymuştum bu sözü ve nadiren düşündüğünüz anlamı taşırdı. Bu kelime bir yerlerde bir iltifata dönüşmüş gibiydi, taşınması gereken ağırlığa ve yoğunluğa sahip değildi artık. Hayır. Hissettiğim şey aşk değildi. Bu farklıydı, daha karmaşıktı. Bir kelime bile bulamıyordum bunun için. "Sadece bir parçacık... Muhtemelen sadece o harika orgazm yüzündendir, çok büyük bir şey olduğunu sanmıyorum. Geçer."

İç çekerek bir dirseğinin üstünde doğruldu ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti. Sirtüstü yuvarlandığında ben de onunla beraber geldim. Üstüne uzandım. Daha iyi bir şey yoktu dünyada. Bana demin yaptıkları dışında, tabii. Bir eli başının altındayken, diğeriyle sırtımı okşadı.

"Minicik bir miktar, gerçekten." Başparmağımy göğsünün ucuna sürttüm ve öne arkaya, öne arkaya ovaladım. Bir tür bilinç altı durumuna girmiştım ve bununla baş edecek enerjim yoktu. "Mikroskopla bile göremezsin muhtemelen."

Adam bir daha iç çekti.

“Eh, belki o laboratuvar mikroskoplarından biriyle görebilirsin ama çocuk oyuncacı olanlarla değil. Yeteri kadar büyütemezler çünkü —”

Birdenbire bir kez daha yuvarlandık ve ben alttaydım, Mal’in bedeninin ağırlığı beni şilteye gömmüştü.

“Selam,” dedim, pozisyonumdaki ani değişim beni biraz sersemletmişti. Bir önceki dönüşten beri başımın dönmesini durdurmak için hiç zaman tanımıyordu bana.

“Düşünüyordum da,” Gözlerinde anlamlı bir ifadeyle beni izledi. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Tamam.”

“Turneye gelmene ihtiyacım var, en azından bir süreliğine. Bir bakarsın, olur mu?”

Şişmiş kafam patlayacaktı neredeyse. İç organlarım darmadağın haldeydi. “İhtiyacın mı var?”

“Evet, ihtiyacım var.” Alnını kırıştırdı. “Bir şeyler dönüyor ve soruların olduğunu biliyorum ama şu anda onları sormaman lazım. Sadece... yanımda olmana ihtiyacım var. Sen etraftayken olan bitenle daha iyi başa çıkıyorum.”

“Olan biten derken, geçen gece beni yanında isterken bana itiraf etmediklerin gibi mi?”

Yüzüne suçluluk dolu bir ifade yayıldı. “Evet.”

“Bir noktada bunlardan konuşmamız gerekecek.”

“Evet. Hem benimkileri hem de seninkileri.”

Altında donakaldım ve ona cevap vermedim. Ama sabırla beni bekledi. Kelimeler göğsümde sıkışmıştı, enkazın geri kalanıyla birlikte. Bulmak zordu. “Haklısın. Biliyorum. Ve turneye katılmaya çalışacağım.”

İş devam ederdi. Reece bana borçluydu. Bundan hoşlanmayacaktı ama bana borçluydu. Mesaimi Tara ve yeni çocuk Alex arasında bölüştürebilirdi.

“Teşekkürler.” Başını salladı ve bana hatitçe gülüm-

sedi. "Ve o bir şeyler hissetme konusunda da sorun yok. Anladım."

"Anladın mı?" Rahatlamıştım, çünkü ben bile anladığımdan emin değildim hâlâ. O kelimeleri çağrıştıran hiçbir şey söylememiştim bile.

"Evet. Bu konuda sürekli gevelemen gerekmiyor."

"Gevelemiyordum."

"Geveliyordun ama sorun değil." Parmakları saçıyla oynadı. "Zamanlama benim için de iyi değil, balkabağım. İşlerin daha beter karışmasına ihtiyacım yoktu. Ama dün gece dediğim gibi, nereye gideceğine bakacağız. Anlaştık mı?"

Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. "Anlaştık."

"Benim için iyisin. Hangi modda olursam olayım kabul ediyorsun. Senin etrafında sürekli mutlu veya enerjik olmam gerekmiyor. Ne dersem kabulleniyorsun ve elinden geleni yapıyorsun. Sana uymuyorsa benim seni sürüklememe izin vermiyorsun ve sana bir şey bile almamı istemedin benden."

Kaşlarımı kaldırıp "aaah"ladım. "Tanrım, o kadar aptalım ki. Aklma bile gelmedi. Bir Porsche alabilir miyim?"

"Tabii. Ne renk olsun?"

Tanrım, alırdı da. Sırf benim sinirimi bozmak için bile olsa. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, başımı salladım. "Bir şey istediğimde hiç duraksamıyorsun bile."

"Pek sık yapmıyorsun bunu. Bir şey istediğinde, bunun senin için önemli bir şey olduğunu farz ediyorum."

Gözlerim yaşarmadı. Bir şeye alerjim vardı herhalde, muhtemelen duygulara. Ve bilmeniz gerekiyor ki, bu adam benim sürekli bir şeyler hissetmeme neden oluyordu. "Bir spor arabaya gerçekten ihtiyacım yok. Ama teşekkürler."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Sırıttı, bunu kabul etmenin benim sinirimi bozacağını gayet iyi biliyor olmalıydı. Kurnaz herif.

"Evelyn bu gece ailesiyle ve diğer herkesle birlikte bir akşam yemeği düzenlemek istiyor," dedi. "Sana uyar mı?"

"Tabii. Onlar iyi insanlar, evleri de çok güzel."

Durup yüzümü inceledi. "Evet, güzel. Beğenmene sevindim. Benim için çok nemliler."

"Harika insanlar." Yatak odamda çalar saatim zırlayarak hayata döndü ve yetmişli yıllardan kalma, uzun zaman önce unutulmuş bir şarkı patlattı. "Kalkmam lazım."

"Bacakların alışıyor mu?" Gözlerinde haylaz bir ifade dans ediyordu.

"Sanırım." Güldüm.

"Bugün beni ara. Reece'le işlerin iyi olup olmadığını falan bilmek istiyorum."

"Bir şeylerle başa ıkabileli uzun zaman oluyor." enem kasıldı. "Reece'le başa çıkabilirim."

"Hey, iki yıldan uzun süredir hoşlanıyordun ondan. O pislik herif yüzünden kendimi biraz olsun güvensiz hissetmeye hakkım var. Duygusal bymemi budamaya çalışmaktan vazgeç, Anne."

"Ona iyi davranmaya çalışacağını düşünmüştüm. Ve duygusal bymeni budamak mı? Bu sözler aklına nereden geliyor?"

"Ona iyi davranacağımı söyledim, onun hakkında iyi konuşacağımı değil. Ve sana bir hediyem var." Belimde bir kez daha varlığını belli etmeye başlayan şeyin ne olduğunu fark ettiğim için, aşk ve anlayışın Mal'in aradığı tek şey olmadığını anlamıştım. "Senin için bir hediyem daha var."

"Hediyeni verebilmen için zamanımız yok. Ve senin iyi dostun olan vajinamın dinlenmeye ihtiyacı var."

Dudakları kıvrıldı ve kolları üstünde doğrularak şilteye oturdu. Kalkıp bana elini uzattı. "Ara beni. Sınırlarını bozmaya falan çalışmıyorum. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Beni kolayca ayağa kaldırdı. "Tamam, ararım."

"Teşekkürler."

Başımı eğdim. "Sen iyi olmazsan beni arayacak mısın?"

Kaşlarının arasında o küçük çizgi belirdi. Belki de insanları belli bölgelere kabul etmenin ne kadar zor olabileceğini anlıyordu şimdi. Gözlerini kaçırıp çenesini eğdi.

Ne çifttik ama. Bazen bu ilişkiyi yürütebilmek için bir mucizeye ihtiyacımız varmış gibi görünüyordu. Ama benim genelde temkinli olan kalbim boyun eğmişti bile.

"Teşekkürler." Elimi göğsüne koydum. "Reece konusunda endişelenmen gerekmiyor."

"Biliyorum, biliyorum. Benim ihtişamıma kıyasla o hiçbir şey." Parmakları parmaklarımı okşadı ve bakışları yumuşadı. "Ama sadece meraktan soruyorum, alnına ismimin dövmesini yaptırmak konusunda ne düşünürsün?"

Bölüm 19

Reece'in, sabah kalabalığının arasından bana doğru yürüdüğünü gördüğümde işe iki sokak uzaktaydım. Yüzü sert hatlarla kaplıydı. Beş dakika geç kalmıştım. Beş. Tamam, en fazla yedi dakika ve beni aramaya mı çıkmıştı? Acele etmek için sabah kahvemi bile almadan gelmiştim. Bahaneler zihnimden kayıp geçiyordu, bu arada Reece bir kızla buluşacağı için dükkânı kapatmak üzere geç çıktığım onca seferi düşünüyordum. Tam sayısını tutmıyordum. Şu anda bana çok yardımı dokunurdu bunun.

"Reece, ben—"

"Tam zamanında." Kolumu koluna taktı ve beni döndürerek yüzümü geldiğim yola çevirdi. "Yürümeye devam et. Dükkâna girmek istemezsin."

"Ne oluyor?" Cep telefonum çantamda vızıldadı. Ekranında Mal'in ismi göründü. "Mal?"

"Ah, selam. İyi ve kötü haberlerim var. Önce hangisini duymak istersin?"

"Bunun Reece'in beni iş yerimden uzak tutmasıyla bir alakası var mı?"

"Evet, birkaç dakika önce burayı aradı." Acı bir ses çıkardı. "Dinle, dün gece restorandayken çekilen fotoğraflarımız etrafa yayılmış. Biri seni tanımış ve şu anda dükkânın etrafında takılan bir muhabirden, bizim ilişkimizle ilgili son haberleri almasını istemiş."

"Tamam." Beynim allak bullak olmuştu. Reece beni telaşla bir caddeden geçirdi ve başka bir sokağa yöneltti. "İyi haber ne?"

"Bizi herkes biliyor artık. Saklanmamıza gerek yok."

"Zaten saklanmıyorduk ki."

"Haklısın. Özür dilerim, balkabağım, iyi haber yok. İşler bir süreliğine acı verici olacak."

"Senden gerçekten çok hoşlandığım için şanslısın. Şimdi ne olacak?" Bir kafe girişine yöneldik. Köşede bir masa boştu ve Reece'le ben masaya doğru yürüdük.

"Muhabirler muhtemelen seninle ilgili ne bilgi toplayabilirlerse toplayacaklar veya bir öykü yazmaya yetecek kadar bir şeyler uyduracaklar. Bunu çabucak basmak isteyecekler, haberler yayılacak ve hayatına dalmak isteyen daha fazla insan olacak. Evelyn'in başına gelenler gibi bir şey olmaması lazım çünkü biz Vegas'ta evlenmek gibi aptalca bir şey yapmadık." Bir nefes aldı. "Gazetelere çıkacak türden fazla bir şey yapmazsan, ilgilerini kaybederler. Bu arada, bir otelde kalmamız konusunda ne düşünürsün?"

"İş ne olacak?" diye sordum, sonra başımı sallayarak Reece'e döndüm. Aslında patronumun yanıtlaması gereken bir soruydu bu. Reece'e döndüm. "İş ne olacak."

Reece bir soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı, Mal boğazını temizledi. "Eh, bu konuda onunla konuşmak istersin diye düşündüm," dedi Mal.

"Evet, istiyorum."

"Ama Anne, bu sefer parayı kafana takma, tamam mı? Ben arkadayım."

Hmm. Bunu bilmiyordum. Aslında gerçekçi olmam gerekirse, onunla bir otel odasında kalırdım. Kiram ödenmişti. Arada bir yemek dışında, fazla bir şeye ihtiyacım olmayacaktı.

"Tamam. Sadece bana bir dakika ver, Mal." Telefonumu biraz geriye aldım. "Özür dilerim. Reece?"

"Konuştuk," dedi Reece. "Bir sonraki hafta falan muhtemelen epey patırtı kopacağını, ama sonra ortalığın sakinleşmesi gerektiğini söyledi."

"Muhabir için özür dilerim. Ama zaten sormak istiyordum, biraz izin alabilir miyim? Emrivaki yaptığının farkındayım ama duruma bakınca..."

Reece irkildi ve panik bir gelgit dalgası gibi büyüdü içimde. Dün gece kızgın görünmemişti, ama bu kin tutmadığı veya canına tak ettiğine karar verip beni kovmayacağı anlamına gelmiyordu. İşler çabucak sarpa sarabılırdi.

Ama iç çekip bir kez daha gevşedi. "Onunla turneye mi çıkacaksın?"

"İsterim. Sadece bir süreliğine. Hem bu patırtının sakinleşmesini de sağlar."

"Sanırım mantıklı geliyor. Ama onun yanında kalmaya devam edersen bu kargaşa sürebilir. Bunu düşünmüş müydün?"

"İstifamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Onu bırakmayacağım, Reece."

Gözlerini kaçırdı. "Seni bir haftalığına idare edebiliyim Anne. Bu kadar kısa sürede daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır, bir hafta harika olurdu. Teşekkür ederim."

"Tatile çoktan çıkman gerekirdi. Ve etrafta gazetecilerin dolaşıp müşterileri korkutmalarına izin veremem. Tara ve Alex'le vardiyaları ayarlarım."

"Gerçekten teşekkür ederim."

Yüzünü buruşturdu.

"Harika bir dostsun."

"Ben hantıyım," dedi Mal kulağıma. "Ondan çok daha hantıyım. ben hiç . karşılaştıramıyorum hile. Onunla konuşurken neden bu kelimeyi kullanasın kı?"

"Şşş," dedim ona.

"Doğum gününde donmuş ol, tamam mı?" diye sordu Reece temkinli bir gülümsemeyle. "Yemeğe çıkıyoruz hala, değil mi?"

"Tanrım, bu aklıma bile gelmemişti. O zamana kadar donmuş olurum." Birbirimizin doğum günlerinde yemeğe çıkardık hep. Bu aramızda bir gelenek olmuştu. Mal hala turnede olacağı için onunla erkenden kutlama yapabiliirdim. Reece'le sadece arkadaş olarak çıkmak, onunla aramı düzeltmek için bir şans olabiliirdi. "Bu hoşuma giderdi."

"Ne?" diye sordu Mal. "Doğum günün ne zaman? Balkabağım?"

"Kendine dikkat et," dedi Reece. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler. Gerçekten, ben... Sen müthiş bir dostsun."

"Müthiş bir dost... evet," dedi kupkuru bir sesle. Sonra uzanıp beni yanağımdan öptü. "Güle güle."

Mal, kulağıma çınlatacak kadar yüksek sesle, "Seni öptü mü o?" diye bağırdı.

Yüzümü buruşturup telefonu kendimden uzaklaştırdım. "Oha. Sesine hâkim ol."

Reece kalabalığın arasından ilerleyerek kapıdan çıktı. Belki de bunu atlatabilirdik. Geçen gece bundan o kadar emin değildim.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordu Mal.

"28 Ekim."

"Bir buçuk hafta sonra. Senin için bir şeyler hazırlamam gerekecek."

"Sadece sen olsan yeter. Ama erkenden kutlamamız gerekecek. Sadece bir haftam var ve beş dakika öncesinden haber vererek bu kadarını koparabildiğim için şanslıyım."

"Seni öptüğüne inanamıyorum. Büyük cesaret ama yine de onu öldüreceğim." Boş tehditler olarak algıladığım bir şeyler daha mırıldandı. "Buraya geri dönme, ne olacağı belli olmaz. Lauren'den bana yardım etmesini ve senin için birkaç çanta doldurmasını isteyeceğim. Sen Benson otele git, tamam mı? Sen oraya varana kadar bir oda hazırlanmış olur."

"Teşekkürler."

"Hayatını tersyüz ettiğim için bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Ben büyük bir kızım, Mal. Bu işe başlarken senin kim olduğunu biliyordum ve Evelyn'in yaşadıklarını gördüm. Bunun olma şansı her zaman vardı."

"Ve bu olmaya devam ederse bundan bıkip beni bırakacak mısın?"

Kalbim bu düşünceye isyan etti. "Hayır. Bir yolunu bulacağız."

"Evet, bulacağız," dedi Mal. "Bir gecelik ateşli seksin ardından epey hoşgörülü oluyorsun. Bunu aklımda tutacağım."

"Tut, dostum."

Kıkırdadı. "Bir iki saate görüşürüz. Oteldeki yatağı kırar, oda servisinden yemek söyler, takılırsınız, tamam mı?"

"Harika görünüyor." Sırıtarak koltuğa yığıldım. Resmen tatildeydim. Son çıktığım tatilde annem, babam ve Lizzy'le Florida'ya gitmiştim. On dört yaşındaydım, her şey bombok olmadan önceki yıldı. Ve geçmişe takılıp kalmam gerekmiyordu.

Mal'le buradaki yaşantım bir lunapark treni gibiydi.

Korkutucuydu, heyecan vericiydi. Koşullar ne kadar tuhaf olursa olsun, bu zamanın tadını çıkaracaktım.

Grupla ve Mal'in ailesiyle harika bir akşam yemeği yedik.

Sonra Chinatown'ın köşesindeki bir yeraltı barına gittik. Dar bir merdivenden inerek giriliyordu. Pek temiz sayılmazdı ama pek pis bir yer de değildi. Tilt makineleri ve bir bilardo masası, ayrıca bangır bangır Joy Division çalan bir müzik makinesi vardı. İçerideki kalabalık daha çok salaş-hipster tiplerdi. Birkaç kişinin gözünü dikip bakması dışında, içeri girdiğimizde kimse heyecanlanmadı. Sanırım birkaç yaşlı, sıkıcı rock yıldızını görüp de heyecanlanmayacak kadar havalı çocuklardı.

Yine de grubun koruması Sam her ihtimale karşı yanıımızdaydı.

Son zamanlarda kazandığım şöhret yüzünden cep telefonum çalıp duruyordu. Bir sürü mesaj almıştım, ama Lizzy'i aramıştım ve o iyiydi. Konuşmam gereken başka biri yoktu pek. Evelyn tüm bu dikkatleri üzerime çekmemle ilgili bana cesaret verici bir konuşma yapmıştı. Başımı eğecek, canavarı yemlemeyecektim. Zaman içinde benden sıkılacak ve yollarına devam edeceklerdi.

Otelde Mal'le beraber film izleyip uslu durduk. Harika olmuştu. Lori beni akşam yemeğinden önce bir şeyler içmek için lobideki bara davet etti. Medyanın ilgisiyle alakalı benden daha endişeli görünüyordu. Gerçi medyadan şimdiye kadar saklanmayı başarabilmişim. Oğluyla benim gayet iyi olduğumuza onu temin ettim. Çok iyiydik.

Toplamda gerçekten güzel bir gün olmuştu. Ve bu yeraltı barı güzeldi, rahattı, olması gerektiği gibiydi. Uzak köşedeki bir masaya yayılmıştık. Barmenlerden birine

işaret eden Ben hepimize bira, Jimmy ve Lena'ya su sipariş etmişti.

“Barın sahibi arkadaşımız olur. Bazen bilardo oynamaya geliriz buraya,” dedi Mal, iskemlesini yanına çekti. Enerjik görünüyordu, eliyle masanın üstünde bir ritim tutturmuştu. Havası bulaşıcıydı, ben de yerimde durmıyordum.

Sanırım grupla ailelerinin ne kadar sıkı fıkı olduklarını anlayamamıştım. David ve Jimmy yemek boyunca Lori'nin üstüne titremişlerdi. Ona kendi anneleri gibi davranıyorlardı. Ben bile ona karşı gizli bir şefkat göstermişti. Ve hepsi de çoğunlukla sessiz kalan Mal'in babası Neil'a saygı gösteriyor gibiydiler. Babayla oğul akşam boyunca Lori'ye göz kulak olmuşlardı. Burnunun dibinden ayrılmıyorlardı. Lori bir kez daha yoruldu ve Neil onu otele geri götürdü.

Evet, Mal'i bu kadar strese sokan ve gece boyunca uyanık tutan şeyin ne olduğuna dair bir sürü şüphem vardı. Ama çok iyi anlaşıyorduk. Onu sorgulamamamı istemişti benden. Henüz değil. Ve ben de kendi sorunlarıma dair cevap verebilecek durumda değildim zaten. O yüzden endişelerimi şu an için kendime sakladım. Ama hesap günü ikimiz için de geliyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Turnenin başlamasına sadece birkaç gün kala, Lori ve Neil gittiğinde herkes odasına çekilemeyecek kadar tedirgin hissediyordu kendini. Saat daha çok erkendi, dokuzu yeni geçmişti.

David ve Jimmy aralarında garip garip bakışıyorlardı. Mal'e meraklı gözlerle bakıp kendi aralarında konuşmaya dalmışlardı. Mal'in bunun gayet farkında olduğunu hissediyordum, onlardan uzaklaşmış, o ikisine sırtını dönmüştü.

"Hey," dedi Mal, gergin bir gülümsemeye. "Apartmana dönüp o yatağı biraz daha kıralım."

"Daha yeni geldik."

"Evet, fikrimi değiştirdim. Seninle yalnız kalmak istiyorum." Ayağı zeminde müthiş hızlı bir ritim tutturmaya başladı. "Ne dersin? Soyunur, sonra da ne olacak bakarız."

"Harika bir deneye benziyor. Şu içkiyi bitirsem, sonra gitsek olur mu? Hemen kalkmak kabalık olur."

"Pff. Davie ve Evelyn nasıl ortadan kayboluyorlar?"

"Hızlıca içerim," diye söz verdim ve bira bardağımın yarısını diktim. Birazı çenemden damlayıp dar yeşil kazağımı ıslattı. Acele etmek hanımlara yaraşır bir davranış değildi, bu doğru. Ama Mal beni çıplak ve pis görmek isterken, beni suçlayabilir misiniz?

Kesinlikle hayır.

Tüm o pis şeyler fısıldanıp hormonlarım kaynamaya başlarken, Ferris kardeşlerin hararetli sohbetini fark etmemiştim. Masanın öbür ucunda birbirlerine bir hırlamadıkları kalmıştı.

Jimmy masaya vurdu, bira bardaklarını yerlerinden sıçrattı ve çevre masalarda oturanların dikkatini çekti. "Hadi ama Dave. Sor işte."

"Bırak dedim," dedi ağabeyi.

Ben iskemlesinde oturmuş, kalın kollarını kavuşturmuştu, bir şey söylemiyor, her şeyi izliyordu. Yeni bir şarkı başladı, açılış notaları kulak zarı patlatacak kadar yüksekti.

Barın arkasındaki uzun saçlı, fena halde dövmele adamlardan biri, "Evet!" diye bağırdı. Birisi iyi zaman geçiriyordu neyse ki. Masadaki atmosfer kapkara olmaya başlamıştı.

Mal'in boynunda bir kas seğirmeye başladı. kapkara bir suratla Ferris kardeşlere baktı. "Ne?"

"Biliyor musun," dedi Jimmy, müzik yüzünden sesini duyurabilmek için bağırarak.

Mal, ellerini kocaman açtı. "Jimbo, ben çok, çok sayıda yeteneği olan bir adamım, ama zihnini okumak bunlardan biri değil."

"Lori'nin nesi var?"

Evelyn'in bakışları bana kaydı. Onun bildiğinden daha fazla şey bilmiyordum. Yine de.

"Bir şey mi içtin sen, Jimbo?" diye sordu Mal, iskemle-
sinde öne doğru eğilerek. "Doğruyu söyle."

"Hıyarlık yapma." David dirseklerini masaya koyarak öfkeyle Mal'e baktı. "Onun için endişeleniyoruz. Aşırı zayıfladı. Bir esintide uçacak gibi görünüyor. Sen ve Neil gözlerinizi ondan almıyorsunuz. Jimmy'nin neden bahsettiğinin gayet farkmdasın."

Mal'in dişlerini gıcırdattığını duyabilecektim neredeyse.

"Bunu bilmeye hakkımız var," dedi Jimmy.

David yanaklarını içine çekti. "Hadi, abi. Söyle bize."

Siktir. Mal, yanımdaki iskemlede kaskatı kesildi ve sonra olduğu yerde sallanmaya başladı. Gitmemiz gerekiyordu.

Elimi koluna koydum. Gerginlikle titredi. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum ama denemem gerekiyordu. "Mal?"

Bana bir kez olsun bakmadan elimi silkeleyip attı.

"Nezle falan olmuştur," dedi Mal. "Hepsi bu. Uzatmayın."

Jimmy iskemlesinde ne fırladı. "Bundan fazlası. Sakın yalan söyleyeyim deme."

"Kafana takılan bu, değil mi?" diye sordu David. "Lori hasta. Çok hasta."

"İkinizin neden bahsettiğini bilmiyorum." Mal'in kah-

kahası korkunçtu. "Bu çok saçma. Jimmy muhtemelen ot çekmeye geri döndü ama senin bahanen ne, Davie?"

Lena oturduğu yerden kalktı. Masadaki yarım bardak birayı kaptığı gibi Mal'in suratına fırlattı. Köpüklü soğuk sıvı üstüme sıçradı ve Mal afallayarak konuşmayı kesti.

"Ne oluyor yahu?" diye kükreyerek oturduğu yerden hemen kalktı.

Karşısında oturan Jimmy de ayağa fırladı, saldırgan görünen Lena'yı peşinden sürükledi. Herkes durdu, bardaki herkes sustu. Sessizce bir şeyler içme planı suya düşmüştü.

Ellerini yumruk yapan Jimmy, "Sakin ona bağırma," dedi.

Mal, omuzlarını yukarı çekmişti. İki adam masadan uzaklaştılar, öfkeden köpürüyorlardı. Ben ve David yavaşça ayağa kalktılar. Kıyamet kopacaktı.

"Mal, gidelim," dedim. "Herkes sakınleşmesi için bir fırsat ver."

Beni bir kez daha umursamadı.

"Uzaklaş, kardeşim," dedi Ben, son derece sakın bir sesle.

Mal'in saçlarından bira damlıyordu. Gömleğinin önü sırlıklam olmuştu. Arkamızda bir ışık patladı. Herifin biri telefonuyla durmuş, resmimizi çekiyordu. Pislik.

Mal, tek kelime etmeden dönüp koşarak merdivenlere yöneldi, elinde bir şişe taşıyan bir kızı az kalsın yere devirecekti. Ben bir an için orada öylece kalakaldım, işe yaramıyordum ve leş gibi bira kokuyordum. Sam ve Ben, Mal'in peşinden gittiler.

"Anne, bırak da biz halledelim," dedi David.

David ve Jimmy de gittiler, küçük, karanlık merdiveni tırmandılar. Bana denileni yapacak halim yoktu.

Mal, ceketini iskemlesinin arkasında unutmuştu. Dı-

şarıda donacaktı. Ceketı aldım ve bir el bileğimi tuttu. Evelyn'in eliydi bu.

"Lütfen, onlara konuşmaları için fırsat tanı," dedi, burunumun dibine kadar yanaştı. "Uzun zamandır birlikteler."

Cüzdanımı aldım ve Mal'in ceketini göğsüme bastırdım. "Hayır."

"Ama..."

Bunun için zamanım yoktu. Mal'i bulup onun iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Merdiveni koşarak tırmandım, zemin kattaki barın önünden geçerek kapıdan çıktım. Soğuk gece havası, kazağımla kotumdaki ıslak bölgeler yüzünden dondurdu beni. Kalbim iki kat hızla atmaya başladı. kahretsin. İki yönde de onlardan iz yoktu. Mal'in siyah cipi yolun karşısındaki yerinden ayrılmıştı. Her yerde olabilirlerdi.

"Siktir."

Ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Belki de otele geri dönmüştü. Evet, tabii. Bir taksi yanımdan geçti ve ben kolumu uzattım. Taksi çok yavaşça durdu.

Arka kapıyı hızla açıp taksiye bindim. "Benson Oteli, lütfen."

Onu bulacaktım.

Bölüm 20

Evelyn'den saat on bire çeyrek kala mesaj geldi. Dimdik ayaktaydım, tavana bakıyordum, çünkü duvarlara bakmaktan sıkılmışımdı. Otele geri dönmemişti. Yarım saat-ten fazladır bekliyordum.

Evelyn: Lauren bana numaranı verdi. Çocuklar Mal'le konuştular, sonra yine gitti. Nereye gittiğini bilmiyorlar.

Anne: Tamam

Evelyn: Nerede olabileceğini biliyor musun?

Anne: Bulursam sana haber veririm

Evelyn: Teşekkürler

Şehrin etrafında turluyor olabilirdi. Ama çok daha yüksek ihtimalle, eğer hâlâ kafası bozuksa, sinirini bateri takımından çıkarmak isteyecekti.

Bir taksi tuttum. Paraya sıkışık olabilirdim, ama onun bana gelmesini daha fazla beklemeyecektim. David ve diğerlerinin onunla konuşup onu sakinleştirdiklerini umuyordum. Şimdi kendi rolümü oynama zamanıydı, artık her neyse. Arka koltukta oturdum ve konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Bilgece sözlerim tükenmişti.

Stüdyoya geldiğimde sisli bir sağanak yağmaya başlamıştı. Nefesim soğukta buğulanıyordu. Ah, Portland. Asla hayal kırıklığına uğratmıyordu beni. En güzel ha-

vaydı bu. Mal'in cipi binanın yanına park edilmişti. Şükürler olsun, buradaydı.

Davulların müthiş gümbürdemesi binanın duvarlarında yankılanıyor ve temeline varıncaya dek sarsıyordu. Birkaç cesur sinek, metal kapının üstündeki loş ışığı çevrelemişti. Neyse ki kapıyı açık bırakmıştı. İçeri girdim, sese dayanmak için kendimi hazırladım. Mal sahnedeydi, bir ışık çemberinin içinde, müthiş bir ses fırtınası yaratıyordu.

Etrafına kırık bagetler yayılmıştı. Mal, bu kadar kısa zaman içinde muazzam miktarda baget kırmayı becermişti.

Sahneye çıktım ve dolanarak ona doğru yürüdüm. Bateri takımının arkasında, gözleri kapalı bir halde oturuyordu, elleri öylesine hızlı hareket ediyordu ki bulanık görünüyorlardı. Vücudunun üst kısmı şimdiden terle kaplanmıştı ve parlıyordu. Sarı saçları yüzünün yanına yapışmıştı. Çeyreği boşalmış bir Johnny Walker Black Label şişesi yanında, yerdeydi. Kaslarının hatları ve elmacık kemiklerinin açıları, parlak ışığın altında belirgindiler.

Mal, kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi, hiçbir şeyin farkında değildi. Bir an duraksadıktan sonra bağdaş kurarak oturdum. Kulaklarımı kapattım, ama davulun sağır edici gümbürtüsü karşısında hiçbir fark yaratmadı bu hareket. Önemli değildi. Zillerin şangırtısı içimden geçiyordu. Basların gümbürtüsü kalbime vuruyordu. Mal, sürekli çaldı, ritimler arasında dolaştı ama asla yavaşlamadı. İçmek için bile olsa. Şişeyi kaldırıp tek eliyle tutuyordu, diğer eli ve ayakları ritmi asla kaçırmıyorlardı.

Ama viskiden ikinci yudumu aldıktan sonra şişeyi yere bırakmak için sonuna kadar eğilmedi. Şişe elinden

kaydı ve içindekiler yere döküldü. Yanına kayıp şişeyi düzelterek Mal'in yanındaki yerine koydum. İlk kez varlığını fark etti, çenesini bana selam verircesine veya takdir edercesine eğdi, bilmiyorum. Belki de sadece hayal etmiştim bunu. Sonra müziğine dönüp kaldığı yerden gümbürdemeye devam etti.

Telefonumu çıkarıp duraksadım. Evelyn beni oyalarak beni sinirlendirmişti ama bu insanlar Mal'in ailesi sayılırlardı. Onun hâlâ tek parça olduğunu bilmeye hakları vardı.

Anne: Stüdyoda

Evelyn: Teşekkürler

David Ferris on beş dakika geçmeden içeri girdi. Bana başını sallayarak selam verdi, sonra da bir gitar alıp fişe taktı. İlk notalar çınlarken Mal tek gözünü açtı ve karşısında duran David'i gördü. Bir şey söylemediler. Zaman aynı anda hem yavaşça hem de hızla akıp gitti. İkisi saatler boyunca çaldılar. Sersemler gibi oldum. Durduklarında, bunu fark etmem bir saniyemi aldı.

"Hey," dedi vıraklar gibi, sözleri sanki su altındaymışçasına boğuk çıkmıştı. Gürültü yüzünden kulaklarım patlamış olabilirdi.

"Selam."

Neredeyse boşalan viski şişesini dudaklarına götürdü ve biraz içti. Bakışlarını üstümden ayırmadı. Şişenin kapağını dikkatle yerine taktı. Biraz uğraşması gerekti. "Biraz dağıldım, balkabağım."

"Sorun değil. Otele geri dönmene yardım edeceğim."

Başını sallayıp koltuk altlarını kokladı. "Leş gibi kokuyorum."

"Duş almana da yardım ederim." Yürüyüp bacaklarının arasına çömeldim. "Sorun değil."

Elleri yanaklarımı çevreledi, yüzümü okşadı. Dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. "Hmm, senin için bir şey hissediyorum, Anne. Şu anda ne kadar uyuşturma bakılacak olursa, epey etkileyici."

"Kocaman," dedim ben de.

"Normalde böyle değilim ben... bu kadar içmem. Bilmeni istedim. Ben sadece..." Çenesinde bir kas seğirdi ve boşluğa baktı.

"Biliyorum, Mal. Sorun değil."

Cevap vermedi.

"Atlatacağız."

"Anne—" Çırpınarak taburesinden devrildi. Kot pantolonundan tutarak onu doğrultmaya çalıştım. Pek iyi bir fikir değildi bu. Mal'in kocaman ayakkabılarından biri kafamın yanına çarparak canımı acıttı. Diğer ayağı zillerin olduğu sehpaye çarptı ve bir şangırıyla yere devrildiler.

"Siktir." Telaşlı ayak sesleri duyuldu.

Mal sırtüstü yatıyor ve gülüyordu.

Ben topuklarımın üstüne çökmüş halde, kafatasımın ağrıyan yerini ovuşturuyordum. Ne gece ama.

David yanıma çömelerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Mal hâlâ manyak gibi gülerек, "İyiyim!" diye seslendi.

"Sana söylemedim, gerzek. Anne'i tekmeledin."

"Ne?" Mal yuvarlandı, tabureyi tuttuğu gibi bir kenara fırlattı. Telaşla yanıma geldi ve David'i kenara itti. "Balkabağım, iyi misin?"

"Evet, sadece ayağın çarptı. Bir zarar görmedim."

"Siktir. Ah, kahretsin, Anne." Kollarını bana doladı ve bana öyle kuvvetle sarıldı ki beni az kalsın boğacaktı.

“Çok özür dilerim. Onu hastaneye götürmeli ve beynini aratmalıyız. Taratmalıyız. Bunlardan biri.”

“Hastaneye veya taranmaya ihtiyacım yok. Sadece biraz şişti.”

David gözlerimi inceleyerek, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Bir kazaydı, Mal. Sakin ol.”

“Rezil bir sevgiliyim ben.”

“Ben olsam seninle hayatta çıkmazdım,” dedi David.

“Siktir git, Davie.”

“Parti bitti. Herkesin evine gitme zamanı.” David, Mal’i üstümden attı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Mal, kendini orada bulduğu için afallamış gibi görünüyordu. Öylece durup sallandı ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet.”

“Gerçekten çok özür dilerim, balkabağım. Kafama tekme atmak ister misin? Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur mu?”

“Ee, hayır. Ama teşekkürler.”

David, Mal’in kolunu omzuna attı, Mal’i sahneden inen kısa merdivenden aşağı taşıdı/sürükledi. Hangisini yaptığını söylemek zordu.

“Bir saniye, gömleği nerede? Dışarıda donar.”

“Hak ediyor.”

“Kes sesini, Ferris. Mızımız küçük pisliğin tekisin.”

“Evet, sen de sarhoşsun.”

Öne fırlayıp kapıyı onlar için açık tuttum. Mal tökezledi ve az kalsın düşüyorlardı. Ama David yüzüstü yere yapışmak yerine öne doğru gitmelerini sağladı. Bir saniyeyle kurtarmıştı. “Ben iyiyim, abi,” dedi Mal, David’den uzaklaşarak kendi başına olduğu yerde sallanmaya koyuldu. Ona destek olmak için elini tuttum ve beni omzuna doğru

çekerek kendini topladı. "Gördün mü, her şey yolunda."

David sadece başını salladı ve yakınıımızda durdu.

"Bugün Ludwig setimle çalıştım. Bir sürü de baget kırdım." Mal diğer kolunu da bana dolayarak beni kendine çekti. Gerçekten de düş almaya ihtiyacı vardı. "Amerikan cevizinden. Zildjian. Epey dayanıklıdır ama sekiz on tane kırmış olmalıyım. Konserlerde çok sık olur ama duymazsın. Başka bir tane alır, devam ederim, tek bir ritmi kaçırmam. Öyle yaparız biz. Bir şeyler kırılrsa bile önemli değil, çalmaya devam ederiz."

İç çekti ve ağırlığını üstüme yasladı. Bacaklarımı biraz daha açtım, kollarımı beline sıkıca sarmıştım. Hafif biri değildi.

"Ritim kaçıyorum, Anne. Hissedebiliyorum bunu. İşler yolunda gitmiyor."

Onun güzel yüzüne baktım. Kalbim ufalandı onun için. "Biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Yanındayız."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Yanıındayım," dedim.

"Emin misin?"

"Gayet."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Teşekkür ederim, bal-kabağım."

"Seni otel odasına götürelim."

Neyse ki yağmur dinmişti. David bir kez daha bana yardımcı oldu, Mal'i cipe götürmeye yardım etti ve onu arabaya dayadı. Parlak siyah Escalade'lerden biri de yakına park etmişti.

David, Mal'in kot ceplerinde aranarak, "Anahtarların nerede?" diye sordu.

"Öff, David. O numarayı Anne'e saklıyordum."

"Aletinle ilgilenmiyorum. Arabanın anahtarı nerede?"

"Beni yanlış anlama, abi. Seni seviyorum, sadece o şekilde değil."

"Eee, aldım." David, anahtarları parmağında sallandırdı. "Anne, arabayı sen kullanabilir misin? Ben sizi takip ederim, onu odana götürmene yardımcı olurum."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

"Harika," diye mırıldandı Mal. Başını geriye atıp gözlerini kapattı. Ama ağzını kocaman açmıştı. "SENİ SEVİYORUM, ANNE!"

Sesten irkilerek havaya zıpladım. "Kahretsin."

"SENİ SEVİYORUM."

David sadece tek kaşını kaldırarak bana bakmakla yetindi.

"Heh. Zilzurna sarhoş," dedim ve David gülümser gibi oldu. Mal'in söylediği bu sözler yüzünden geçirdiğim mini kalp krizini umursamamak en iyisiydi.

"SANA BAYILIYORUM, ANNE."

"Evet, tamam. Kes artık." David bir elini Mal'in ağzının üstüne kapamaya çalıştı.

"AAAAAANNNE!" İsmim uzun, kurt uluması gibi bir heceyle çıkmıştı ağzından, David en sonunda Mal'in ağzını kapatabildiği için sonlara doğru boğuklaşmıştı. Bunu kısık homurtular ve hırıltılar takip etti.

"Kahretsin," diye küfrü bastı David. "Beni ısırıldı."

"Aşkım susturulamaz!"

Gülmemek için kendimi zorladım. "Mal? Yanlışlıkla kafama tekme attığın için başım ağrıyor. Biraz sessiz olabilir misin?"

"Ah, siktir, kahretsin, tamam. Özür dilerim, balkabağım. Çok özür dilerim." Gökyüzüne baktı. "Baksana, Anne, yıldızlar falan var. Güzel, değil mi?"

Kafamı kaldırıp baktım ve bulutlar gerçekten de da-

ğılmış, birkaç cesur yıldızın aradan parıldamasına izin vermişti. "Evet. Otele dönelim şimdi."

"Hmm, tamam, gidelim. Pantolonumun içinde sana göstermek istediğim bir şey var." Hantal parmakları kutunun belye oynamaya başladı. "Çok önemli."

Parmaklarını tutarak kuvvetle sıktım. "Harika. Odamızda gösterirsin, tamam mı?"

Mal, mutlulukla, "Tamam," diye iç çekti. Etrafındaki hava tamamen viski buharından oluşuyordu.

"Evelyn'e mesaj attığın için teşekkürler." David arka kapıyı açtı, Mal'i kolundan tuttu ve onu içeri tıktı. "Bu gecenin eğlenceli olduğunu düşünüyorsan, biz turneye çıkana kadar bekle. O zaman işler ilginçleşecek. Eşlerimiz veya sevgililerimiz ilk kez bizimle beraber geliyor."

"Öyle bir söyledin ki... Korkmalı mıyım?"

Mal, arabanın penceresini yumrukladı. "Anne, pantolonum kaşınıyor. Sanırım alerjim var. Gel de çıkarmama yardım et."

İkimiz de onu umursamadık.

David kafasını kaşıdı. "İkimiz için de yeni bir hayat dersi olur, ne dersin?"

"Evet." Gelecek, ne olacağına dair hiçbir fikrimin olmadığı kocaman bir yumaktan ibaretti. Ve bu sefer bunu sorun etmiyordum.

Bölüm 21

Yüksek, uzun ve fena halde acı çeken birine yaraşır homurdanmalar yükseldi. Yaralı bir hayvanı andırır seslerdi bunlar. Gerçi bir hayvan daha az küfredirdi. Arkamdan gelen sesler bana pek de eğlenceli saatler vaat etmiyordu. Hayır, bu sesler bir tanker dolusu içkinin ardından Sonraki Sabah olarak adlandırılabilcek bir cehennem katını işaret ediyordu.

"Balkabağım." Mal, yüzünü enseme gömerek sıcak cildini bana yasladı. "Siktir."

"Hmm?"

"Acıyor."

"Mm."

Pantolonumun önüne sokuşturulan el esneyip kıvrıldı. Her türlü ilginç noktaya bastırarak beni kıvrandırdı.

"Ben uyurken elimi neden külotundan içeri soktun ki? Ne şimdi bu?" diye mırıldandı. "Tanrım, Anne. Kontrol-den çıkmışsın. Kendimi tecavüze uğramış hissediyorum."

"Bunu ben yapmadım, tatlım. Sen yaptın."

Bir kez daha homurdandı.

"Elini oraya koymak konusunda son derece ısrarcıydın. Sen uyuduktan sonra seni yerinden kımıldatabileceğimi düşündüm. Ama olmadı." Yanağımı yastığıma, yani Mal'in koluna sürttüm.

"Bu, benim." Parmakları esneyerek külotuma dayandı

ve ister istemez bacaklarımı okşadı. Tahrik olmak için o kadar yanlış bir zamandı ki. Konuşacaklarımız vardı.

"Evet, bunu da dedin. Birçok kez."

Homurdanıp esnedi, sonra da belini bana sürttü. Sabah ereksiyonu kıçıma dayandı. "Bana o kadar içirmemeliydin. Çok sorumsuzca davrandın."

"Korkarım ki bunu da sen yaptın." Doğrulmaya çalıştım ama koluyla beni sabitledi.

"Daha kıpırdama."

"Su ve Advil'e ihtiyacın var, Mal."

"Tamam."

Elini kasığımdan çekerek, bol bol öfleyip pöfleyerek sırtüstü uzandı. Dün gece onu duşa sokamamıştım. Buna paralel olarak da bu sabah ikimiz de leş gibi ter ve viski kokuyorduk.

Ona bir şişe suyla birkaç hap getirdim ve yatağın yanına oturdum. "Kalk. Yut."

Yorgun gözünü açtı. "Sen yutarsan ben de yutarım."

"Tamamdır."

"Ciddi olsan iyi olur. Bir erkek bu konuda kendisine yalan söylenmesinden hoşlanmaz." Çok yavaşça oturdu, cansız, sarı saçları yüzünden sarkıyordu. Dilini çıkardı ve hapları diline yerleştirerek ona suyu uzattım. Bir süre orada öylece oturdu, suyu yudumlayıp beni izledi. Sonra ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Gerçekten derin ve anlamlı olmaya çalışmaktansa, ona yardım etmektense aptal espriler patlatmak çok daha kolaydı.

Sessizliği kırmak için, "Özür dilerim," dedim.

"Niye? Ne yaptın ki?" diye sordu usulca.

"Lori hakkında."

Bacaklarını kendine çekti, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını eğdi. Klimanın takırtısından ve yan odadan gelen çatal bıçak seslerinden başka ses yoktu. En sonunda bana

baktı, gözleri kızarıp yaşarmıştı. Benimkiler de empatik davranarak aynı tepkiyi verdiler. Onun için acı hissetmeyen tek bir parçam yoktu.

“Bunun nasıl hissettirdiğini bilmiyorum, o yüzden biliyormuş gibi davranmayacağım,” dedim.

Dudakları kapalı kaldı.

“Ama çok üzgünüm, Mal. Ve bunun sana yardımcı olmayacağını biliyorum. Bir şey değiştirmeyecek.”

Ses yok.

“Sana yardımcı olamıyorum ve bundan nefret ediyorum.”

Aslında, birini rahatlatmak istemenin bir kısmı da kendini işe yarar hissetmektir. Ama söyleyebileceğim hiçbir şey Mal’in acısını azaltamazdı. Kendimi tersyüz edebilir, ona her şeyi verebilirdim, bu yine de Lori’nin sorununu çözemezdi.

“Annemle düzgün bir ilişkim bile yok, o yüzden fikrim de yok. Aslında onun ölmesini isterdim sürekli. Şimdi sadece beni rahat bırakmasını istiyorum,” dedim birden, sonra durdum, kendi aptallığıma şaşmıştım. “Kahretsin. Bu sana söyleyebileceğim en kötü şey olmalı.”

“Devam et.”

Ciddiydi.

Ağzımı açtım ve boğazım kapandı. Kelimeleri kertenle sökmek zorunda kaldım. “O, ee... o bizi bıraktı, Lizzy ve beni. Babam bizi terk etti ve o da yatağa gitti. Ailemizin dağılmasına bulduğu çözüm buydu. Yardım almaya çalışmadı, doktor istemedi, karanlıkta öylece yatıyor, hiçbir şey yapmıyordu. Üç yıl boyunca odasında kaldı. Çocuk Esirgeme’nin eve geldiği zaman dışında. Onları, annemizin bir yer ziyarı olmadığına ikna etmeyi başarmıştık. Ne saçmalık ama.”

Bana bakmayı sürdürdü, dudakları inceydi, bembeyaz kesilmişti.

“Bir gün eve geldim ve yatağın ucunda oturuyordu, komodine bir sürü küçük, renkli hap dizmişti. Elinde koca bir bardak su vardı. Eli öyle titriyordu ki su her yere sıçramıştı, geceliği sıırıslıklamdı. Ben bir şey yapmadım, ilk başta yapmadım en azından.” O an gayet net aklımdaydı. Yatak odasının kapısının önünde dolanıyor, ne yapacağımı düşünüyordum. Öylece durup bunun olmasına izin vermek kasıtsız cinayete girerdi. İnsanı lekelerdi böyle bir şey.

“Demek istediğim, o kadar cazipti ki,” dedim, sesim çatlıyordu. “Onunla artık baş etmek zorunda kalmamak... Ama sonra Lizzy ve ben vesayet altına girecek ve muhtemelen birbirimizden ayrılacaktık. Bunu riske edemezdim. Evde, benimle daha iyiydi.”

Mal’in bakışları ciddi, yüzü solgundu.

“O yüzden ona bakmak için evde kaldım. Birkaç kez daha intihar etmeye kalkıştı, sonra bundan da vazgeçti, sanki ölmek bile çok çaba gerektiren bir şeymiş gibi. Bazı günler keşke beş dakika geç kalsaydım diye düşünüyordum. O zaman işini bitirebilirdi. Sonra böyle düşündüğüm için bile suçlu hissediyordum kendimi.”

Mal gözünü bile kırpmıyordu.

“Bize bunları yaşattığı için ondan öyle nefret ediyorum ki. Bir insanın depresyona girebileceğini, bunun ciddi, korkunç bir hastalık olduğunu anlarım ama yardım bulmaya çalışmadı bile. Ona doktor randevuları ayarlar, broşürler ve bilgiler bulmaya çalışırdım, ve o sadece... Biliyorsun, çocukları vardı, ortadan öylece kaybolma lüksü yoktu.” Gözlerimden yaşlar akıyordu. “Babam da ondan daha iyi sayılmazdı, para gönderirdi gerçi. Sanırım bizi tamamen unutmadığı için ona şükretmeliyim. Ona bizi terk ederken “neden” diye sordum ve o artık bunu yapamayacağını söyledi sadece. Gerçekten de özür dilermiş gibiydi tavrı. Sanki bir formda falan yanlış seçeneği işaretlemişti ve şimdi özür

dileyip bizden vazgeçiyordu. Aile? Hayır. Siktir, evet mi dedim ben? Eyvah! Rezil herif. Sanki kapıdan çıkıp giderken özür dilemek bir şey değiştirecekmiş gibi.

“Her şey senin üstüne yıkılmadan bir evi çekip çevirmenin, faturaları ödemenin, tüm yemeği ve temizliği yapmanın ne kadar zaman aldığını fark etmiyorsun. Erkek arkadaşım birkaç ay bana dayandı, ama sonra benden sıkıldı, çünkü cumartesi akşamları oyunlara, partilere falan gidemiyordum. Gençti, çıkıp eğlenmek istiyordu, bir manik depresife ve on üç yaşında bir kıza bakmak için eve tıklamak değil. Onu kim suçlayabilirdi ki?”

Başımı eğdim, zihnimdeki önemli detayları sıraya sokmaya çalıştım. Unutmak için ne kadar zaman harcadığımı düşününce kolay değildi bu. “Sonra Lizzy isyan etti ve her şey daha da kötüye gitti. Tüm dünyadan nefret ediyordu, ve onu kim suçlayabilirdi ki? En azından o bencil bir çocuk gibi davrandığında bunun arkasında gerçek bir sebep vardı. Bir dükkândan bir şeyler çalarken yakalandı. Dükkân sahibini bize dava açmaması konusunda ikna etmeyi başardım. Olayın korkusu aklını başına getirdi. Sakinleşti ve derslerine geri döndü. Birimizin üniversiteye girmesi gerekiyordu, çünkü ben denedim, ama kendi başıma okula ayak uydurmaya imkânım yoktu.”

Amma da dokunaklı bir sahne çizmiştim. Gözlerimi arka arkaya kırptıştırarak gözyaşlarımı sildim. “Biliyor musun, seni neşelendirmek istemiştim aslında. Herhangi bir şekilde.”

Sessizliği beni öldürüyordu.

“Benim trajedim böyle.” Ona gülümsedim. Hissettiğim kadar berbat görünüyor olmalıydı.

Sert bir sesle, “Annemde yumurtalık kanseri var,” dedi. “En fazla birkaç ayı kaldı diyorlar...”

Kalbim durmuş gibiydi. Zaman durmuştu. Her şey gibi.

“Ah, Mal.”

Saçlarını geriye atarak parmaklarını başının arkasında kenetledi. “Burada olduğun için o kadar mutlu ki. Akşam yemeğinde senden bahsedip durdu, ne kadar harika olduğunu söyledi. Benim için, onun gerçeğe dönüşen rüyasısın sen. Uzun zamandır benim bir yuva kurmamı istiyordu.”

Başımı salladım, daha mutlu bir şekilde gülümseyebilmeye çalıştım. “Gerçekten harika biri.”

“Evet.”

“Kahretsin, Anne. Bu tek sebep değil, ama... demek istediğim... ilk başta, sebebin büyük kısmı buydu.” Enselerini tuttu, kaslarını esnetti. “Şimdi onu mutlu etmek daha önemli, şeyden önce...” Duraksadı, dudaklarını büktü, o kelimeyi söyleyemiyordu. “Daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi? Artık sahte değiliz. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Biliyorum.” Bu seferki gülümsemem müthişti. “Evet.”

Başlangıcımız şüpheli olmuştu biraz. Bu, şu anda olduğumuz yeri değiştirmiyordu.

“Benimle duş almak ister misin?” Elini bana uzattı.

“Seve seve.”

Gülümsemek için müthiş bir çaba gösterdi.

Banyo kocamandı, altın çerçeveli beyaz mermerdendi. Oturma odasında, havaya girersek çalabileceğimiz büyük bir piyanomuz bile vardı. Anne babası muhtemelen kral dairesinde kaldıkları için, bize ikinci en iyi oda düşmüştü. İkinci olmak da gayet iyiydi.

Boxer şortunu çıkardı. Suyu doğru sıcaklığa ayarladım ve odanın yavaşça buharla dolmasını sağladım. Eller arkadan bana dolandı, külotumu indirdi, eski Stage Dive tişörtünü çıkardı. Dün gece, sarhoş kafayla üstümde kalmasına izin verdiği tek kıyafetti bu. Duş kabininin sıcaklığında kendi küçük, mükemmel dünyamızdık. Mal suyun

altına girdi ve sular saçlarını ıslatarak güzel vücudundan akıp gitti. Kollarımı beline doladım, başımı göğsüne yasladım. Bana doladığı kollarla tüm sorunlarım çözüldü.

Dünyayla kendi başımıza başa çıkabilirdik. Bunu yapabiliirdik. Ama beraber olunca çok daha iyiydi.

“Sabahları en kötüsü,” dedi Mal, çenesini başımın tepesine yasladı. “Birkaç saniye için, her şey yolunda gibi geliyor. Sonra onun hasta olduğunu hatırlıyorum ve... sadece... nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum.”

Ona hiç bırakmayacakmış gibi, sımsıkı sarıldım.

“O her zaman yanımızdaydı. Bizi konserlere götürür, sahneyi kurmamıza yardım ederdi. En büyük hayranımızdı hep. Platin plağımızı aldığımızda, bunu kutlamak için bir Stage Dive dövmesi yaptırdı. Kadın altmış yaşında dövme yaptırdı. Ve şimdi hasta. Bunu aklımdan atamıyorum.” Derin bir nefes alıp yavaşça verirken göğsü bana bastırdı.

Sırtını okşadım, ellerimi omurgası boyunca yukarı aşağı gezdirdim, ellerimi kalçasının kıvrımına dayadım, parmaklarımı kaburgalarının çıkıntılarında dolaştırdım. Sıcak suyun altında durduk ve onu mümkün olduğunca rahatlattım.

Sevildiğini bilmesini istedim.

Sabun kalıbını alıp üstünde dolaştırdım, onu bir çocukmuş gibi yıkadım. Önce üst kısmını, omuz çizgisinden kollarındaki kaslara kadar, göğsüyle sırtının her santimini. Boy farkımız yüzünden saçlarını yıkamak zordu.

“Eğil.” Elime biraz şampuan döküp saçlarını ovaladım, kafa derisine yavaşça masaj yaptım. “Bırak durulayayım.”

Söyleneni tek kelime etmeden yaptı, başını düşün altında eğdi. Sırada saç kremi vardı. Saçlarını parmaklarımla, özenle taradım.

“Saçını kesmene izin yok,” dedim ona.

“Tamam.”

“Asla.”

Bana az kalsın gülümseyecekti. Kesinlikle gülümsemeye yakındı.

Vücudunun üst kısmını hallettiğimde sert taşlarda diz çöktüm ve ayaklarıyla ayak bileklerini sabunladım. Duştan fişkıran sular üstümden akıyor ve beni sıcak tutuyordu. Burnumun dibinde olsa da, kalınlaşan aletini umursamıyordum. Daha zamanı değildi. Uzun, ince bacaklarındaki kaslar o kadar güzeldi ki. O kasların isimlerine bakmam gerekiyordu. Dizlerinin arkasını yaparken irkildi.

Ona sırtarak, “Gıdıklanıyor musun?” diye sordum.

“Gıdıklanamayacak kadar erkeksiyim.”

“Ah.” Sabunu sert uyluklarının üstünde yukarı aşağı gezdirdim. Dünyanın en temiz, en pırıl pırıl bateristi olacaktı. Sular üstünden aktı, tüm girintilerle kavisleri, saten gibi cildini vurguladı. Ona pasta adını takıp kaşığı kaptığım gibi yemeye başlamalıydım.

“Yukarı çıkacak mısın?” Sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

“Zaman içinde.” Ellerimi sabunladım ve sabun kalıbını bir kenara koydum. “Neden?”

“Bir nedeni yok.”

“Olmayan neden” tüm heybetiyle bana bakıyordu. Bir elimle onu tuttum, diğer elimi de bacaklarının arasına soktum. Sert aleti avucumu ısıttı. Daha sabırlı bir kadın parmaklarını ona dolayıp sımsıkı tutmazdı. Ben beklemeyi bilmezdim ki.

Mal, bir nefes aldı ve karın kasları şiddetle büzüldü.

“Kalçalarına bayılıyorum,” dedim, sabunlu parmaklarımı çatalında gezdirdikten sonra testislerini tuttum. Her yeri; vücudu da, ruhu da, görkemliydi. İyi, kötü ve zor. Ciddi olmasını istediğim ve ne zırvaladığını asla anlamadığım anlar. Hem daha fazlasını istememi sağlıyor hem de aynı anda sahip olduklarıma şükretme isteği doğuruyordu bu adam.

Çünkü o benimdi artık, gözlerinden okunuyordu.

"Nasıl bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok." Bel kemiğine burnumu bastırdım ve parmaklarımı aletin pürüzsüz teninde gezdirdim.

"Kaçımı bu kadar mı seviyorsun sen?"

"Hayır, tamamını."

Aletini bir kez daha sıktım ve gözleri, o çok sevdiğim biçimde buğulandı. Bacaklarımın arasında bir şeyler uyanmıştı kesinlikle ama sadece onun için çalışıyordum şimdi. Parmak uçları yüzümün köşelerine kaydı, dokunuşu nazikti, saygılıydı.

Yeterince oynamıştık.

Aletin başını ağızıma soktum ve kuvvetle emdim. Ellerini ıslak saçlarıma sokarak sıkıca tutundu. Dilim tepesine dolandı, hassas kısımla oynarken aşağı dalıp o tatlı noktaya sürtündü yine. Onu daha derinime aldım ve tekrar tekrar emdim. Kalçalarını büzdü ve ağızımın daha derinine girdi. Boğazıma kadar sokma usullerini asla tam olarak öğrenememiştim, üzgünüm. Mal, öğrenmeyi istememi sağlıyordu. İçimde bir şeyler, onun biraz alıştırmaya yapmaya hayır demeyeceğini söylüyordu bana. Bir eliyle testislerini tutup ovaladım. Diğer elimle sıkıca onu tutmaya devam ediyor, onun çok ileri gidip beni boğmasını engelliyordum. Ama onu alabildiğim kadar aldım, geri çekilerek dilimle onu zevklendirdim. Kalın damarları izleyip yarığıyla oynadım.

Saçlarıma dolanan parmaklarını sıktı ve saçlarımı biraz olsun çekti. Ama iyiydim. Her şey iyiydi. Bunu ona yapabilmeyi seviyordum.

Onu iyice derinime aldım ve kuvvetle emdim. Bağırarak boşaldı, elimin el verdiği ölçüde, ağızımın en dibine kadar doldurdu beni. Yuttum.

Bir de romantizm öldü derler.

Nefes nefese ayağa kalktı, kolları gevşekti, gözleri ka-

palıydı. Mükemmeldi. Yavaşça ayağa kalktım, uyuşan dizlerim titriyordu. Oral seksin ardından, her zaman bu utangaçlık ânı olurdu. Belki de küstahça davranıp havaya girmeliydim. Ama duşta bunun için yer yoktu.

Mal, gözlerini açıp bana baktı, kollarını omuzlarıma doladı. Beni kendine çekti ve yüzüme yumuşak öpücükler kondurdu.

"Teşekkürler," dedi, yüzünü bana bastırıldığı için boğuk bir sesle.

"Bir şey değil."

"Anne baban için üzgünüm, balkabağım. Gerçekten üzgünüm."

Parmaklarım istem dışı bir şekilde belinde kasıldı. Bir gün böyle tepki vermeyi bırakacak ve rahat edecektim. "Ben de annen için üzgünüm."

"Evet." Kollarımı sertçe ovaladı, başımın tepesinden öptü beni. "Mutlu şeyler düşünmeliyiz. Ve bir sürü pas-tırmalı yumurta sipariş etmemiz gerek. Ve waffle. Waffle sever misin?"

"Kim sevmez ki?"

"Aynen öyle. Waffle sevmeyen biri hapse atılmalı. Kapıyı üstüne kilitleyip anahtarı bir kenara atmak lazım."

"Kesinlikle."

Ciddi bir sesle, "Bugün daha fazla üzölmek yok," dedi. Sabunu alıp beni yıkamaya başladı, göğüslerime özellikle özen gösteriyordu.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüğüm bir şey daha var," dedim. Sol göğsümdeki hayali bir noktayı sertçe ovalamakla meşguldü. Doğrusunu söylemek gerekirse, epey iyi hissediyordum kendimi.

"Nedir?" diye sordu.

"Eh, dün gece buraya döndüğümüzde söylediklerinle ilgili. Bir aile kurmakla ilgili."

Eli durup sağ göğsümü kapladı. "Aile kurmak mı?"

"Evet. Bu konuda çok ciddi olduğunu söyledin. Hatta tüm prezervatifleri pencereden attın ve hapımı klozete atıp sifonu çektin."

"Gerçekten ciddiymişim. Seviştik mi?"

Gözlerimi kırpıştırıp ona masum, biraz da şeytani bir bakış attım. "Hayır. Elbette hayır."

Gözlerinin beyazı parlıyordu. "Tanrım... az kalsın kalp krizi geçirecektim."

"Özür dilerim." Onu göğsünden öptüm. "Ama gerçekten de tüm prezervatiflerini pencereden attın. Haplarımı nereye koyduğumu bulamadın ama. Sonra uzanıp tüm çocuklarımıza isimler vermeye başladın."

"Hepsine mi?"

"Sanırım bundan şanslı bir 13'lü çocuk takımı yapmayacağıımızı anlamam gerekiyor?"

Kaşlarını kaldırdı. "Siktir. Ee, belki de hayır, ha?"

"En iyisi olur. Üçüne David adını verecektin. Kafamız karıştırdı."

"Sadece meraktan soruyorum, dün gece daha ne kadar zırvaladım ben?"

"Çok değil. Birkaç kez yataktan düştün, ayak parmaklarımı yalamaya çalıştın, sonra da uyuyakaldın."

Ellerindeki sabunu duruladı ve şampuana uzanıp saçlarıma yedirmeye koyuldu.

Hızla nefes alarak, "Ah," dedim. "Yavaş."

"Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

Başını biraz çevirip bana yan yan baktı. "Neyi yahu?"

"Bateri çalarken taburenden düşüp kafama yanlışlıkla hafif bir tekme atmış olabilirsin."

"Ah, hayır. Kahretsin. Anne..."

"Canımı acıtmadın. Birazcık şişti sadece."

Yüzünü buruşturarak saçlarımdaki şampuanı dikkatle yıkadı ve saç kremi sürmeye başladı. Kaşlarını çatmıştı, başını sallayıp duruyordu.

"Hey," dedim, onu çenesinden tuttum. "Sorun yok. Gerçekten."

"Sana kendimi affettireceğim."

"Affettirdin zaten." Elimi kalbinin üstüne koydum ve avucumda atışını hissettim. "Öykümü, beni yargılamadan dinledin. Sorununu anlattın. Bu ikisi muazzam şeyler, Mal. Gerçekten öyleler. İyiyiz."

"Daha da affettireceğim. Bu bir daha olmayacak."

"Tamam."

"Gerçekten söylüyorum."

"Biliyorum."

Bana ters ters baktı ve sonra birdenbire gülümsedi. "Sana ne alacağımı biliyorum. Bir süredir bunu düşünüyordum."

"Bana bir şey alman gerekmiyor. Gerçi waffle gerçekten iyi olurdu, açlıktan ölüyorum." Saçlarımı durulamayı bıraktım, çıkmaya hazırdım.

"Waffle'dan fazlasını alacaksın." Kollarını arkadan bana doladı, bir eli bacaklarımın arasına kaydı. Parmaklarını, kadınlığımın dudaklarının üstünde ileri geri oynatmaya başladı. "Öncelikle, senin de gelmen lazım."

"Tamam."

Kulağıma doğru kıkırdadı. "Orgazmların konusunda yardımcı olmaya o kadar isteklisin ki. Bundan hoşlandım."

Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca tutundum. Elini ağzına götürerek birkaç parmağını ıslattı. Sonra bir parmağını kadınlığımın köşesinden geçirerek beni sersemletti. Tepeden tırnağa titredim. Yavaşça içeri bastırdı, sonra da girişi çevrelemek için geri çekildi, ıslaklığı yaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar beni havaya soktu, kesik kesik, hızla nefes alıyordum. Eline yaslanıp sarsıldım.

"Dik durman lazım, Anne," diye azarladı beni, bir elini karnıma koydu. İki parmağını içeri kaydırarak bir şeyleri ovaladı, kendimi harika hissettim. "Hadi ama uğraşmıyosun bile."

"Yapamam."

"Yapmalısın. Dik durmazsan bunu düzgün yapamam."

Başparmağı klitorisimin üstünden geçerek omurgamdan yukarı bir yıldırım yollarken "Ah," diye inledim.

"Gördün mü? Senin yüzünden parmağım kaydı."

Benimle oynamayı bu kadar sevmesi hem bir kutsama hem de bir lanetti benim için. Parmaklarını çıkardı, beni bomboş bıraktı ve tüm dikkatini klitorisime yöneltti. İki yanını da aynı anda ovalayarak inlememe neden oldu.

"Kıpırdama."

"Kıpırdamamaya çalışıyorum."

"Daha sıkı çalış." Kadınlığımın tepesine hafif bir tokat attı. Anında tepki verdim, belim öne doğru kaykıldı. Daha önce kimse yapmamıştı bunu bana. İçimdeki sinir uçlarının tamamı patlayacak gibiydi.

"Bu ritmi sevdin mi?" diye sordu.

"Siktir." Aklımda kalan tek kelime buydu.

Kulağımın dibinde mırıldandı ve klitorisimi daha da hızlı bir biçimde ovalamaya koyuldu. İçimdeki baskı artıyordu. O kadar yakındım ki.

"Mal. Lütfen."

Bir tokat daha attı ve ben koptum. Haykırdım, bedenim öne doğru yıkıldı. Beni tutmak için orada olmasaydı yere düşecektim. Dünyadaki tüm kadınların güvenliği için, bu adamın bir kafese kapatılması gerekiyordu.

Sular kesildi. Beni bir havluya sardı ve banyo masasının üstüne bir bez bebek gibi yatırdı.

Önümde durarak, "Hey, bak bana," dedi.

"Selam."

Islak saçlarını dikkatlice kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Sanırım bu ilişki şeyinin adını koymalıyız. Ve şu anda çarpıcı bir şeyler söylemem gerekiyor herhalde. Ama buna hazır değilim. Özellikle de bu sabah." Derin bir nefes verdi. "Harika birisin, müthiş bir kızsın, üzgün olmandan nefret ediyorum, yanımda olmamandan da hoşlanmıyorum. Arada bir kavga etmemize bile alışıyorum, barışma seksi müthiş oluyor çünkü. Ve ayrıca, buna değersin."

Dilinin ucu üst dudağına sürtündü. "Söyleyeceklerim bu kadar. Ama tam olarak bu sırada olması gerekmiyor. Tamam mı?"

"Tamam." Güldüm ama sadece biraz. Sonuçta bana karşı dürüst oluyordu.

"Sen benimsin. Bunu bilmen gerek." Sırıtıp ellerini dizlerine koydu. "Başka bir şey ister misin benden?"

Duraksayıp biraz düşündüm. "Tek eşliyiz, değil mi?"

"Evet."

"Bu ilişkinin nereye gideceğine bakacağız?"

"Hı hı."

"O zaman tamam, bana uyar."

Başını sallayarak dizlerimi şöyle bir sıktı. "Benden istediğin bir şey varsa, bana söylemeni istiyorum senden."

"Senin için de aynı şey geçerli. Dilediğin ne varsa."

"Teşekkür ederim, balkabağım." Gülümsedi, bana sokuldu ve beni öptü. "Turneye çıkmaya hazır mısınız, Bayan Rollins?"

"Kesinlikle."

Bölüm 22

Birlikte geçirdiğimiz ilk tatil/turne gününü çoğunlukla yataкта harcadık. Waffle sipariş edip yedik. Akşam olunca otel odamızın kutsiyetini terk ederek Mal'in ailesiyle, süitlerinde yemek yemeye gittik. Neil bir kez daha güçlü ve sessizdi, Lori'nin yanından ayrılmıyordu. Lori partinin ruhuydu. Mal'in çocukluğuyla ilgili anlattığı hikâyeler Mal'i sinirlendiriyor, beniyse kahkahalara boğuyordu.

Bu öyküler arasında en sevdiğim, on bir yaşındaki Mal'in ve babasının arka bahçede küçük bir kaykay rampası yapması ve iki buçuk ay içinde Mal'in bir kolunu, iki parmağını ve bir bacağı kırmasıyla ilgiliydi. Lori, Neil'i o rampayı çıraya çevirmeye zorlamıştı. Mal de bunun üzerine, yaklaşık iki buçuk saat süren bir açlık grevine girmişti.

Annesi, rampasının kaybını ona unutturmak için ona bir bateri seti almaya söz vermişti.

Ve efsane böyle başlamıştı.

Harika bir akşamdı. Annesi hastalığından bahsetmedi, biz de bu konuyu açmadık. Lori bu kadar zayıf ve narin, Mal ve babası da bu kadar gergin olmasalardı, her şeyin yolunda gittiğini düşünebilirdiniz. Lori'yle ne kadar zaman geçirsem, Mal'in çöküntüsünü de o kadar iyi anlıyordum. Kaykay rampasını yok etmiş olsa da olmasa da, Lori Ericson harika biriydi. Artık hastalığından haberdar olduğum için, Neil'in gözlerindeki sessiz umutsuzluğu apaçık fark

edebiliyordum. Eşiyile beraber bunu göğüslerken, içten içe ölüyordu.

Aşkın sorunu buydu işte, sonsuz değildi. Bir şekilde, her şeyin sonu geliyordu. İnsanlar kırılıyordu.

Odamıza döndüğümüzde Mal içe dönüktü, sessizdi. Patlamalarla dolu bir aksiyon filmi koydum. Beraber izledik, başı kucağımdaydı. Film bittiğinde gece başladı. Sevişmemiz yavaştı, yoğundu. Kendi adımları hatırlayamayacak duruma gelene kadar devam ettik. Gözlerime baktı, zamanın önemi yokmuş gibi üstümde ve içimde gidip geldi.

Bunu sonsuza dek yapabilimişiz gibi.

İkinci günde, ekipmanlarının ve enstrümanlarının tamamını stüdyodan konser alanına taşınmıştı. Mal ses sistemlerini kontrol etti, sonra da bir iş toplantısına katıldı. Benim kendi planlarım vardı. Lizzy benim ve düşük profilimin yanımda olmak için beni ziyaret etti. Görünüşe göre birkaç gazeteci kitapçının ve apartmanımın etrafında nöbet tutuyor, hâlâ flaş haber yazmayı bekliyorlardı. Bulabildikleri en iyi fotoğraf, lise yıllarımdan kalma eski, bulanık bir fotoğraftan ibaret olmuştu. Dün yerel gazeteye basmışlardı ve haber genel olarak pek ses getirmemişti.

Neyse ki Lizzy, Ben'e olan hayranlığı yüzünden bu gece için çıkacak birini ayarlamıştı ve konsere gelemeyecekti.

Turne o gece başladı.

İşe dönmek zorunda kalana kadar en fazla bir haftam vardı.

Menajerleri Adrian içeri girip ellerini şiddetle çırpana kadar çocuklarla sahne arkasında takıldık. "Beş dakika kaldı, beyler. Hazır mıyız?"

Onu kulaklık takan ve bir çeşit panoya veya bilgisayara benzer bir şey taşıyan bir adam takip etti. Bu tür şeyler taşıyan epey bir insan görmüştüm. Stage Dive'ı şehre getirmek için kaç kişinin çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Evelyn ve ben, konseri sahnenin kenarında, muazzam bir amplifikatör yığınının yanında izliyorduk. Vay canına, kalabalıktan yükselen kükreme ve o muazzam alanı dolduran enerji inanılmazdı. Pek derin veya ruhani biri sayılmam ama orada durmak, binlerce insanı izlemek muhteşem bir şeydi. Kesinlikle kendine özgü bir havası vardı.

Stage Dive, Portland'daki en büyük konser alanında verdiği konserin biletlerini rekor zamanda tamamen satmıştı. Turne dahilinde eyalette dokuz kenti dolaşacak, sonra Asya'ya gideceklerdi. Gelecek bahar ve yaz da Avrupa'da birkaç festivale katılacak, bu arada da çok sayıda konser vereceklerdi. Tüm bunların arasında, kayıt stüdyosunda da zaman geçireceklerdi. Görünüşe göre David, eşiyle sevişmenin görkemiyle ilgili daha fazla şarkı yazmakla meşgul olmuştu.

Ah, gerçek aşk falan.

Müzik bu kadar yakınımdayken harika geliyordu bana. Konserin tadını olabildiğince çıkardım, ta ki ön sırada, göğüslerine kocaman, kırmızı harflerle erkek arkadaşımın ismini yazmış bir kadını fark edene kadar. Göğüslerini fora etmekte bu kadar ısrarcı olurken, fark etmemek epey zordu.

Evelyn otuz iki dişini gösterip gülümserken, "Boş ver, gülümse," dedi.

"Kaltak." Dikkatimi son sürat çalan bateriste yönelttim yine. Başını sallıyordu, sarı saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, yere ter damlatıyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kasıklarımın ne yaptığına hiç girmeyelim.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Lori ve Neil de bize katıldı. İkisi de kulak tıkaçları takmışlardı, gülümsüyorlardı. Oğullarına attıkları gurur dolu bakışlar yüzünden gözlerim buğulandı. Lori bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü kolunu belime dolayarak bana yaslandı. Grup bir şarkı, sonra bir

şarkı daha çalarken kolumu omzuna doladım. Ağırlığını bana vermeye başladı. Pek ağır değildi, ama ayakları üstünde sallanmaya başladığında Neil'a tedirgin bir bakış attım.

Neil bir elini Lori'nin dirseğinin altına dayadı, hafifçe gülümseyerek önünde eğildi. Lori birdenbire toparlandı, elini sallayarak kocasını uzaklaştırdı ve dik durdu. Sonra dizleri çözüldü. Neil ve ben onu tuttuk ve düşmesini engelledik. Maalesef, tüm bunlar iki şarkının arasında olmuştu. Jimmy sahnenin önünde çılgık çılgıca haykıran kalabalıkla sohbet ediyordu. Ve tüm o parlak ışıklara rağmen, Mal Lori'nin tökezlediğini gördü. Taburesinden kalkıp bizi izlemeye başladı. Yüzünde paniklemiş bir ifade vardı.

Neil daha fazla beklemeden Lori'yi kollarına aldı ve onu konser alanından çıkardı. Mal'e doğru bakarak elimi kaldırıp başımı salladım, onları takip edip elimden geleni yapacağıma dair verdiğim mesajı anlamasını umut ettim. Anlamış olmalıydı, çünkü o da bana bakıp başını salladı ve yerine oturdu.

"Hadi," dedi Evelyn, elimden tuttu. Mal'in anne babasının peşinden koştuk, insanların ve aletlerin etrafından dolaşiyor, eğiliyorduk. Lena bizimle sahne arkasındaki odanın önünde buluştu. Yanında mutsuz bir Adrian vardı, ama onu bir kez olsun mutlu görebileceğimden şüpheliydim.

"Doktor çağırmamı isterseniz söyleyin," dedi Lena.

"Teşekkürler."

Neil, Lori'yi bir kanepeye yatırmıştı ve dudaklarına bir bardak meyve suyu tutuyordu. Bir kuş, Lori'nin içtiğinden daha fazlasını içebilirdi. Cildi solgundu ve incecikti, gözleri sersemlemiş bakıyordu.

Neil'a, onu azarlar bir havayla, "Patırtı koparmaya gerek yok," dedi. Beni gördüğünde ağzı bariz bir korkuyla açıldı. "Ah, Anne, gelmene gerek yoktu. Konserin keyfini çıkarıyordun."

“Bitirmek üzere olmalılar. Ve Mal benim gelip sana bakmamı isterdi, bundan eminim.”

“Eh, baktın. Ben iyiyim. Konsere dön şimdi.”

Kahretsin. İyi ne demek bilirdim ben. Annemin yaşattıkları yüzünden, iyi kavramının kraliçesi sayılırdım. Kanepenin köşesine tünedim, Neil de ayak ucunda çömeldi. Lori’nin yüzü, bu kadar yakından bakıldığında, griye çalışıyordu.

“Hasta olduğunu biliyorum, Lori. Mal bana söyledi.”

Tıslar gibi bir nefes verdi. “Ona herkesin bilmesini istemediğimi söylemiştim. Hayat bu, tatlım, bir noktada hepimizin gitmesi lazım.”

“Bir iki ayın kaldığını söyledi,” dedim. Lori ve Neil, hiç hoşlanmadığım bir şekilde bakiştılar. “Oğluna söylemen gereken bir şey var mı?”

“Daha az da kalmış olabilir. Buraya gelmeden önce Spokane’de doktora göründük.” Çenesini kaldırdı. “Ama fark etmez. Son günlerimi bir hastanede geçirmeyeceğim.”

Bir şeyler boğazıma takıldı. “Son günlerin mi?”

“Haftalarım,” diye düzeltti Lori. “Bir haftamın, en iyi ihtimalle iki haftamın kaldığını düşünüyorlar. Yarın öğleden sonra eve döneceğiz. Orada olmak isterim...”

Neil derin bir nefes alıp başını çevirdi. Elini eşinin eline koydu, parmakları birbirine kenetlendi.

“Ona söylemen lazım,” dedim. Boğazımda usturalar, dikenli teller, çiviler, türlü nalbur gereçleri ve keskin aletler vardı. Son derece rahatsız olmuştum.

“Sanırım haklısın.”

Neil homurdanarak eşinin parmaklarını son kez sıktı ve ayağa kalktı. “Sahneden inince ona söylerim. Anne’in bunu ondan esirgemesini isteyemem.”

“Hayır,” dedi Lori de. “Sadece doğrulmama yardım et. Herkes buraya gelecek, ben de bir aptal gibi burada yatıyor olacağım.”

Böyle bir şey olmuyordu. Kahretsin.

Neil ve ben dikkatle Lori'nin doğrulmasına yardımcı olduk. Sonra Neil oğlunu beklemeye çıktı. Meyve suyu görevini ben devraldım. Bardağı tutmak, bana yapacak bir şeyler veriyordu en azından.

"Onun hayatında olduğun için mutluyum," dedi Lori, soluk yeşil elbisesinin eteğini düzeltti. "Bunu daha önce söylediğimi biliyorum. Ama gitmem onu kötü etkileyecek. Sert ve güçlü biriymiş gibi davranıyor ama oğlum yufka yürekli. Sana ihtiyacı olacak, Anne."

Boştaki elimi tuttu. Benim elim terlemişti, onunkisi ise kuruydu.

"Oğlundan gerçekten hoşlanıyorum," dedim. Çünkü bir şey söylemem gerekiyordu. O yüzden, duygulardan bahsetmek epey yersiz olmuştu tabii.

"Bunu biliyorum, tatlım. Ona nasıl baktığınızı gördüm."

"Deli gözler mi?"

"Evet." Hafifçe güldü. "Deli gözler."

Dışarıda, seyirciler kükrüyorlardı ve ayaklarını yere öylesine vuruyorlardı ki bina sarsılacaktı. Komik olansa, müzik burada en fazla hafif bir uğultu gibi duyuluyordu. Çok hafifti. Belki de kafatasımın zonklaması yüzündendi bu. Başımın ağrıyacağını hissediyordum. Son derece ağır bir durumdu bu, bel kıracak kadar ağırdı. Bunu tamir etme, düzeltme imkânı yoktu.

İnsanlar odaya doluşmaya başladılar. İçecek ve yiyeceklerle dolu uzun bir masa hazırlanmıştı. Görünüşe göre burada konser sonrası bir parti planlanmıştı. Adrian kapıda duruyor, insanlarla el sıkışıyor ve saçmalıklarına kahkahalarla gülüyordu. O kadar gerçeküstüydü ki. Neil dışarıda bir yerlerde Mal'i bilgilendiriyor olmalıydı.

"Her şey iyi olacak." Lori elime hafif hafif vurdu. En sevdiğim kelimeye böylesine takılması garipti. Belki de, anne

babayı yansıtan bir partner bulunduğu inancında bir gerçeklik payı vardı. Son derece ürkütücü ve yanlış bir düşünceydi bu. Bunu kesinlikle aklıma getirmek istemiyordum. Mal'in babamla alakası bile yoktu.

Sonra içeri daldı. Babam değil, Mal. Sağ eline bir tişört sarılmıştı, parmaklarından kan damlıyordu.

"Ne oldu?" Yerimden fırlayıp ona doğru koştum.

Neil, Lori'nin yanına döndü. Jimmy dosdoğru içkilerle ve gurme yiyeceklerle donatılmış masaya doğru gitti. Kararlı bir ifadeyle, elini ithal biralarla dolu kovaya daldırdı.

"Jimmy. Ne yapıyorsun?" Lena, Jimmy'nin kolunu tuttu.

Jimmy öfke dolu bir bakışla eğilip Lena'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Lena'nın bakışları Mal'e, sonra da eline kaydı. Masayı baştan aşağı taradı, bir şeyler arıyordu.

"Mal?" Kokusu, mideme yediğim bir tekme gibi çarptı burnuma, her zaman olduğu gibi. Ama ne oluyordu?

"Hey, balkabağım. Sorun yok." Gözlerime bakmadı. Annesinin endişeli bakışlarından da özenle kaçınıyordu.

Jimmy masaya elleri dolu döndü. O ve Lena, keten bir masa örtüsünü bir buz torbasına çevirmişlerdi. "Al."

"Teşekkürler." Mal, kanlı tişörtü yavaşça çözdü. Altında, parmak eklemleri açık yaralar halindeydi. Buzu eline tutarken çenesi kilitlendi.

Menajer olacak salak Adrian, insanları dirsekleye dirsekleye yanımıza geldi. "Mal, dostum. Yukarıda bir şeyler olmuş diye duydum?"

"Ah, evet, Adrian, o işi halledebilir misin? Mal yanlışlıkla duvara delik açtı da. Öyle bir şey, tamam mı?" David elini adamın omzuna koyarak onu oradan uzaklaştırdı.

Zamanlamaya bakılacak olursa, bunun kaza olduğundan fena halde şüpheliydim.

"Birine elini baktırmalısınız," dedi Adrian.

Konuşmaya devam ettiler ama onları duymuyordum. Elimini Mal'ın yüzüne koydum, bana bakmasını istiyordum. "Hey."

Gözleri, bakışlarındaki çaresizlik yüzünden kâbuslar görecektim. Öne eğildi, dudaklarını dudaklarıyla yakaladı, beni şiddetle öptü. Dili ağzımı istila etti, her şeyi istiyordu. Ve ben ona her şeyi verdim. Tabii ki verdim.

En sonunda sakinleşti, alnını alnıma dayadı. "Her şey mahvoldu."

"Biliyorum."

"En fazla bir iki haftası kalmış."

Söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Gözlerini sımsıkı kapattı. Yüzünden damlayan ter cildimi ıslatıyordu. Belden yukarısı çıplaktı ve oda soğuktu, klima nedense fazladan çalışıyordu. Yılın bu vaktinde pek gerekli bir şey değildi bu.

"Seni biraz ıslatalım," dedim, onun için yapabileceğim herhangi bir şeye şükran duyarak. "Giymen için başka bir tişört bulalım. Tamam mı? Burada donacaksınız."

"Tamam."

"Onunla kal," dedi Evelyn, elini omzuma koydu. "Ben giderim."

"Evvie." Mal, ellerini başımın üstünden geçirerek bana tuhaf bir şekilde sarıldı. "Sert bir şey getir."

Evelyn alnını kırıştırdı.

"Viski falan," dedi Mal. "Lütfen."

Evelyn iç çekerek dönüp gitti, büyüyen kalabalığa karıştı. Parti yapacak en kötü zamanı bulmuştuk.

"Gitsek iyi olur," dedi Mal, anne babasına bakmak için döndü.

Neil kanepenin koluna oturmuş, bir kolunu eşine dolaştırmıştı. Lori endişeyle dudaklarını büzmüştü.

Mal, bana sımsıkı sarılarak, "Selam, anne," dedi. "Gelebildiğinize sevindim. Elimle küçük bir kaza geçirdim de."

“İyi misin?”

“Ah, evet. Endişelenme.”

Çocuklar yakınımızda duruyor, izleyicileri uzak tutuyor, müzik şirketlerini de odanın bize ait olan köşesine yaklaştırmıyorlardı. Biraz sonra da Sam siyah takım elbise giyen başka bir adamla beraber gelerek bu görevi devraldı. Ben ve Jimmy bizi yakından takip ediyorlardı, insanlarla konuşuyor, işlerini yapıyor ve sosyalleşiyorlardı. Ama bakışları sürekli Mal’e dönüyordu.

Evelyn koşarak gitmiş olmalıydı, çünkü Mal’in giymesi için bir Stage Dive tişörtüyle, ayrıca bir şişe Smirnoff votka ve bir şişe Gatorade enerji içeceğiyle dönmüştü. “Viskileri yokmuş.”

“Bu da olur.” Bana sırlıklam buz torbasını uzattı ve tişörtü giydi. Tişörtün önünde kocaman, pembe bir kafatası vardı. “Teşekkürler, Evvie.”

“Oğlum,” dedi Neil. O tek kelimeyle bile birbirlerine çok şey anlatmışlardı.

“Baba, her şey yolunda,” diye öttü Mal, birdenbire mod değiştirerek. Bu iyi değildi. “Gösteriden sonra böyle yaparız. Bunu biliyorsun!”

Neil bir şey söylemedi. Onun yerine son Stage Dive kaseti ve aşağı yukarı yüz kişinin uğultusu havayı doldurdu. Mal, yeşil Gatorade şişesinin yarısını dikti. Sonra da tutmam için şişeyi bana uzattı ve votka yudumlamaya koyuldu.

Ah, kahretsin. Bir arabanın dağılmasını izlemek gibiydi bu.

“Bebeğim,” dedim, kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim. “Dur ve bir dakika nefes al.”

“Bana bebeğim dedin.” Gülümsedi.

“Evet.”

“Geçen gün de bana tatlım demiştin.”

"Aptal, romantik bir lakap isteyen sendin."

"Evet. Anne'im." Yanağını, sanki beni işaretlemek istermişçesine bana sürttü. Kirli sakalı cildimi kaşıdı ve tüm bedenim kor gibi parıladı. Duygu çok fazlaydı, çok yoğun-du.

"Mal."

"Kaşlarını çatma, endişelenecek bir şey yok. Bana bir iyilik yap ve gidip annemle konuş, tamam mı?" diye sordu. "Onu mutlu et. Ben, ee... ben şimdi onunla konuşamam. Daha değil."

Şişeyi bir kez daha dudaklarına götürdü, başını geriye atıp içti, ben de kuvvetle yutkundum. İçkiyle, bu duruma karşı kendi kendini tedavi ediyordu. Ama bu durumun beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Gözlerini kocaman açıp bir nefes verdi. "Bu daha iyi. Çok daha iyi."

"Adrian eline bakması için birini getirecek galiba," dedi David, yanımıza yanaştı.

"Gerek yok."

Ağrıyan boğazımı temizlemeye çalıştım. "Bırak da eline baksın, Mal."

"Balkabağım—"

Bu kadar zırvalık yeterdi. "Endişelenmememi mi istiyorsun? Eline baktır. Anlaşma böyle."

Bakışları beni çok yavaşça taradı. "Bana karşı bu kadar sert davranmana bayılıyorum. Tamam. Bu seni mutlu edecekse, elime baktıracığım."

"Teşekkürler."

Şişeden kocaman bir yudum daha aldı.

Evelyn, David'in kolunun altına girdi, ikisi de Mal'i terdirgin gözlerle izliyorlardı. Herkesin yüzünde bir gerginlik ve stres vardı ve Mal içmeye devam ediyordu. Şişenin dibini buldu. Nedense bu beni öfkeliendiriyordu.

"Bu kadar yeter." Şişeyi elinden çekip aldım. Bunu beklemediği açıktı, çünkü mücadele etmedi. Büyük, yeşil gözler bana bakıp kırıştılar, sonra öfkeyle kısıldılar.

"Ne oluyor yahu?" diye sordu kısık sesle.

"Bununla başa çıkmanın başka bir yolunu bul."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Annenin seninle ilgili son hatıralarının, senin kafayı çekmeni izlemek olmasını mı istiyorsun?"

"Öff, lütfen. Annem en başından beri bizimle beraber. Sahne arkası partilerinin nasıl olduğunu bilir, Anne. Normal mi olsun istiyor? Bu normal zaten."

"Ben ciddiym, kes şunu."

Bana biraz daha ters ters baktı. Sorun değil. Gece boyunca benimle gözünü dikip bakma yarışına girmek istiyorsa, bana uyardı. Onu koruyacağımı söylemişim. Bu gerekirse onu kendisinden korumak anlamına da geliyordu.

"Etrafına bak," dedim. "Hepsi Jimmy'nin bu yoldan geçmesini izlediler. Senin için ödleri kopuyor, Mal."

"Öyle değil," diye hırladı.

"Daha değil."

"Bana ne yapacağımı söylemek sana düşmez, balkabağım. Kesinlikle düşmez."

"Mal..."

"Kaç zamandır beraberiz, bir hafta mı oldu? Ve her şeyin en iyisini sen biliyorsun, öyle mi?" Bana baktı, çenesini sağa sola oynattı. "Evet, patron Anne."

"Öff, Tanrı aşkına," dedi David öne çıkarak. "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce kes sesini, gerzek. Anne haklı. Senin de rehabilitasyona girmeni izlemek istemiyorum."

"Öff, rahat bırak beni," dedi Mal. "Rehabilitasyon mu? Biraz fazla dramatik davranıyorsun, Davie."

"Gerçekten mi?" diye sordu David, Mal'in burnunun di-

bine kadar girerek. "O kadar sarhoş oluyorsun ki kız arkadaşının kafasına kazara tekme atıyorsun. O kadar öfkeliyin ki duvarları yumrukluyorsun. Bu kulağına nasıl geliyor, hım? Her şeyi kontrol altına almış biri gibi mi görünüyorsun?"

Mal irkildi. "Olanlar oldu."

"Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz bunu. Ama Anne haklı, her gece kendini mahvetmen çözüm değil."

Mal'in omuzları çöktü, savaşıyor halde değildi. "Siktir git, Ferris."

"Her neyse. Kız arkadaşından özür dile ve bunu içinden gelerek yap."

Mal'in üzgün bakışları bana döndü. "Özür dilerim, bal kabağım."

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım.

"Hadi, biraz hava alman lazım." David, Mal'i ensesinden tuttuğu gibi kalabalığa soktu. Neyse ki Mal onunla dövüşmedi. İkisinin uzaklaşmalarını görece sakın bir ifadeyle izledim. Evet, her şey yoluna girecekti. Ama ne olursa olsun arkama dönmek istemiyordum. Lori'nin bakışlarının sırtımda bir delik açtığını hissedebiliyordum. O ve Neil her şeyi duyup görmüş olmalıydılar. Ne diyebilirdim ki?

Bu aile ve ilişkiler konusunda o kadar kötüydüm ki. Lizzy'nin burada olmasını diledim. O ne yapacağını bilirdi. İnsanlarla anlaşmakta benden çok daha iyiydi.

"İyi olacak," dedi Evelyn, elimi tuttu.

Hoş bir dilekti bu ama gerçekleşeceğinden şüpheliydim.

Bölüm 23

“PARTİ!” Bir saat sonra, Mal gürültücü, manik bir moda girmişti.

Elinde sadece bir şişe su vardı. Sözlerimiz içine işle-mişti sonunda. Tıpkı onunla tanıştığım gece olduğu gibi, bir masaya çıkmıştı, dans ediyordu. Parti çağrısına ku-lak vermeye hazır bir sürü kadın vardı. Çok sayıda şık, parlak kadın, erkeğimi aç gözlerle izliyorlardı. Alışmam gereken bir şeydi bu. Hepsini birden öldüremezdim. De-mek istediğim, o kadar cesedi nerede saklayabilirdim ki?

Bu rock yıldızlarıyla çıkma işi göründüğünden daha zordu.

Genç bir hanımefendi onunla beraber masaya çıkma-ya çalıştı ve hayır. Bu imkânsızdı.

Kadını kolundan tuttum. “Olmaz.”

“Çek elini üstümden,” dedi tükürür gibi.

Baterist fıstığım, yukarıdan, “BALKABAĞIM!” diye bağırdı.

Tanrım, kulaklarım. Çınıyorlardı.

Kadın başını kaldırıp Mal’e seksi bir ifadeyle sırttı. Bana döndüğünde takındığı yüz ifadesi o kadar sıcak sa-yılmazdı.

“Özür dilerim,” dedim, düpedüz yalan söyleyerek. “Onun sahibi var.”

“Sen de kimsin?”

“Ben balkabağıyım.” Cümlelerin sonundaki “hah, sür-tük” sessizce söylenmişti ama yanlısınız olmasın, kesinlikle oradaydı.

Gözlerini böyle garip garip kırıştırdı, sonra da dümdüz bir suratla kalabalığa karıştı. Parlak gümüş topuklularının pırıltısıyla beraber ortadan kayboldu. Ayakkabıları müthişti. Ben her zamanki çizmelerimi giymiştim, üstümde bu kez bir kot etek, uzun kollu siyah bir bluz vardı ve sertleşmiş reçineden takılar takmıştım. Aslında, bir rock yıldızının kız arkadaşının nasıl giyinmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama rahat etmek istemiştim. Yine de, o ayakkabıları nereden aldığını gerçekten bilmek istiyordum. Bunu şimdi bana söyleme ihtimali sıfırla hiç arasında bir yerlerde olmalıydı.

Lori ve Neil hâlâ köşedeki kanepede oturuyorlardı. David ve Evelyn onları yalnız bırakmazken, ben de erkeğimi diğer kadınlardan koruyordum. Veya böyle bir şey yapıyordum. Dürüst olmak gerekirse, pek hoş vakit geçirmiyordum. Önceki tartışmamız beni germişti ve bu kalabalığa uyum sağlayamıyordum. Müzik yazarları ve iş adamları vardı, turneyi başlatmak için toplaşan bir zengin ve ünlü çorbası gibiydiler.

“Balkabağım?” diye seslendi Mal yine.

Ona döndüm.

“Ah, buradasın. Hey. Bir duyurum var,” diye böğürdü Mal. “Herkes beni dinlesin. Hey!”

Kalabalık sustu, tüm kafalar ona doğru döndü. İçimde iyi bir his yoktu.

“Son zamanlarda çok şey olup bitti. Bir şeyler hakkında düşündüm.” Ailesine baktı. “Hayat kısa ve dolu dolu yaşamamız, sevdiklerinizle beraber olmak için zaman ayırmanız gerek. Onlara yakın olmalısınız. O yüzden ben, eee... bir karar verdim. Burada, şimdi.”

Bana baktı, kaşları burnunun düz hattının tepesinde birleşecekmiş gibiydi. Ve sonra masada bir dizinin üstüne çöktü. Elini bana uzattı ve elini tuttum, parmaklarım şaşkınlıkla uyuşmuştu.

"Evlen benimle, Anne."

Kalbim durdu. Kahretsin. Ciddi olamazdı.

"Ne?"

"Evet, bu gece evlen benimle," dedi çok berrak bir sesle. "Gece uçuşuyla Vegas'a gideriz. Kahvaltıda döneriz."

Etrafımızda flaşlar patlayarak beni kör etti ama başka bir şey yoktu dünyada. Sadece Mal'in güzel, umutlu yüzü vardı, görüntüye girip çıkıyordu.

Yakınlarda bir ses, "...ne romantik," diye fısıldadı.

"Çocukları bizimle götürebiliriz," dedi Mal. "Giderken Lizzy'i de al. İstersen Reece'i bile getir."

Nefes alamıyordum.

"Sana hayatında gördüğün en büyük yüzüğü alacağım."

Hayır, cidden, odada oksijen kalmamış mıydı?

"Çok çabuk olduğunu biliyorum. Evlilikle ilgili bazı sorunların olduğunu da biliyorum ama burada senle ben varız. Çok iyi anlaşıyoruz."

Hayır, anlaşıyorduk. Daha yeni kavga etmiştik. Hep didişiyorduk ve daha sadece... Kahretsin, kaç gün olmuştu? Evet, beraber iyi olabilirdik. Ama daha yeni başlamıştık, daha buna hazır değildik.

"Hadi, Anne."

"Daha sadece bir hafta oldu..."

"Benim için bunu yapmana ihtiyacım var."

Odanın gerisindeki sürtüğün teki, "Ben seninle evlenirim, Mal!" diye bağırdı. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

"Niye?" Yüzünü taradım, kalbim küt küt atıyordu.

“Bir sürü sebebi var.”

Başımı sağa sola salladım, sersemlemiştim.

Gözlerimin içine bakarak, “Lütfen,” dedi.

Neil, Lori’ye destek oluyordu, ikisi de bir metre bile ötemde değillerdi, tüm olan biteni izliyorlardı. Midem ters döndü. Lori’nin yüzünde öylesine umutlu bir ifade vardı ki. Ellerini göğsüne bastırmıştı, gözleri akıtmadığı yaşlarla parlıyordu. Evelyn onun hemen yanındaydı, David’le birlikteydi ve dudaklarını büzmüştü, ama gözleri... Kahretsin, hepsi de bu delice fikrin işe yarayabileceğini düşünüyordu. Eh, en azından Evelyn’in bunu düşünebileceğini zannediyordum, o da Vegas’ta böyle bir deliliğe karışmıştı çünkü.

Ama bu romantizm değildi. Bu delilikti.

“Benim için bunu yapmana ihtiyacım var,” dedi tekrar. “Bu riske gir, Anne.”

Kalp kırıklığı ve terk edilme riskini almak. Çok iyi bildiğim tüm o acıları. Daha yeni bir ilişkiye girmiştim ve o bunu yasal ve sonsuza dek bağlayıcı bir hale getirmek istiyordu, ta ki birisi bıkip bunu sonlandırana kadar.

Omuzlarım çöktü. “Mal... yapma.”

Bakışları yüzümü taradı. “Sen ve ben, Vegas’ta. Hadi ama eğlenceli olacak.”

Ona yanaştım, özel alan yaratmak için çalışıyordum. “Sadece anneni mutlu etmek için seninle evlenemem.”

“Bundan fazlası.”

“Değil. O hasta olmasaydı, bunu benden hayatta istemezdin.”

“Ama...”

“Üzgünüm. Hayır.”

“Anne...”

Konuşarak beni ikna edemeyeceğini anladığı ânı tam olarak görebiliyordum. İstedikini alamayacağını anladı-

ğı zamanı. Çenesi sertleşti ve elimi bıraktı. Tek harekette masadan atladı ve kapıya yöneldi. Kelimeler boğazıma takılarak boğdu beni.

Gidiyordu işte. Gidiyordu, gidiyordu, gitti.

Gitmişti.

Odadaki tüm gözler benim üstümdeydi. David, Mal'i takip etti. Evelyn de dirseğimin dibinde belirdi. Bu işi çözmüşlerdi artık. dramlarla Stage Dive usulü başa çıkıyorlardı. Jimmy ve Ben, Adrian'ın David ve Mal'ı takip etmesine engel oldular. Menajer, bana oracıkta kıvrılıp ölmemi teşvik eden bir bakış fırlattı. Bıkmıştım bundan.

İçimde bir şeyler kırıldı. Acı dayanılmazdı.

Bu işi halletmek en iyisiydi.

Lori'nin bakışları temkinli, kederliydi. "Ah, Anne..."

"Özür dilerim," dedim, sonra da basıp gittim.

Mal o gece otel odamıza dönmedi. Sonraki gün de ondan mesaj gelmedi. Eve döndüm.

Bölüm 24

Tatilimin geri kalan günlerini, apartmanda bahar temizliği yaparak geçirdim. Lizzy ve Lauren sırayla ikili koltukta oturarak kafayı yememi izlediler. “Kafayı yemek” tabirini onlar kullanıyordu, ben değil. Ben kırık kalbime rağmen tam randımanla çalışıyordum ve gayet iyiydim. Annem gibi yatağa yatıp, çıkmayı reddetmemiştim. Bundan daha güçlüydüm ben ve dairem çok, çok temizdi.

“Şu klozete bak,” dedim, pembe lastik eldivenli elim ve tuvalet fırçasıyla banyoya işaret ederek. “İçinden yemek yiyebilirsin.”

“Tatlım, bravo sana ama banyonu teftiş etmiyorum.” Lauren bağdaş kurarak bir bacağını öne arkaya sallamaya koyuldu.

“Ciddiyim, pırıl pırıl parlıyor.”

“Sana inanıyorum.”

Ön kapı açıldı ve Lizzy içeri girdi. “Hâlâ çalışıyor mu?”

Evet, özellikle de uygunsuz zamanlarda oraya gelip benim hakkımda yorumlarda bulunup sinirimi bozuyorlardı. O kadar yardımseverdiler ki. Arkadaşlar ve aile en kötüsüydü. Aynı zamanda da en iyisiydiler, bu geçici deliliğim boyunca beni yalnız bırakmıyorlardı.

“Evet, çalışıyor. Lütfen davet edilmeden buraya girmenden önce kapıyı çal,” dedim.

Mal burada olsaydı sinirlenirdi. İnsanların içeriye öylece dalmasından nefret ederdi. Bir daha buraya geleceğinden veya bunu umursayacağından değil tabii. Belki de mutfağı bir kez daha silmeliydim. Yarın işe dönmek güzel olacaktı. Reece dün birkaç yeni çevre dostu yüzey temizleyici ve bir ovma fırçası getirmişti bana; eski fırçamı iyice yıpratmıştım. Şu anda meşgul olma ihtiyacımı anlıyordu. Anlamasa bile, en azından benden uzak duracak ve ünlü bateristlerden bahsetmeyecek kadar sağduyuluydu.

“Ve kapıyı düzgün kapatmadın, Lizzy.”

Kız kardeşim güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “Birazdan gelecek olan bir misafirin daha var da ondan. Umarım bu seferkine daha iyi davranırsın.”

“Ben herkese iyi davranırım.”

Lauren yüzünü buruşturdu. “Hayır. Tam olarak değil. Son zamanlarda epeyce sinir bozucu oldun. Ama seni seviyoruz ve canının yandığının farkındayız, o yüzden dayanıyoruz.”

Çatık kaşlarım gerçekten de yüzüme sabitlenmiş gibi geliyordu bana. Belki de haklıydılar. Yoluma devam etme zamanım gelmiş olabilirdi. Onunla sadece bir hafta beraber olduysam, yarım hafta kadar yasını tutmak mantıklı olurdu herhalde. Ne yazık ki kalbim aynı fikirde değildi.

“Meeerhabaaaaa,” diye haykırdı Evelyn, kapı eşiğinde belirdi. “Evet, tamam. Vay canına, Liz. Yardıma ihtiyacı var.”

“Dedim sana,” dedi Lauren, Evelyn’e sarılmak için ayağa kalktı.

“Ee, Anne?” Evelyn çok dikkatli bir biçimde yanıma yanaştı ve yün ceketini usulca çıkardı. “Eldivenlerini çıkar ve üstünde delikler olmayan kıyafetler giy. İlk önce duş almak ve saçını yıkamak isteyebilirsin belki? Güzel olmaz mı?”

“Temizlik yapıyorum,” dedim ona, delil olarak da elimdeki fırçayı havaya kaldırdım. “Temizlik yaparken güzel giysiler giyilmez.”

Lizzy beni banyoya doğru döndürdü. "Bir tuvalet fırçasını etrafta sallayarak klozetinin ne kadar güzel olduğu hakkında bağırıydın ya, durup hayatının nereye gittiğini düşünme vaktin gelmiştir herhalde."

"İçeri gir ve bu sefer kendini temizle," dedi Lauren. "Ben sana kıyafet bulurum."

"Bekle." Evelyn'e döndüm. "Neden buradasın? Neden turnede değilsin?"

Evelyn yüzünü buruşturdu. "Turne iptal edildi. Gelecek yıla kadar ertelendi. Herkesin iyiliği için. Lori'nin sadece birkaç gününün kaldığını söylüyorlar, o yüzden çocukların tümü Coeur d'Alene'e gittiler."

Ah, Tanrım. Zavallı Mal. Kaburgalarım nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkıştı.

"Sen neden onlarla değilsin?" diye sordum.

"Bu akşamüstü oraya uçacağım." Yavaşça, dikkatlice konuşuyordu. "Ama seni görmek için buraya gelmek istedim. Ve belki de benimle gelmek ister misin diye sormak için."

Ona boş boş baktım.

"Sanırım orada olmanı gerçekten takdirle karşılardı, Anne. Aranızın kötü olduğunu biliyorum. Ama şu anda senin desteğine gerçekten ihtiyacı var bence. Lori muhtemelen veda etmek isteyecektir."

"Oğlunun evlilik teklifini reddettim, o yüzden bundan kesinlikle şüpheliyim."

Evelyn bir omzunu silkti. "Üzüldü, ama... sana kızdığını sanmıyorum."

"Fark etmez zaten. Gidemem." Banyoya girdim, tuvalet fırçasını yerine kaldırdım ve lastik eldivenleri çıkardım. Evelyn, Lauren ve Lizzy eşikte birbirlerine sarılmış beni izliyorlardı. Ellerimi yıkadım, güzelce sabunladım. "Bakın, benimle ilgilendiğiniz için minnettarım, buna ihtiyacım olduğundan değil. Sadece işe dönmem gerekmeden önce bir şeylerle meşgul oluyordum."

"Tabii," dedi Lizzy. "Tavanı da o yüzden sildin zaten."

"Tozluymdu."

"Odakların, hanımlar." Lauren dilini şaklattı. "Anne, senin Evelyn'le gitmen lazım. Mal'le konuş."

Ellerimi bir havluyla kuruladım. Aynadaki kız biraz dağınıktı, saçları cansız, cildi yağlıydı. Bu konuda haklıydılar, eskiden daha iyi görünürdüm.

"İkiniz iyiydiniz," dedi Ev. "O nikâh fikrine kapılıp gitti ama sanırım artık anlamıştır."

"Ah, bilmiyorum. Seninle evlenmeyi reddeden birini hoş karşılamamanın pek fazla yolu olduğunu düşünmüyorum." Bir kahkaha attım. "Bunun geri dönüşü olabileceğinden emin değilim. Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Evelyn. Ama orada olmamı istemiyor."

Başını salladı. "Bunu bilmiyorsun..."

"Evet, biliyorum." Ellerimi belime koydum. Pek rahat edemedim, o yüzden kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Geçen gün ona mesaj attım, yapabileceğim bir şey var mı, diye sordum. Sadece arkadaş olarak bile orada olmamı ister mi diye. Hayır dedi."

Ve evet, Mal'in tek kelimelik, beş harflik cevabı beni sinirlendirmiş ve kalbimi kırmıştı. Doğum günümde kendime yeni bir telefon almam da bu olayla bağlantılıydı. Tıpkı yatak odası duvarımda boyayarak üstünden geçmem gereken iz gibi. Kollarım zannettiğimden daha güçlüydü anlaşılan.

Evelyn, Lauren ve Lizzy bana öylece bakakaldılar. Harika. Kalbimin kırıklığını herkese göstermesem olmazdı sanki. İğrenç, aptalca bir düşünceydi bu. "Cidden, yine de teşekkürler. Her şey için. Tavsiyenizi dinleyerek duş alacağım."

"Ona elini uzatmak yürek ister," dedi Lizzy.

"Denemem gerekiyordu."

Lauren kaşlarını çatarak yere baktı. "İçkiye ihtiyacımız var. Yiyeceğe."

“Evet,” diye iç çekti Lizzy.

Gülümsemem ağzımın kenarlarında titremeye başladı. beceremedim. “Kulağa hoş geliyor.”

Evelyn ciddi bir ifadeyle başını salladı. Sonra duraksadı. “Anne, ondan daha akıllı ol. Senin için bir anlam ifade ediyorsa, başka bir şansın olursa... bu kadar kolay pes etme.”

Hiçbir şeyim yoktu. Ona öylece bakakaldım, kaybolmuş-
tum, nasıl bir tepki vereceğim veya kendimle ne yapacağım
konusunda en ufak fikrim yoktu. Mal’in çekip gittiği gece-
den beri böyle hissediyordum kendimi.

“Git, temizlen.” Lizzy bana arkadan sarıldı, kollarını bana
dolayarak kuvvetle sıktı. “Ben yiyecek ve içecek bir şeyler
alırım.”

“Ah, bunu ben de yapabilirim, şeyden sonra —”

“Anne, lütfen. Bir kez de ben sana bakayım, değişiklik ol-
sun.”

Başımı yavaşça salladım, bir kez daha ağlamak üzerey-
dim. “Tamam. Teşekkürler.”

Lizzy çenesini omzuma dayadı, beni bırakmıyordu. “Sen
benim çok güçlü ablamsın ve seni seviyorum. Ama arada bir
yardıma ihtiyacın olma iznin var. Her şeyi kendi başına ta-
mir etmen gerekmiyor artık, biliyor musun?”

“Biliyorum.” Tam olarak bilmiyordum ama hissetmeye
başlamıştım. Ve sıcaktı, harikaydı, olması gerektiği gibiy-
di bu his. Yalnız olmamak, herkesin burada olması güzel bir
şeydi. “Teşekkürler.”

Doğum günüm, doğum günüm gibi gelmiyordu bana.
Son iki doğum günüm güzel geçmişti, Lizzy’le alışverişe çık-
mış ve Reece’le akşam yemeğine gitmiştim. Ama bu yılki?
Pek değil. Annemle olmak ve Lizzy’nin hatırına yüzüme bir
gülümseme oturtmak gibiydi. Bir pasta yapmak ve onu sen
yaptığın için yarısını yedikten sonra hasta olmak.

İşe döneli üç gün oluyordu. Arkadaşlarımın “müdahale-si” tutmuştu. Delice temizlik maratonlarına koşmuyordum artık. Dürüst olmak gerekirse, apartmanın daha hijyenik bir hal alması imkânsızdı. Mal’dan bir daha haber almamıştım ve almayı da beklemiyordum. Bu kadar.

Çizgili bluzum, tam da Reece’le çıkacağım akşam yeme-ğine uygundu. Beni mutlu ediyordu. Kalp kırıklığı, içlerinde pastanın ve güzel, çizgili elbiselerin de olduğu bin bir farklı yöntemle tedavi edilebiliyordu.

Lanet olasıca rock yıldızları, lanet evlilik talepleri ve lanet olasıca kokuları, yüzleri, vücutları, sesleri, espri anlayışları, zekâları, cömert ruhları ve geri kalan tüm şeyler. Bu sırayla olması gerekmiyor.

Hepsine lanet olsun. Ama özellikle de Mal’e lanet olsun.

Reece on beş dakika gecikmişti. Dizime kadar gelen kah-verengi çizmelerimi ahşap zemine vurdum ve hızlı bir ritim tutturmaya koyuldum. Bu huyu kimden almış olabilece-ğimden bahsetmeye gerek yoktu. Belki de dışarıda, soğuk, rüzgârlı havada beklemek daha iyi bir fikirdi. Hasta falan ol-madığından emin olmak için Reece’e bir mesaj atarken mer-divenlerden inip kapıdan çıktım.

Hasta değildi.

Bunu, küçük ön bahçede biriyle beraber yuvarlanmasın-dan anlamıştım. Neşeyle değil, acıyla yuvarlanıyordu. Ho-murtular ve inlemelere bakılacak olursa, canı epey acıyor gibiydi. Harap olmuş bir gül buketi bir kenara atılmıştı. Ne oluyordu burada?

“Reece?”

Cevap yok.

Gözlerimi kırıştırdım ve görüşümü kontrol ettim. Bu gerçekten... “Mal?”

Evet, Mal ve Reece ön bahçede dövüşüyorlardı. Mal’in alnundaki ve Reece’in dudağındaki birer kesikten kam dam-lıyordu. Mal’in yanağı koyu bir izle kaplıydı ve Reece’in

gömleği yırtılmıştı. Güreşmeye, yumruklaşmaya ve hayvan böğürtülerine benzer sesler çıkarmaya devam ettiler.

"Seni küçük..." Mal yumruğunu Reece'in midesine gömdü.

Reece homurdandı ve Mal'in kasığına tekme atmaya çalıştı. Tekmesi Mal'in bacağına isabet etti. Mal'in yüzünü nasıl buruşturduğuna bakılacak olursa, canını yakmış olmalıydı.

"Onu terk eden hıyar sensin," dedi Reece sırtarak.

Bir kez daha çarpıştılar, yumruklar ve kan havada uçuştı. Midemden yükselen sıvı boğazımı yakıyordu ve yutkundum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ne yapacaktım? Telefonumu çıkarıp Lauren'i aradım.

"Selam, Anne."

"Siz burada mısınız? Nate'in ön bahçeye çıkması lazım, lütfen. Acele edin."

"Ne oluyor?"

"Mal ve Reece birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar."

Telefonun diğer ucundan küfürlerle homurtular yükseldi. "Geri dönüyoruz. Beş dakikaya orada oluruz."

Kapattım. Beş dakika. Beş dakikada birbirlerinin canını epey yakabilirler ve fena halde sakatlayabilirlerdi. Beş dakika bekleyemezdim. Şimdi bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ellerimi ağzımın önünde birleştirdim ve ön basamağa çıktım. "Hey! Siz iki salak ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Reece bana doğru baktı ve Mal çenesine yumruğu indirdi. Öfkeden deliye dönerek bir kez daha birbirlerine saldırdılar.

Eh, bu işe yaramamıştı.

Sonra Reece yumruğunu savurdu, yumruğu Mal'in suratına isabet etti ve onu bir adım geri attı. Mal ayağa kalktı. bir an için sersemlemişti. Ve orada öylece durup daha fazla canının acımasını izlemem mümkün değildi. Bunu yapamıyordum. Reece kolunu geri çekti, kanlı dudaklarını büzdü. dişlerini gösterdi.

"Reece, hayır!" Durup düşünmedim. Onun yerine bir aptal gibi aralarına daldım, erkeğimi korumakta kararlıydım.

Mal, bana doğru döndü. "Anne."

Dosdoğru ona koştum. Reece'in yumruğu gözüme çarptı ve yere devrildim. Acı dünyamı doldurdu, zihnimi boşalttı. Fena yanmıştı canım.

"İyi misin?" diye sordu Mal.

"Ah..." verebileceğim en iyi cevap buydu.

"Anne, kahretsin, çok özür dilerim," diye geveledi Reece.

"Yavaş," dedi Mal. Başım dikkatle kaldırılıp, kot pantolon giymiş sıkı bir bacağın üstüne yatırıldı.

"Hey. Selam," dedim, biraz sersemlemiş bir sesle. Morarmış gözümü iki elimle örttüm ve çektiğim dayanılmaz acıya rağmen nefeslendim.

"Balkabağım, öyle aramıza dalarken ne düşünüyordun?"

"Seni kurtarıyordum. Falan işte. Bilirsin..."

Dövüşmeyi bırakmışlardı. Başarılı olmuştum sayılır.

Yanımdaki kutudan heyecanlı bir inilti yükseldi. Küçük bir kafa kutudan fırladı, sonra da kayboldu. Ne oluyordu yahu? Bu soruyu, bu gece ön bahçede olan biten her şey için sorabilirdim. Altımdaki çimen serin ve nemliydi. Sırtüstü uzandım, karanlık gökyüzüne baktım. Beynim zonkluyordu. Mal bana baktı, gözleri endişe doluydu, karman çorman olmuş suratı kan içindeydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ah."

"Anne, çok özür dilerim," dedi Reece, gerçekten de dağılmış görünüyordu. "İyi misin?"

"Yaşayacağım." Büyük ihtimalle. "Advil ve buz iyi olurdu."

"Evet, seni yukarı götürelim." Mal, saçlarımı dikkatle yüzümünden çekti.

Kutudan bu sefer nefes nefese bir ses, sonra da ince bir cıyıklama yükseldi.

"Sorun yok, Katil. Anne iyi." Mal, bir elini kutuya soktu ve siyah-beyaz kürkle kaplı, kıpır kıpır bir şey çıkardı. Köpeğin boynunda süslü, taşlı bir tasma, tasmanın üstünde de büyük, kırmızı bir kurdele vardı. Kurdele köpekten daha büyüktü. "Annecik, babacığı kötü Reecey Amca'dan kurtarmaya çalışıyordu, değil mi? Çok hoş bir şey, ama babaşko yine de annisi bu kadar aptalca davrandığı ve bir kavgaya atladığı için dizine yatırıp dövecek. Evet, öyle yapacak, çünkü babaş mükemmel biri."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Reece.

"Mutlu yıllar, sana köpek yavrusu aldım." Mal, köpeği yüzüme doğru tuttu ve ıslak, pembe bir dil dışarı fırlatarak çenemi yaladı. Dünyanın en koyu, en tatlı gözlerine sahipti. "Ona Katil adını verdim."

"Vay canına." Tanrım, o kadar tatlıydı ki... adam da, köpek de. "Mal, bu kadar minik bir şeyi Katil diye çağıramazsın."

"Bu ismi hak etti. Onu bu akşamüstü alır almaz ayakakabı-larımdan birini öldürdü. Ortasında bir delik açtı."

Köpek yavrusu bir kez daha yaladı beni, bu kez az kalsın dudağımı yakalayacaktı.

"İğrençsin, ufaklık." Gülümsedim. "O dilinle neler yaptığını biliyorum."

Mal gülümsedi, sonra da köpek yavrusunu Reece'e uzattı. "Al, taşı onu. Düşürme."

"Düşürmem."

"Düşürmesen iyi olur."

Reece'den homurtular, köpek yavrusu Katil'den de heyecanlı havlamalar yükseldi. Bu gece gerçekten de inanılır gibi değildi.

"Bir saniye, Mal. Annene ne oldu?" diye sordum. "O nasıl?"

Dudaklarını büzüp kaşlarını indirdi. "İyi değil. Fazla vak-
ti kalmadı."

"Burada ne yapıyorsun?"

Kanlı yüzünü buruşturdu ve bana acı dolu gözlerle baktı.
"Bu da uzun hikâye. Yukarıda anlatırım."

Bir araba cıyak cıyak bir fren sesiyle durdu ve Nate'le
Lauren arabadan fırladılar. Uykulu bir halde onlara el salladım.
"Her şey yolunda. Dövüşmeyi bıraktılar."

"Ayy, köpeciğe bak!" diye haykırdı Lauren.

"Siz iki geri zekâlı. Ona ne yaptınız?" Nate yanıma çöktü,
kaşlarını çatı, müthiş bir hızla şişen gözümü inceledi. O gö-
zümle bulanık görüyordum. "Başın nasıl, Anne?"

Hâlâ Katil'i okşayıp sevmekle meşgul olan Lauren'e bak-
tı. "Lauren, köpeği bırak ve senin şu hemşire arkadaşını ara.
Anne'i bu halde bir yere götürürsek insanlar sorular sorma-
ya başlar ve cevaplamak istemeyeceğini tahmin ediyorum."

"Pardon. Evet. İyi fikir." Lauren cüzdanından cep telefo-
nunu çıkardı.

"Hayır, lütfen çağırmayın," dedim. "İyiyim."

Lauren duraksadı, bana, Mal'e ve Nate'e baktı.

"Gerçekten," diye ısrar ettim ve canlı görünmeye çalış-
tım. "Gözüm moraracak ama iyiyim."

Nate beni kaldırmaya çalışınca Mal, "Onu ben taşıyım,"
diye hırladı.

"Yürürüm. Kalkmama yardım et sadece." Ellerimi uzat-
tım ve Nate beni yavaşça ayağa kaldırdı. Mal, arkamda aya-
ğa fırladı. Beni belimden tuttu, dünya dönüp kayarken oldu-
ğum yere sabitledi.

"Vay." Başım fena dönüyordu.

"Yavaş." Mal, arkamda duruyor, ben toparlanana kadar
ona yaslanmama izin veriyordu. "Kahretsin, Anne. Çok özür
dilerim."

"Daha önce gözüm hiç morarmamıştı."

“Benim yüzümden oldu, keşke hiç olmasaydı.” Dudakları kulağıma sürtündü. “Bırak da seni taşıyayım.”

“Tamam.” Dövüşmek aptalcaydı. Mal ve Reece dövüşüyorlardı, ben de taşınmamak için ısrar ediyordum.

Mal, beni kocaman, güçlü kollarına aldı ve ben de gerçek bir romantik öykü kahramanı gibi kollarında savruldum.

“Sanırım boksörlük kariyerim sona erdi.” Başımı Mal’in omzuna yasladım, onun tanıdık kokusunu kokladım. Bunu özlemiştim. Mal sadece başını salladı. Sanırım yumruk yememin esprili yanını görmeye henüz pek hazır değildi.

Nate apartmanın ön kapısını açtı ve diğerleri benimle Mal’i takip etti, Reece köpeği taşıyor, Lauren de hâlâ köpeği sevmeye çalışıyordu.

“Geri döndün ve bana bir köpek yavrusu mu aldın?” Bu konsept hâlâ garip geliyordu bana. Beynime yediğim darbeden olabilir. Bir kolumu boynuna doladım, bunu yapabiliyorken ona dilediğim gibi davrandım. Bu sefer ne kadar kalacağını kim bilebilirdi ki. Niye geri döndüğünü de.

“Çocukken köpeğin yoktu.”

“Bu binaya hayvan sokamam, Mal.”

“Evet, biliyorum. Sana yeni ev de aldım. Bir şey yapmışken tam yapmak lazım, değil mi?”

“Doğru.” Şaka yapmadığına dair içimde çok kötü bir his vardı.

Merdivenden çıktık. Nate çantamda aranarak anahtarlarımı çıkardı ve kapıyı açtı.

Mal’i, “Beni kanepeye yatırsan yeter, teşekkürler,” diye yönlendirdim. “Ah, buzlukta bir buz torbası var.”

Mal, tek kelime etmeden beni kanepeye yatırdı, sonra da buz bulmaya gitti. Onu bırakmak canımı pek acıtmanmıştı. Gözümdeki acıyla karşılaştıramazdım bile. Bir elimi gözümün üstüne kapayarak, çok parlak bir ışık yayan tepe lambasından korudum.

Nate ve Lauren'e, "Döndüğünüz için teşekkürler," dedim. "Gecenizi mahvettiğimi için özür dilerim."

Bana öylece baktılar, hâlâ biraz sersem gibiydiler. Lauren topuklular ve kot pantolon giymişti, gece dışarı çıkmaya hazır bir görünümü vardı.

"Gecenizi bozduğum için özür dilerim. Ve Reece, sakın ol," dedim. "Kazaydı."

Bana suçluluk dolu gözlerle baktı.

Mal, elinde havluya sarılı bir buz torbası, bir şişe su ve bir Advil şişesiyle döndü.

"Teşekkürler." İki Advil hapını hemen yuttum ve buz torbasını gözüme koydum. "Reece ve Mal, dövüşmeyi kesmeniz gerek. Doğum günümün hatırına, lütfen?"

Mal, bir an duraksamadan, tokalaşmak için elini uzattı.

"Evet, tamam," Reece köpek yavrusunu bir koluna koyarak Mal'le el sıkıştı.

"Teşekkürler."

"Al," dedi Reece, yeni köpeğimi bana uzattı. Büyük, kırmızı kurdele Katil'in suratından aşağı sarkıyordu ve Katil hırlayarak kurdeleyi çekiştiriyordu. Dünyanın en şirin şeyiydi. Bir köpek istediğimin farkında bile değildim, ama fena halde zonklayan gözüme rağmen gülümsemeden edemiyordum. Reece köpeği kucağıma koydu. Katil anında üstüme tırmanarak çenemi yalamaya çalıştı. Ortamdaki üç erkeğin içinde, en hareketlisi olmasına rağmen, açıkça favorim oydu.

"Sakin ol, ufaklık." Mal, ikili koltukta yanıma oturdu, bir elini Katil'in üstüne koydu.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Lauren, Katil'in kulaklarının arkasını son kez kaşımak için uzandı.

"Evet, iyi olacağım. Teşekkürler."

"Mal'in kıcını tekmeleyebilmen için gitmemizi ister misin?"

"Lütfen."

Lauren başını salladı, Nate'e kaşlarını çatarak baktı, sonra da onu kapiya kadar sürükledi. Çünkü kızlar anlardı. Erkekler, o kadar değil.

"Dinle, Anne," dedi Reece. "Dışarıdaki patırtı için üzgünüm. Yumruk yediğin için falan."

"Üzgün olduğumu biliyorum, Reece. Ama şimdi Mal'e bağırمام lazım. Yemeği başka bir akşama alsak?"

"Bana bağırmayacak mısın?"

"Hayır. Ona bağıracağım, çünkü onu seviyorum."

Mal, yanımda gerginleşti, Katil'i okşayan eli ritmi kaçırdı.

"Tamam," dedi Reece. "Bu da beni kesinlikle sevmediğin ve benim pes edip geri çekilmem gerektiği anlamına geliyor."

"Üzgünüm, Reece."

"Tamam." Reece bana kederle gülümsedi, sonra da uza-nıp beni yanağımdan öptü. "Gelecek sefere bunu hatırlayacağım. Bana bir iyilik yapar mısın? Birkaç gün işe gelme. Evde kal ve gözüne ve benim hissettiğim vicdan azabına iyi-leşmesi için zaman tanı."

"Tamamdır."

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum. Kazaydı, Reece. Sıkıntı yok."

"Evet, sıkıntı yok," diye tekrarladı usulca. Sonra bana is-teksizce el sallayarak evden çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Ve işte buradaydık; ben, Mal ve Katil. Hırıldayan ve hızla nefes alıp veren köpek yavrusu dışında apartmana garip bir sessizlik çökmüştü. Mal, Katil'i alıp onu dikkatle yere bıraktı.

"Sana beni terk ettiğin, ortadan kaybolduğun için bağır-mak istiyorum," dedim, buz torbasını yüzümden kaldırdım. "Ama bağırمامıyorum, çünkü annenin durumu berbat ve canının acıdığını biliyorum. Ve aptalca bir sebep yüzünden, seninle evlenmeyi reddettiğim için hâlâ suçlu hissediyorum kendimi, teklifin benimle alakası bile olmayan delice, saçma sapan bir hareket olsa bile."

"Bu doğru değil. Ve buzu yüzünde tut."

Savaş yaraları bir kez daha örttüm. "O tarafta oturursan seni net göremem."

İç çekip önümde diz çöktü, ellerini dizlerime koydu. "Şimdi görebiliyor musun beni?"

"Evet. Neden annenle değilsin? Orada olman gerekirdi."

"Doğum gününde seninle olmamı istedi. Doğum gününde seninle olmak istedim. İkimiz de başka bir adamın seni kapmasını istemiyorduk. Bunu düşünmek bile beni deli ediyordu." Yüzü kasıldı ve ellerini yün taytlı bacaklarımda gezdirdi. "Annem ve ben konuştuk... senin hakkında, her şeyin hakkında. Bir şeyleri çözmeme yardımcı oldu."

"Ne gibi?"

"Demin Reece'e beni sevdiğini söyledin."

"Evet. Ama annen neyi çözmene yardımcı oldu?"

Mal'in ayakkabısından hırlamalar geliyordu. İkimiz de umursamadık.

"Bilmiyorum, bir ilişkinin, aşkın ne olduğu hakkında. Bir sürü şey. Son birkaç günde onu ve babamı beraber görmek..." Dizlerimi ayırarak bana yaklaştı. "Biliyor musun, ben de seni seviyorum. Ben sadece, yanlış şeyi çok bastırdım, yanlış bir sebep uğruna. Bir sürü yanlış yaptım, balkabağım."

"Evet."

Başını salladı. "Doğru kızı buldum, diğer her şeyi yanlış yaptım."

Sağlam gözüm yaşlarla doldu. Morarmış gözüm sürekli yaşıyordu zaten ama o tamamen farklı bir şeydi. "Teşekkür ederim. Ama işler bombok oldu ve sen beni bir kez daha terk ettin. Bunu yapmayı kesmen lazım. Bu bir sınır, Mal. Sürekli dayanabileceğim bir şey değil."

"Bir daha ortadan kaybolmayacağım. Söz veriyorum. İşleri beraber halledeceğiz."

“Tamam.” Burnumu çekip gülümsedim. “Annene dönsen iyi olur.”

“Sabah giderim. Geri dönmemiz için bir jet kiraladım. O, şey... bir iki günü var diyorlar.” Gözlerini sımsıkı kapattı ve alnını kucağıma yasladı. “Hayatımın en zor haftası. Nere-deyse hiç uyumadım. Benimle uyur musun, Anne? Benimle uyumana gerçekten ihtiyacım var.”

Elimi başına koydum, saçının yumuşak tellerini okşadım. “Ne istersen!”

Uyandığımda, çalar saatimde 11:45 yazısı yemyeşil parlı-yordu. Tüm ışıkları kapatıp beraberce hâlâ yerdeki bir şilte-den ibaret yatağıma yatmıştık. Advil, her zaman yaptığı gibi beni nakavt etmişti. Mal’in nerede olduğuna dair hiçbir fik-rim yoktu. Uzakta ayak sesleri duydum, kapı açıldı ve küçük tırnaklar yerde takırdamaya başladı. Bir an sonra da Katil müthiş bir enerjiyle üstüme atlamıştı. Beni adamakıllı selam-ladıktan sonra koşarak çizgili bluzuma doğru gitti. Bluzumu komodine fırlatmış ama isabet ettirememiştim. Yerde öylece yatıyordu ve görünüşe göre köpeğim için mükemmel bir ya-tak olmuştu.

“Oğlumuzun tuvalete gitmesi gerekiyordu,” dedi Mal, kapüşonlu kazağını çıkardı, botlarını fırlatıp attı.

“İyi bir babasın.”

“Değil mi? Ben en iyisiyim.” Kot pantolonunu da çıkardı ve altına hiçbir şey giymemişti. Keşke onu daha rahat göre-bilmem için sokaktan sızan ışıktan fazlası olsaydı. Yorganın altına, yanıma kıvrıldı. “Sen nasılsın, balkabağım? Gözün pek iyi görünmüyor.”

“Biliyorum. O gözümden hiçbir şey göremiyorum. Ama bana ne olursa olsun güzel olduğumu söylemen gerekiyor.”

“Ne olursa olsun güzelsin. Ayrıca morarmış gözün de

harika görünüyor. Gelecekte kavgalara dalmak yok." Beni öptü. dudakları yumuşaktı, tatlıydı. Sonra beni derin, ıslak bir öpüşle öptü, dilini ağzımın içine kaydırды. Tadı evim gibiydi, başımı tutan ellerinin verdiği his muhteşemdi. Parmaklarımı kaburgalarında gezdirdim ve kalın omuzlarına koydum, onunla bir kez daha yakınlaştım. Bacaklarım kasıldı. bacaklarımın arası Mal için şişip ıslandı. Kalınlaşan aleti kalçama bastırıyordu. Yalnız olmamak o kadar güzeldi ki.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı.

"Sen burada olduğun için mutluyum."

"Kahretsin, seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Hemen uyuyakalıyorsun. Altında ne var bunun?" Geceliğimin eteğiyle oynadı.

"Şimdiden unuttun mu?"

Tişörtümü başımın üstüne geçirip bir kenara attı. "Ah, memeler. En güzel hediye. Teşekkür ederim, balkabağım."

"Bir şey değil. Doğum günümde verici olmayı severim." Bir göğüs ucumu, sonra da öbürünü yalarken derin, sert bir nefes aldım. Sertleştiler, olabilecek en iyi şekilde ağrımaya başladılar. "Sana başka ne getirdiğimi görene kadar bekle."

"Burada mı? Göster bana." Parmaklarını çamaşırımın beline taktı, indirip çıkardı. "Güzel. Daha yakından bakmam gerek."

Bacaklarımın arasına kıvrıldı, parmaklarını çok hafifçe bacaklarımda gezdirdi. İşkence eder gibi, yavaşça, dilini kadinlığımın tepesinden göğüs kafesime kadar gezdirdi. Dokunduğu her yerim karıncalanıyordu. Ağzı ağzımın üstüne kapandı ve eli orama masaj yapmaya koyuldu, bir parmağını kolayca içime kaydırды. "Sanırım benden hoşlanıyorsun."

"Kes sesini ve öp beni."

Güldü. İçimdeki parmağını oynattı ve bir noktaya öyle bir dokundu ki aklımı kaybediyordum. Hızla nefes aldım.

Boynumu büktüm ve gözlerimi kocaman açtım, tavana boş boş baktım.

“Tanrım, Mal.”

“İte böyle.” Baparmağı klitorisimi çevreledi, bacak kaslarımı titretti. Bu hızlı ve sert olacaktı, phesiz. Onun yokluğunda orgazmlarımı biraz ihmal etmiş olabilirdim. Libidom tatile çıkmıştı. Ve imdi, öyle bir geri dnmt ki. Sıcak bir ağız, bir göğüs ucumun üstüne kapandı, kuvvetle emdi, di-liyle oynadı.

İnleyip onu kendime çektim. “Daha.”

İkinci bir parmak birinciye katıldı, beni hafifçe gererek o noktaya olan dokunuunu çok daha etkili hale getirdi. Topuklarımı ilteye gömdüm. Beni bu sefer öldürebilirdi ama buna değecekti.

“Bana beni sevdiğini söyle,” dedi, hâlâ göğüs ucumla oynuyordu.

“Seni seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun. Bunu sadece boalmak istediğin için söylüyorsun.” Gözlerime eytani bir sırtıla bakmak için doğruldu. Mahvolmutum. “Sana kesinlikle inanmıyorum.”

Yüzünü tuttuğum gibi dudaklarımı birbirine çarptım, onu kuvvetle öptüm. Ona kendimi nasıl hissettiğimi gösterdim. Bacaklarımın arasındaki eli durmak bilmiyor. aklımı oynatıyordum. Parmaklar içime defalarca kez girip ıktı. Neredeyse yeterliydi bu ama tam olarak değil. Tanrım, içimde büyüyen düğüm. O kadar yakındım ki.

“Beni seviyor musun, Anne?” Topuklarının üstüne çöktü, parmaklarını içime sokup çıkardı, baskıyı artırdı.

“Evet.”

Yatağın ucundan bir prezervatif paketi alıp dileriyle açtı. “ok mu?”

Başımı salladım, nefes alabilmek için debelendim.

“ok çok mu? Yoksa sadece biraz çok mu?”

“Ne?”

Sırtarak prezervatifi taktı. “Beni ne kadar seviyorsun? Ne kadar çok?”

“Mal...” Sorunun mantığını anlayamıyordum. Ellerimi yumruk yaparak başımın arkasındaki yastığa gömdüm.

“Demek istediğim buydu.” Kolunu başımın yanına koyup üstüme yattı. Parmaklarını yavaşça içimden çıkarıp aletini düzeltti. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama bu savaşı kaybedecektim. Göz kapaklarım indi. Onun içime giren, kendine kalıcı bir yer açan kalınlığının verdiği hisse yenik düşmüştüm. Tamamen uyuyuyorduk.

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedi. Sonra parmaklarını klitorisimin etrafına soktu, bana istediğimi verdi, ateşlemek için gereken mükemmel baskıyı uyguladı. Patladım. İçimdeki yangın kontrolden çıkmıştı. Ama ona tutunduğum sürece, her şey yolundaydı. Bacaklarım onu sıkıca tuttu, ellerim onu bana sabitledi, boynuna dolandı. Kadınlığımın kasları aletine tutundu, açgözlüydü, muhtaçtı.

Ve Mal yanağını bana bastırarak homurdandı.

Gerçekliğe döndüm, farkındalık çok yavaşça yerleşti üstüme. Mal, harekete geçmeye başladı, ilk başlarda yavaşça girip çıkıyordu. Her darbede küçük titremeler sarstı beni.

Ne söylediğini hatırlayarak, “Yalancı,” diye fısıldadım. “Ben seni daha çok seviyorum.”

Gülümsedi ve içime daldı. “İspat et.”

Onu kollarım ve bacaklarımla sardım, dudaklarını dudaklarıma götürdüm, ona her şeyi verdim. Her şeyde ona güvendim. Çünkü en sonunda iyiyle kötüye, üzüntüyle mutluluğa katlanabilecek birini bulmuştum. Ben de onun için ayrısını yapmak istiyordum.

Mal çok dikkatli davranıyordu, ama içinde biriken o kadar çok duygu vardı ki. Bunu hissedebiliyordum, cildinin altından akıp gidiyor, gözlerinin arkasında çağlıyordu.

"Daha sert," diye zorladım onu.

Hızlandı.

"Geri çekilme."

"Anne..." Çenesi kasılmıştı, yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

"Yap bunu. Zorla beni. Buna dayanabilirim."

Mal'in daha fazla teşvik edilmesi gerekmiyordu. Beni kendine çekti, içime dalarken tenlerimiz birbirine vurdu. Kalçalarımız sertçe çarpıştı, aleti kalbimin derinliklerine kadar girdi sanki. Bir fırtınada ayakta durmak gibiydi bu, aynı zamanda hem korkunç hem de çok güzeldi. Daha önce hiç kimseyi bu kadar sert olmaya, bu kadar ileri gitmeye zorlamamıştım. Çekiç gibi dalıyordu bana. Dişleri boynuma kilitlenip beni damgalamıştı, eli de kalçamı tutup beni ona kenetliyordu. İyice derine gömülüp boşalırken tüm vücudu üstümde titredi. İsmimi haykırdı, dudakları hâlâ cildime yapıştı.

Kollarımı ve bacaklarımı ona sıkıca sardım, üstüme yıkılmasına yol açtım. Ağırılığı beni yatağa çiviledi. Ona sonsuza dek tutunabilirdim.

Sessizce yattık. Yüzüm, yanağını bastırdığı yerde ıslanmıştı. Bu ter miydi, onun gözyaşları mıydı bilmiyorum ama uzun süre titredi. Saçlarını ve sırtını okşadım, parmaklarımı omurgası boyunca gezdirdim.

"Seni seviyorum," dedim. "Söyleyemeyeceğim kadar çok."

Dudaklarını çenemde dolaştırdı. "Sana inanıyorum."

Sonsöz

Bir ay sonra...

"Bundan emin değilim." Yatağımızın ucunda oturmuş, Katil'i kucaklıyordum. Kısa bir süre için buna tahammül ediyordu, ama poposunu ileri geri oynatması zamanımın dolmak üzere olduğunu gösteriyordu bana. Sınırlı tecrübeme göre, köpek yavrularının sadece iki hızı vardı. Dur ve git. Gün boyunca oynadıktan sonra onu yüzünü mama kasesine gömmüş halde uyurken bulmak olağanüstü bir durum değildi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Mal.

"Bilmiyorum."

Yatak odamızda etrafına bakındı, kalçamı yepyeni, devasa, dört direkli yatağımıza yasladı. Mal, bu yatağa ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar etmiş ve nasıl kullanacağımız konusunda ince detaylara kadar girmişti. Görünüşe göre ben kurbanlık kuzuyu oynayacak ve düzenli olarak bağlanıp oral seks tanrılarına sunulacaktım. Bunu hiç de kötü bir kader olarak görmüyordum. Ayrıca, bu yatak evimdekinden çok daha sağlamdı. Eğer bu yatağın üstünde de zıplamaya karar verirsek, altımızda çökmeyeceğinin garantisini vermişti.

Mal, yaşamayı eğlenceli hale getiriyordu. Ama bugün tamamen farklı bir meseleydi.

"Yakında gelmeye başlarlar," dedi. "Hizmetçi gibi çalışırsun. Tüm yemekler hazır. Her şey organize edildi ve bunu sen yapmak istedin. Bu senin fikrindi. Ama küçük, korkak bir aslan

gibi kuyruğunu dönüp kaçmanın en iyi fikir olduğunu düşünüyorsan, bu da uyar bana. Hayatının geri kalanı boyunca bunun utancı ve pişmanlığıyla yaşamana bile yardım ederim.”

Olduğum yerde çıktım. “Ah, Tanrım, seni piç.”

“Seni seviyorum, balkabağım.”

“Ben de seni seviyorum. Bu işte pek iyi değilim sadece.” Katil’i yere koydum ve anında boş Diyet Kola kutusunu kovalamaya başladı. Mal’in ayakkabılarını yemekten vazgeçirildiği zamandan beri en sevdiği oyuncacı buydu. Gayriresmi teyzeleri Lizzy, Evelyn ve Lauren ona var olan her türlü köpek mamasını ve oyuncacığını alsalar da, kendi yolundan vazgeçmiyordu. Müthiş bir köpekti.

Biri oturma odasındaki kapıya vurdu.

Katil benim ilk doğum günü hediyem olabilirdi. Ama asıl hediyem, David ve Evelyn’in karşısındaki, Mal’le beraber oturduğumuz evdi. Orada evcil hayvana izin vardı. Küçükken sahip olmak istediğiniz köpeği alabilmeniz için size bir ev satın alan bir adama ne diyebilirdiniz ki? Bir şey demedim. Ağlamayı kesmemin ardından ona oral seks yaptım. Bundan memnun olmuş gibi göründü. Ayrıca, onu sevdiğimi biliyordu zaten. Sürekli söylüyordum bunu.

Biri kapıya vurdu yine.

Omuzlarım irkildi.

“Hazır mısın?” diye sordu Mal.

Başımı salladım. Elini bana uzattı ve elini tuttum, onun beni koridora çıkararak oturma odasına götürmesine izin verdim.

“Sen gitmeyecek misin?” diye sordum, dizlerimin titremesinden nefret ederek.

“Gitmeyeceğim. Sürekli yanında olacağım.”

“Tamam.” Gülümsedim. “Ben de seni koltuk değneği veya can simidi olarak kullanan acınası, zayıf bir yaratık değilim zaten.”

“Hey,” dedi, çenemi usulca tuttu. “Son bir buçuk aydır benim koltuk değneğim oldun. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin. Biz birbirimize yaslanırsak, balkabağım. Her şey yolunda.”

“Teşekkürler.”

Önümde eğildi. "Sana teşekkürler."

Bu durumu kafamda bu kadar büyütmem çok saçma bir şeydi. Ama o yanımdayken ejderha bile öldürebilirdim. Şüphesiz. Dimdik durup derin bir nefes aldım. "Ben iyiyim."

"Evet, öylesin. Tüm dostlarımız geliyor. Herkes senin arkanda, Anne," dedi. "Bu dünyanın en güzel Şükran Günü'nden önceki akşam yemeği olacak."

Asıl Şükran Günü'nü, Mal'in en büyük ablasının evinde, Idaho'da geçirecektik. Lori, barıştıktan sonraki gün Coeur d'Alene'e uçmamızın ardından, çok geçmeden ölmüştü. Ölümü Mal'i çok derinden etkiledi. Onu hâlâ sarsıyordu bu durum, ama yumruğunu duvara vurmuyor veya her gece bir şişe Jack Daniels bitirmiyordu. Bazen sessizleşiyor, içine kapanıyordu. Ama sonra yanıma geliyordu hep.

"Bunu yapabilirsin," dedi. Ve ben ona inandım.

Kapıyı açtı ve Lizzy'le annem karşımızdaydı. Annem bana temkinli bir ifadeyle gülümsedi. Turuncu saçlarında, hatırladığımdan daha çok grilikler vardı ve yüzü çizgilerle bezenmişti. Parmaklarını önünde sımsıkı kenetlemesine bakılacak olursa, benden daha gergin görünüyordu.

"Merhaba, anne." Öne çıktım, az kalsın onu yanağından öpecektim ama tam değil. Az kalmıştı. Belki bir dahaki sefere. "Anne, bu Mal. Mal, bu annem, Jan."

"Merhaba, Jan. Seninle tanıştığımıza sevindim." Mal öne çıkıp onu selamladı, gülümsüyordu. Ama elini elimden ayırmadı.

Annemin yüzü, Mal'i görünce daha da endişeli bir hal almıştı. Ama havadan sudan konuşurlarken sözleri yeterince hoştu. Her şey iyi olacaktı. Bunu atlatacaktık. Çünkü benim buradaki hayatım güzeldi. Mal gelmeden önce bile güzeldi. Şimdiyse daha da iyi olmuştu. Astronomik miktarda. Annem ve ben ileriye bakıp bir çeşit ilişki kurabileceksek, bu harika olurdu. Yoksa da hayatta kalabilirdim.

"Gel ve evlerini gör, anne. Harika bir yer. Mal, Anne'e doğum günü hediyesi olarak almış." Lizzy bana göz kırptı, anneme yanı-

mızdan geçerek eve girmesini işaret etti. Bana da nefeslenmek için bir an tanıdı.

Çok şanslıydım, çünkü evimiz gerçekten muhteşemdi. Zemin çok havalı, biraz parlak, siyah İtalyan mermeriyle kaplıydı. Duvarlarımız bembeyazdı, mobilyalar turkuaz lekeli gri renkteydi. Planı aynı olsa da, Evelyn ve David'in evinden daha farklı bir havası vardı. Hazır bahsetmişken, Evelyn ve David harika komşulardı. Katil'e köpek bakıcılığı yapmaya bayılıyorlardı. En azından Evelyn bayılıyordu. David, köpeğimin bir iki meşin gitar kayışını kemirmesine ve halılarına işemesine sinir oluyordu. Bazı insanlar o kadar yargılayıcıydı ki.

Mal ve David sık sık beraber takılıyorlardı, Ben ve Jimmy de kendi evleri ve iki apartman arasında gidip geliyorlardı. Stage Dive Ailesi, onlara katılmamı hiç sorun etmemişlerdi. Gerçekten minnettar olduğum bir şeydi bu. Lizzy'nin de kendini rahat hissetmesi için bile ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama onun Ben'e duyduğu hayranlık beni hâlâ düşündürüyordu.

"Küvetlerinin boyutuna bak, anne." Lizzy'nin sesi, annemin hayranlık dolu cevaplarıyla birlikte koridorda yankılanıyordu. Büyük bir küvetti. Ve Mal'le ben onu tam anlamıyla kullanıyorduk.

Katil'in, kot pantolonlu bacağına tırmalamasını umursamayan Mal sessizce, "Her şey yolunda mı?" diye sordu bana.

"Evet." Yüzümü ona çevirdim ve elimi boynuna doladım. Tek kelime etmeden bana yanaştı, dudaklarını benimkilerin üstüne kapattı ve bana her şeyi verdi. İşini bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım, yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

"Kesin şunu," diye homurdandı Ben, bir elinde parlak çiçeklerle dolu bir buketi sallıyordu. "Misafirleriniz var, kahretsin."

"Ayy, ne tatlı. Bana çiçek mi getirdin, Benny?" diye sordu Mal, bir eliyle sırtımı ovuşturarak.

"Tabii ki hayır. Çiçekleri senin güzel kız arkadaşına getirdim." Ağır buketi açılmış kollarıma verdi.

"Teşekkürler, Ben." Mutlulukla gülümsedim.

"Eh güzel kız arkadaşına ve eşit derecede güzel kız kardeşi-ne."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

Koca herit gülümsedi. Ortalığı karıştırmayı ne kadar çok sevi-yordu böyle.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Ben. Katil'i yerden aldı ve ka-nepenin bir köşesine kurularak televizyonu açtı. Bir eliyle kanal de-ğiştirirken, diğeriyle köpeğimi sınırlendirmeye devam etti. Kısa zaman sonra bebek köpek viyaklamaları, hırıltılar ve homurdan-malar havayı doldurdu. Katil, Mal'e bayılıyordu ama Ben de hay-ran listesinde pek geride kalmıyordu.

"Yakında gelirler," dedi Mal.

"Lena'nın işi bıraktığını duymuş muydunuz?"

Az kalsın ayağa fırlayacaktım. "Ne? Hayır. Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Jimmy bundan hoşlanmadı."

Mal, kısık sesle ıslık çaldı ama bunun dışında bir yorumda bu-lunmadı. Bakışları, artık bakacak başka bir yer bulamadıkları için evimde attıkları turu bitirmek üzere olan annemle Lizzy'e kaydı.

"Çabuk," dedi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ne?"

"Bu." Dudaklarıyla dudaklarımı kapattı ve dilini ağzımın içi-ne kaydırıldı. Öperek aptala çevirdi beni. Ben'in alaycı yorumunu duymadım bile. Sadece Mal'i öpmek önemliydi. Elleri kalçamı kavradı, parmakları beni yoğurdu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve duyularım şaha kalktı. Geri çekildiğinde dudaklarım da, aşı-ğı katta bir yerlerim de ıslanmıştı. Nefesimi toparlayabilmem bir dakikamı aldı.

"Annenin önünde öpüşmem ki," diye açıkladı Mal. "Eyvah. Rujunu berbat ettim biraz. Geçen seferkinden de beter. Özür di-lerim."

"Buna değerdı."

"Öyle mi?" diye sordu, güzel, yeşil gözlerinde sıcaklık, şefkat ve yüzlerce güzel şey parıldıyordu.

"Ah, evet. Sen en iyisisin." Ona sııttım.

"Balkabağım, merhaba. Tabii ki öyleyim!"